

၁၉၅၅
၁၉၅၆
၁၉၅၇
၁၉၅၈
၁၉၅၉
၁၉၆၀
၁၉၆၁
၁၉၆၂
၁၉၆၃
၁၉၆၄
၁၉၆၅
၁၉၆၆
၁၉၆၇
၁၉၆၈
၁၉၆၉
၁၉၇၀
၁၉၇၁
၁၉၇၂
၁၉၇၃
၁၉၇၄
၁၉၇၅
၁၉၇၆
၁၉၇၇
၁၉၇၈
၁၉၇၉
၁၉၈၀
၁၉၈၁
၁၉၈၂
၁၉၈၃
၁၉၈၄
၁၉၈၅
၁၉၈၆
၁၉၈၇
၁၉၈၈
၁၉၈၉
၁၉၉၀
၁၉၉၁
၁၉၉၂
၁၉၉၃
၁၉၉၄
၁၉၉၅
၁၉၉၆
၁၉၉၇
၁၉၉၈
၁၉၉၉
၂၀၀၀
၂၀၀၁
၂၀၀၂
၂၀၀၃
၂၀၀၄
၂၀၀၅
၂၀၀၆
၂၀၀၇
၂၀၀၈
၂၀၀၉
၂၀၁၀
၂၀၁၁
၂၀၁၂
၂၀၁၃
၂၀၁၄
၂၀၁၅
၂၀၁၆
၂၀၁၇
၂၀၁၈
၂၀၁၉
၂၀၂၀
၂၀၂၁
၂၀၂၂
၂၀၂၃
၂၀၂၄
၂၀၂၅
၂၀၂၆
၂၀၂၇
၂၀၂၈
၂၀၂၉
၂၀၃၀
၂၀၃၁
၂၀၃၂
၂၀၃၃
၂၀၃၄
၂၀၃၅
၂၀၃၆
၂၀၃၇
၂၀၃၈
၂၀၃၉
၂၀၄၀
၂၀၄၁
၂၀၄၂
၂၀၄၃
၂၀၄၄
၂၀၄၅
၂၀၄၆
၂၀၄၇
၂၀၄၈
၂၀၄၉
၂၀၅၀
၂၀၅၁
၂၀၅၂
၂၀၅၃
၂၀၅၄
၂၀၅၅
၂၀၅၆
၂၀၅၇
၂၀၅၈
၂၀၅၉
၂၀၆၀
၂၀၆၁
၂၀၆၂
၂၀၆၃
၂၀၆၄
၂၀၆၅
၂၀၆၆
၂၀၆၇
၂၀၆၈
၂၀၆၉
၂၀၇၀
၂၀၇၁
၂၀၇၂
၂၀၇၃
၂၀၇၄
၂၀၇၅
၂၀၇၆
၂၀၇၇
၂၀၇၈
၂၀၇၉
၂၀၈၀
၂၀၈၁
၂၀၈၂
၂၀၈၃
၂၀၈၄
၂၀၈၅
၂၀၈၆
၂၀၈၇
၂၀၈၈
၂၀၈၉
၂၀၉၀
၂၀၉၁
၂၀၉၂
၂၀၉၃
၂၀၉၄
၂၀၉၅
၂၀၉၆
၂၀၉၇
၂၀၉၈
၂၀၉၉
၂၁၀၀

BURMESE
CLASSIC

မုပျိုငွေငါးဆိ
တေးသုံးတေ

- အမွှာပွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၄၀၀၀၉၀၉ -
- ရတနာဖုံးခွင်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၄၃၀၁၀၀၉
- ရတနာဖုံးဒီဇိုင်း - THIRIMAY Press
- အတတ်ဝေသူ - ဒေါ်သင်းသင်းမွန် (သင်းစာပေ) အမှတ်(၁၀)၊ ရတနာမြိုင်လမ်း၊ ကမာရွတ်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- အိမ်သူ - ဒေါ်နီနီနိုင် (၀၇၃၃၅)
- အတွင်းဖလင် - ဦးထွန်းဆိုင်း
- အုပ်ချုပ် - Thirimay Binding
- အုန်းပျူတာစာစီ - (Asia Glory)
- အိမ်ခြင်း - ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ (ပထမအကြိမ်)
- အုပ်ရေး - ၅၀၀
- အန်ဖိုး - (၁၅၀) ကျပ်

၈၉၅ • ၈၃

ပုဂံနင်းခေါ်
 ဇောသုံးဇော/ပုဂံနင်းခေါ်-ရန်ကုန်
 သင်းစာပေ / ၂၀၀၉
 ၂၂၂-စာ၊ အလျား ၁၂.၇ စင်တီ၊ အမြင့် ၁၇.၇၈ စင်တီ
 ၁) ဇောသုံးဇော

www.burmeseclassic.com

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးဝါး

- ♦ ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- ♦ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- ♦ အချွန်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ♦ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်နိုး အဆိုပြင်ပီပီးများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ♦ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ♦ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ♦ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ♦ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- ♦ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ♦ ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ♦ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ♦ စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ ဓာတ်ကြီးစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ♦ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ♦ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ♦ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ♦ တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓာတ်နှင့်အကျင့်စာရိတ္တဖြင့်မားရေး
- ♦ အမျိုးဂုဏ်၊ ဗေဒတိရက်ဖြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျက်ပျက်စိတ်ကောင်း ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- ♦ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- ♦ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ဖြင့်မားရေး

အခန်း (၁)

ပျိုးခင်း.. နင့်စိတ်ကို တင်းထားစမ်း၊ ဟုတ်တယ်.. နွေပျိုး
ခင်းက နူးညံ့တယ်၊ ထက်မြက်တယ်၊ အမြဲတမ်း သွက်လက်နေတာ
ခုလိုမျိုး ပျော့ညံ့နေရင် လောကကြီးကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်မလဲ
နာမည်ကြီးအထူးကုဆေးခန်းကြီးတစ်ခုထဲတွင် 'ဦးနှောက်
နှင့်အာရုံကြောအထူးကုဆရာဝန်ကြီးဦးခွန်ထိုက်' ထိုင်သော အခန်း
ရှေ့တွင် မာမိနှင့် အတူထိုင်နေရပေမယ့် ပျိုးခင်း၏စိတ်တွေ မှောင်
မိုက်နေသည်။ ကျဉ်းကျပ်နေသည်။ လေအေးစက်ကြောင့် မဟုတ်ဘဲ
စိုးရွံ့ထိတ်လန့်မှုကြောင့် လက်တွေ့က အေးစက် ထုံကျင်နေသည်။
ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဘယ်လိုပဲ အားပေး နှစ်သိမ့်နေနေ အခန်းထဲ ဝင်ပြီး

ဆရာဝန်ကြီးနှင့်တွေ့ရမည့်အချိန်ကိုတော့ သေမင်းနှင့်တွေ့ရမည့် အလား ကြောက်လှပါသည်။

ဒီတစ်ကြိမ်နှင့်ပါဆို ဒီဆေးခန်းလာပြီး ဒေါက်တာခွန်ထိုက် နှင့်လာပြရတာ သုံးကြိမ်မြောက် ရှိပြီ။ ဘာရောဂါရှိလို့လဲဆိုရင် ပျိုး ခင်းမှာ ဘာရောဂါမှမရှိတာ သေချာသည်။ ဒါပေမယ့် ဒီဆရာဝန်ကြီး ရှေ့ ရောက်တိုင်း မာမိက ပျိုးခင်းကို ရောဂါအမည်တစ်ခုခုတော့ တပ်ပေးမြဲပါ။

ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်နှင့် မာမိ လုပ်ဆောင်နေသလဲ ဆိုတာ ပျိုးခင်းကိုယ်တိုင်က အသိချင်ဆုံးအရာတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ ရောဂါ မရှိပါဘဲနှင့်လာလာပြနေရတာ ပျိုးခင်း လိပ်ပြာမလိုချင်တော့။ ဖြစ် နိုင်ရင် အဲဒီနေရာကနေ အဝေးဆုံးကို ထွက်ပြေးသွားချင်ပါသည်။ ခက်နေတာက မာမိကို ပျိုးခင်း မလွန်ဆန္ဒရဲပါ။ မာမိဆိုတာက ပျိုး ခင်း ငယ်ငယ်လေးကတည်းက တစ်ခွန်းဆို တစ်ခွန်း ပြားပြားဝပ် ကြောက်ခဲ့ရသူလေ... အဲဒီအကျင့်က အရိုးစွဲနေပြီမို့ ပြင်ဖို့ လွယ် ကူမည် မဟုတ်တော့ပါ။

သူနာပြုဆရာမလေးက ထပ်ထားသောစာအုပ်တွေကို ကိုင် ပြီး ထွက်လာသည်။

‘နေ့ပျိုးခင်း ရှိလား’

တွေ့လား၊ အဲဒီအသံကို ပျိုးခင်း သိပ်ကြောက်တာ။ ခဏ

နေရင် အခန်းထဲ ဝင်ရတော့မယ်။ နားလည်ရခက်တဲ့ မာမိအသံကို နားထောင်ရတော့မယ်။ သိမ်မွေ့နူးညံ့တဲ့ ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ မျက်နှာကို ပျိုးခင်း ရင်မဆိုင်ရဲပါ။

‘ရှိပါတယ် ဆရာမ’

မာမိရဲ့ အားတက်သရောပြေသံအဆုံး

‘သွေးပေါင် ချိန်ပြီးပြီလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ ပြီးပါပြီ’

‘ဒါဆို ဒီတစ်ယောက်ထွက်လာရင် ဝင်မယ်နော်’

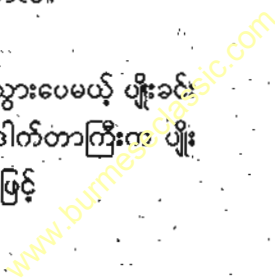
မာမိကို ကြောက်ပေမယ့် ပျိုးခင်းက စောဒကတက်ကြည့် ပါသည်။

‘မာမိ’

မာမိလက်ကို ဆွဲပြီး ခေါ်လိုက်တာနှင့် မာမိက ခေါင်းကို အသာယမ်းပြပါသည်။ ဒေါက်တာကြီးနှင့် မာမိက သူငယ်ချင်းတို့။ သူငယ်ချင်းဆို ပိုပြီး မညာသင့်ဘူး မဟုတ်လား၊ သစ္စာစောင့်သိရမှာ မဟုတ်လား၊ မာမိ ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ။

‘ပျိုးခင်း လား... ဝင်မယ်’

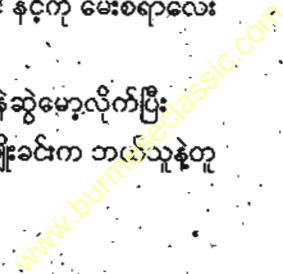
မာမိ ဆွဲခေါ်လို့ အခန်းထဲကိုရောက်သွားပေမယ့် ပျိုးခင်း ရဲ့ ဒူးတွေက တဆတ်ဆတ်တုန်နေပါသည်။ ဒေါက်တာကြီးက ပျိုး ခင်းကို ကြည့်ပြီး ကရုဏာသံစွက်သောလေသံဖြင့်

'ဟော... သမီးလေးပါလား၊ ဘယ်လိုလဲ သမီး.. ခေါင်း
 တွေ ကိုက်သေးလား'
 'သက်သာပါတယ် ဆရာ'
 'ဖြေသာ ဖြေရမေမယ့် လေသံက ဖျော့တော့နေမှာ သေချာ
 ပါသည်။ မာမိက ဝင်ပြီး
 'သူ သက်သာပါတယ် ခွန်ထိုက်'
 'ဆက်သာမှာပေါ့ မာမိရယ်။ နဂိုကတည်းက ဘာမှမှ မဖြစ်
 တာ။
 'ဒါဖြင့် အခု ဘာဖြစ်လို့လဲ'
 'ခွန်ထိုက်ကလဲလေ... သွေးစစ်ထားတာ လာပြတာပေါ့ဟဲ့
 ငါမှ မဖတ်တတ်တာ၊ ဘာလဲ... မလာရတော့ဘူးလား၊ နင်နဲ့ငါ သူ
 ငယ်ချမ်း မဟုတ်တော့ဘူးလား'
 အန်ကယ်ခွန်ထိုက်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ပါသည်။
 ရယ်လိုက်မှ ပိုပြီး နုပျိုသွားကာ ပိုပြီး ခန့်ညားလာသည်ဟု ပျိုးခင်း
 ထင်သည်။
 'ဟန်နီရယ်... နင်ကလေး ငါ့ကိုဆို ခုချိန်ထိ နိုင်ချင်တုန်းပဲ
 ကိုး... ကဲ... ကဲ... သမီး... result အန်ကယ်ကို ပြပါဦး'
 မာမိပေးထားသော စာရွက်လေးကို ပျိုးခင်းက မဝံ့မရဲဖြင့်
 ပေးရှာသည်။

'သွေးအမျိုးအစားက A ဆိုပါလား'
 'တော်ပြီ ခွန်ထိုက်၊ ငါ့သိချင်တာ အဲဒါပဲ၊ ဒါဆို... သမီးက
 နင့်လိုပဲ A သွေးပေါ့နော်'
 'ငါ A သွေးဆိုတာ နင် မဓေ့သေးဘူးပေါ့'
 'ဒါပေါ့ဟယ်... ငါ့သူငယ်ချင်းတွေကို ငါ့ဘယ်တော့မှမဓေ့
 ဘူး၊ နင်ရယ် နောက်တစ်ယောက်ရယ်လေး၊ ငါ့ပြောတာ နင်သဘော
 ပေါက်တယ် မဟုတ်လား'
 ဒေါက်တာကြီးမျက်နှာတွင် စိတ်ရှုပ်ထွေးတဲ့ အရိပ်စာစ်ခု
 ဖြတ်သွားပါသည်။
 မာမိက ခွန်ထိုက်ဆိုတဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းကိုကြည့်ပြီး စိမ်ပြေ
 နပြေ ရယ်နေတော့သည်။
 'ဒါပဲ မဟုတ်လား ဟန်နီ၊ ငါ နောက်တစ်ယောက်ကြည့်ပေး
 ရဦးမယ်'
 အလိမ္မာနည်းနှင့် ပထုတ်လိုက်တာပါပဲ။
 'ငါ ပြန်မှာပါ ခွန်ထိုက်ရယ်၊ မပြန်ခင် နင့်ကို မေးစရာလေး
 တစ်ခု ရှိသေးလို့
 မာမိက ပျိုးခင်းမျက်နှာကို ဆတ်ခနဲဆွဲမော့လိုက်ပြီး
 'ဒီမှာကြည့်စမ်းပါဦး... ခွန်ထိုက်ရဲ့၊ ပျိုးခင်းက ဘယ်သူနဲ့တူ
 သလဲလို့၊ သေသေချာချာကြည့်နော်'

ဦးခွန်ထိုက်က ဒေါ်ဟန်နီပြောမှ ပျိုးခင်းမျက်နှာကိုသေချာ
စွာ စူးစိုက်ပြီး ကြည့်မိသည်။

ပထမဆုံးပေါ်လာတာက ဂယ်ပုံ နဖူးပြေပြေကလေး၊ ပြီး
တော့ ထင်းနေတဲ့ မျက်ခုံးနက်နက်ကလေး၊ သွယ်တန်းနေတဲ့ နှာတံ
ချွန်ချွန်ကလေး၊ တင်းတင်းစေ့ထားသော နှုတ်ခမ်း ပါးပါးကလေး၊
တစ်ခုချင်းစီဟာ တစ်ယောက်ယောက်နှင့်ဆင်နေပါသည်။ တော်ရုံ
တန်ရုံဆင်တာ မဟုတ်ပါ။ လုံးဝနီးပါး တူနေတာ... ထိုတစ်စုံတစ်
ယောက်ဟာ သူ့ဘဝရဲ့အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုလား...။

‘ခွန်ထိုက်... နင် တွေ့တယ်မဟုတ်လား... ငါ့ကို သတ္တိရှိရှိ
ပြောစမ်းပါဦးဟယ်... သူ ဘယ်သူနဲ့တူသလဲဆိုတာ’

‘လေ... ဘာ... တီ’

အိပ်မက်မက်နေသူတစ်ယောက်လို ကယောင်ကတမ်းထွက်
လာတဲ့ စကားသံလည်း ကြားရော မာမိက

‘ဟား... ဟား... နင် သိပ်တော်တာပဲ ခွန်ထိုက်ရယ်၊ နင့်ရဲ့
မှတ်ဉာဏ်တွေက ထက်နေတုန်းပဲနော်၊ မှန်တာပေါ့၊ သူလေးက ငါတို့
ရဲ့ တစ်ချိန်က လောဘာတီနဲ့တစ်ထပ်တည်းတူနေတာ မထူးဆန်းဘူး
လား၊ ကဲ... ကဲ... ဒေါက်တာကြီးမှာ အချိန်တွေက နည်းတယ် ဆို
တော့ ပြန်ဦးမှပါပဲ၊ ဟောဒီမှာ... ငှါလိပ်စာကံဒါ၊ နင် ငါ့ကို တွေ့ချင်
လာတဲ့ တစ်နေ့ကျရင် အချိန်မရွေးလာခဲ့ပေါ့ဟယ်၊ ဒါနဲ့ ခုနက နင်

ပြောတာ ပျိုးခင်းက A သွေးနော်၊ အဲဒါလည်း မမေ့နဲ့ပေါ့ဟာ...
ဘိုင့်... ငါသွားပြီ’

မာမိနောက်ကို အမိလိုက်ရင်း ပျိုးခင်းက ဒေါက်တာကြီးကို
ခေါင်းကလေး ဆတ်ကာ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။ ပျိုးခင်းတွေ့လိုက်
တာကလေး ဝေခွဲမရဖြစ်နေတဲ့၊ စိတ်မသက်မသာဖြစ်နေတဲ့ ဒေါက်
တာကြီးရဲ့မျက်နှာကိုပါ။ သနားစရာကောင်းလိုက်တာလေ... မာမိ
က ဘာတွေပြောပြီး စိတ်ရှုပ်အောင်လုပ်နေတာလဲ မသိဘူး။

ဆေးခန်းရှေ့မှာ ကားတားနေသော မာမိကို ပျိုးခင်းက
‘မာမိ... လောဘာတီဆိုတာ ဘယ်သူလဲဟင်’

‘ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တာကို ဘာလို့သိချင်တာလဲ ပျိုးခင်း’

မာမိငေါက်သံတစ်ချက်အောက်မှာ အသံ တိတ်သွားရတဲ့
နေ့ပျိုးခင်းပါ။ ထားရာနေ စေရာသွားဘဝမှာ နေသားကျနေတာ တစ်
ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှိခဲ့ပါပြီ။

ဒယ်ဒီနဲ့မာမိ နှစ်ယောက်စလုံးကို ပျိုးခင်း ကြောက်ရတာ
ပါ။ မောင်လေး စစ်ကြည်ကလည်း ပျိုးခင်းကိုဆို ဗိုလ်ကျပြီး အနိုင်
သိပ်ကျင့်ချင်တာ။

ပျိုးခင်းတို့အိမ်မှာ ရှိတာက လူလေးယောက်တည်း။ ခက်
တာက တစ်ခုခုကို မကျေမနပ်ဖြစ်တိုင်း၊ အဆင်မပြေတိုင်း အားလုံး
ရဲ့ပစ်မှတ်က ပျိုးခင်း ဖြစ်နေတာပဲ။

ကြာတော့ လူက သိမ်ငယ်စိတ်နှင့်အတူ အားငယ်စိတ်က
ဝင်လာရော။

အဆင်မပြေမှုတွေနှင့် ပြည့်နှက်နေတဲ့ ဆူဆူပူပူအိမ်ကြီးထဲ
မှာ နေရတာ ပျိုးခင်း မပျော်တော့ဘူး။ အဲဒါတွေနှင့်တစ်ဆက်တည်း
တာတော့ နွေပျိုးခင်းဟာ သူများမိသားစုတွေကို မြင်ရင် အားကျစိတ်
တွေနှင့် ငေးငေးပြီး ကြည့်တတ်လာပါသည်။

အခန်း (၂)

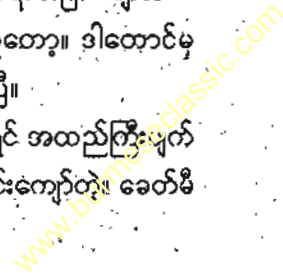
(ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာများ

ပေးပို့လိုပါက

အမှတ်-၄၁၊ မြေညီထပ်၊ မေတ္တာရောင်ပြန်ရှင်ရင်း
လမ်း၊ ၉၀၊ ကန်တော်ကလေး၊ ရန်ကုန်မြို့သို့
ပေးပို့နိုင်ပါသည်။)

ပျိုးခင်းတို့နေတဲ့အိမ်က အိမ်ပိုင်မဟုတ်ဘဲ ငှားနေရတာဖြစ်
သည်။ ဒယ်ဒီနှင့် မာမိက အရင်တုန်းက စားနိုင်သောက်နိုင် ရှိတာ
ပျိုးခင်း မှတ်မိနေသည်။ ခုကျတော့ စီးပွားရေးဆိုလို့ မယ်မယ်ရရမရှိ။
ရလာသမျှဟာလည်း လောင်းကစားလုပ်လို့ ကုန်တာနှင့် လုံးလည်
ချာလည်လိုက်နေသည်။ မြို့ထဲက တိုက်ခန်းကိုရောင်းပြီး ဈေးသက်
သာတဲ့ မြို့သစ်မှာ လာငှားနေရတာသာ ကြည့်တော့။ ဒါတောင်မှ
အိမ်လခ ကို မှန်မှန်မပေးနိုင်တာ သုံးလရှိနေပြီ။

မာမိတို့အခြေအနေက ပြောရမယ်ဆိုရင် အထည်ကြီးပျက်
တွေပေါ့။ အရင်တုန်းက ဒေါ်ဟန်နီဆိုတာ ပွဲတိုင်းကျော်တဲ့ ခေတ်မီ

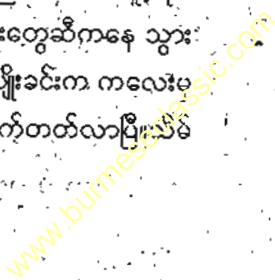
တယ်၊ ဗိုလ်ဆန်တယ်လို့ ပြောနေတဲ့သူတွေထက် မာမိက နှစ်ဆ ပိုထယ်ဆိုပဲ။ မာမိတို့မိဘတွေကလည်း ခြံထဲမှာ ပါတီပွဲတွေ မကြာခဏ တျင်းပပေးပြီး သားသမီးကို ခေတ်ဆန်ဆန်နေစေတာတဲ့။ ။ ဒါတင်မကသေးဘူး။ သူများပါတီပွဲဆိုလည်း သူ ထိပ်ဆုံးက ပါတာပဲ။ ဒယ်ဒီနဲ့ဆုံခဲ့တာလည်း အဲဒီပါတီပွဲတွေမှာပဲတဲ့။

မာမိ ခေတ်ဆန်ဆန်နေတတ်တာကို ပျိုးခင်းမှာ ဝေဖန်ခွင့်၊ တားမြစ်ခွင့်တွေ မရှိပေမယ့် အဲဒီစရိုက်တွေကို ပျိုးခင်း မကြိုက်ဘူး။ မာမိနဲ့ပျိုးခင်းဟာ သားအမိတွေဆိုပေမယ့် အပြောအဆို၊ အနေအထိုင်၊ အလေ့အကျင့်၊ ဘာဆိုတာမှ မတူပါဘူး။ မာမိကလည်း ပျိုးခင်းကို အားမရဘူးတဲ့။ အေးတိအေးစက် ပြန်မပြော နားမထောင်တဲ့။ မာမိက ပျိုးခင်းကို သူ့လိုမျိုး နေစေချင်တယ်။ သူဝတ်စေချင်သလို ဟော့ရှော့တွေ ဝတ်စေချင်တယ်။ ခက်တာက ပျိုးခင်းဟာ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အေးအေးကလေး နေတတ်တာ။ အဝတ်အစားဆိုလည်း ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်ကလေးတွေပဲ ဝတ်တတ်တာ။ အရွယ်ရောက်ကတည်းက ထင်္ဂါကိုပဲ မချွတ်တမ်းဝတ်တာ။ မာမိက ပြောမရလို့ဆိုပြီး ပျိုးခင်းထင်္ဂါတွေ အကုန်သိမ်းကြုံးပြီး ဝှက်ထားဖူးတယ်။ ပျိုးခင်းကလေ ရှိတဲ့ ထင်္ဂါကိုပဲ ပြန်လျှော်၊ ပြန်ဝတ်လုပ်နေလို့ မာမိအလျှော့ပေးထားတာ။

နောက်တစ်ခုက ပျိုးခင်း မာမိလို မဖြစ်ချင်ဘူး။ မာမိက

ခေတ်ဆန်တော့ ဆယ်တန်းနှစ်မှာပဲ စာမေးပွဲမဖြေဖြစ်ဘဲ ယောက်ျားရသွားတာ။ ပျိုးခင်းက ဆရာဝန်မကြီးဖြစ်ချင်တာ။ ဒါကြောင့် ငယ်ငယ်လေးကတည်းက စာကိုပဲ အပတ်တကုပ် ဖတ်ပါသည်။ အပျော်အပါးနှင့် ပွဲလမ်းသဘင်ကို ဝါသနာမပါလှပါ။ အပေါင်းအသင်းသူငယ်ချင်းကလည်း နည်းသေးသည်။ ရှိစေ့မှ သူငယ်ချင်းကလေး နှစ်ယောက် ရှိပါသည်။ စုံတော့မြိုင်လို့ ခေါ်တဲ့ တောမြိုင်ရယ်၊ သက်စရယ် ဒါပဲရှိတာ။ ဒါပေမယ့် ပျိုးခင်းက သူတို့နှစ်ယောက်ကို သိပ်ပြီး ခင်တွယ်ရှာတာ။ အားကိုး ဘကြီး၊ တိုင်ပင်စရာဆိုလို့လည်း သူတို့နှစ်ယောက်ပဲ တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် ရင်ဖွင့်ရမယ့်သူဆိုရင်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်ပဲ။

မောင်လေး စစ်ကြည်နှင့် ပျိုးခင်းဟာ မောင်နှမသားထော်တာ၊ ဘယ်တော့မှ နွေးနွေးထွေးထွေးမရှိခဲ့ဘူး။ 'သူကလည်း ပျိုးခင်းကို အစ်မတစ်ယောက်ဆိုတာထက် အိမ်မှာ အဖော်ခေါ်ထားတဲ့ အိမ်ဖော်သာသာလောက်သာ သဘောထားတာပါ။ အစားအသောက်ဆိုလည်း သူ အရင်စားရမှ... အဝတ်အစားဆိုလည်း မာမိက သူ့ကိုပဲ ဆင်ပေးတာ။ ပျိုးခင်းအတွက်... ဆိုပြီး သူ့အမျိုးတွေဆီကနေ သွားတောင်းလာတာ ပျိုးခင်း သိတာပေါ့။ ခုဆို ပျိုးခင်းက ကလေးမ မဟုတ်တော့တာ။ သူများအကျတွေဝတ်ရတာ ရှက်တတ်လာပြီး သိမ်ငယ်တတ်လာပြီ။

မှိုင်းခင်းလို အမှားတစ်ခု မလုပ်မိနှင့်... ဒယ်ဒီနှင့် မာမိက အပြစ်ပေးလိုက် မဆုံးတော့။ မောင်လေးကျတော့ ဖူးဖူးမှုတ် အလို လိုက်သည်။ စစ်ကြည်က မှိုင်းခင်းထက် သုံးနှစ် ငယ်သည်။ အိမ်မှာ တော့ သူက ဘုရင်မပါ။

မနက်ဖြန် မှိုင်းခင်းတို့ အောင်စာရင်းတွေ ထွက်မှာတဲ့။ ရင် တွေ တုန်လှုပ်တာ။ တောမြိုင်က ယောက်ျားလေးဆိုတော့ သိပ်ပြီး တုန်လှုပ်ပုံ မပြပါဘူး။ ပြီးတော့ သူက နဂိုကတည်းက သတ္တိကောင်း ပြီးသား။ ထုံးတိုက်တိုက် ကျားကိုက်ကိုက် ဆိုတဲ့ လူစားမျိုး။ မှိုင်းခင်း အတွက်ဆိုရင် အမြဲ ရှေးစာရပ်ပေးခဲ့တာ။ သူ့ကိုကြောက်လို့ မှိုင်းခင်း အနား တော်ရုံယောက်ျားလေးတွေ မတပ်ကြဘူးလေ။ ဒါကြောင့် သက်စုက ရယ်စရာပြောတာ။ တောမြိုင် ရှိနေရင် နှင် ဒီတစ်သက် လင်ရမှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။

သက်စုပြောတဲ့စကားသံကို နားထဲမှာကြားလာရင် သိပ်ပြီး ရယ်ချင်တာပဲ။ အိမ်ရှေ့က ရေဘုံဘိုင်လေးမှာ အဝတ်တွေထိုင်လျှော် ရင်း အတွေးတွေ ခရီးလွန်နေတဲ့ မှိုင်းခင်းဟာ မာမိ ဈေးက ပြန်လာ တာမြင်တော့မှပဲ ဈေးခြင်းကို လက်ပြောင်းယူလိုက်သည်။ မာမိက တော့ ထုံးစံအတိုင်း ဈေးက ပြန်လာရင် အမောဆိုသတဲ့။ ကုန်ဈေး နှုန်းတွေအကြောင်းပြောမယ်၊ ချွေတာဖို့ သူပြောမယ်၊ ဟင်းချေးများ တဲ့ စစ်ကြည်အတွက်တော့ ဟင်းကောင်းလေးတစ်မျိုးတော့ ပါပြီ။

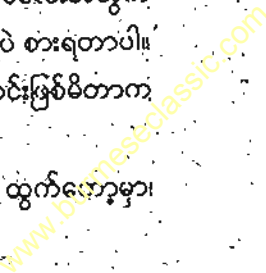
ငါတော့ ကြာရင် သေတော့မှာပဲ မှိုင်းခင်းရယ် ပိုက်ဆံလေး နှစ်ထောင်နဲ့ လောက်ငှအောင် ဘယ်လိုလုပ် ဝယ်မလဲဟယ်၊ ဒီနေ့ တော့ နှင့်မောင်လေးအတွက် ကြက်အူတွေ ငါးရာဖိုး ဝယ်ခဲ့တယ်၊ မဆလောလေးနဲ့ ချက်ပြီး ငရုတ်သီးစိမ်းလေး အုပ်ပေးလိုက်ကြားလား၊ ဆန်နဲ့ဆီက ငါးရာဖိုးစီ ဝယ်လာတာ သုံးရက်လောက်တော့ လောက် အောင်သုံးပေါ့။ နှင့်ဒယ်ဒီအတွက် ကော်ဖီခဲစ် ကုန်နေလို့ ဝယ်လာ သေးတယ်။

မှိုင်းခင်းက ဈေးခြင်းထဲကို မျက်လုံးလေး ဝေ့ပြီး ကြည့်မိပါ သည်။ နေ့တိုင်းပါလာတတ်တဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကန်စွန်းရွက်လေးက ပြုံး မြို့နှုတ်ဆက်နေလေရဲ့။

မှိုင်းခင်းက ကန်စွန်းရွက်ကြော်နဲ့ စားမှာပေါ့ မာမိရဲ့ အမယ်လေး အဲဒီကန်စွန်းရွက် နှစ်စည်းကို ငါးဆယ်ပေးခဲ့ ရတာ၊ ဆီလျှော့ပြီးကြော်နေနဲ့ မှိုင်းခင်း... ဆီက ကျန်းမာရေးနဲ့ မညီ ညွတ်ဘူးဆိုပဲ။

မှိုင်းခင်းဝမ်းနည်းတာ ဒါတွေကြောင့်ပဲ။ မောင်လေးအတွက် ငါးရာဖိုး ဝယ်လာရင် မှိုင်းခင်းက သူ့ရဲ့ ဆယ်ပုံထစ်ပုံပဲ စားရတာပါ။ ဘဝပေးကုသိုလ်ကြောင့်လို့ ပြောပေမယ့် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတာက နေ့စဉ်ပဲပေါ့။

မာမိ မနက်ဖြန်ကျရင် အောင်စာရင်းတွေ ထွက်တော့မှာ။

အဲဒါ အစောကြီးသွားကြည့်မှလို့ သတ်စုတို့ လာခေါ်ရင် လိုက်သွား
မယ်နော်။

တောမြိုင်၏ နာမည်ကို မာမီရှေ့မှာ မှားယောင်းပြီး မပြောရဲ
ပါ။ အုတ်ကြားခြက်ပေါက်၊ ကလေးကတော့ အခြေအမြစ်မရှိတဲ့အစာရင်
အရိုင်းအစိုင်း အသလိုအသုံးအနှုန်းတွေနဲ့ တောမြိုင်ကို ရဲစနာမရှိ
အောင် ပြောလိမ့်မည်။

ကြည့်ချင်သပဆိုလည်း သွားကြည့်ပေါ့အေ၊ ဒါပေမယ့် မာမီ
တို့အခြေအနေအရ ပျိုးခင်းကို တက္ကသိုလ်ဆက်ပို့ဖို့ဆိုတာ အိပ်မက်
လိုပဲ။ နောက်ပြီး နှင့်မောင်လေးက ဒီနှစ် ရှစ်တန်း တက်နေပြီ။ သူ
အတွက်ကလည်း လိုသေးတယ်လေကွယ်။ အကြီးဆိုတာ အနစ်နာခံ
ရစမြဲပဲ သမီး။

ပျိုးခင်း မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာသည်။ မာမီ
ပြောတာကို နားလည် လက်ခံနိုင်ပေမယ့် ဆရာဝန်ဆိုတဲ့ အိပ်မက်
မက်ခွင့်မှ မရတော့တာ။ မနက်ဖြန် အောင်စာရင်း ထွက်ရင် ဒီ
တွေ အများကြီး မပါပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းရမလို့ ဖြစ်နေပြီ။

မျှော်လင့်လွန်းရင် ရူးတတ်တယ် ပျိုးခင်း၊ မာမီက စိတ်ထဲ
လျှော့ထားဖို့ ပြောနေတာ။

ရှိုက်သံမပျောက်သေးတဲ့ ပျိုးခင်းက အရဲစွန့်ကာ
မာမီ ကျောင်းတွေပိတ်ထားတုန်း ပျိုးခင်း အလုပ်လုပ်

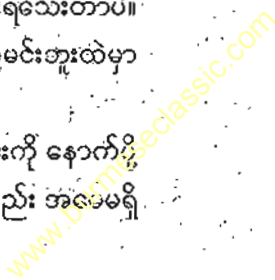
ခွေစုမယ်လေ . . . ပျိုးခင်းကို ဘွဲ့ရအောင်တော့ ပညာသင်ခွင့်ပေးပါ
အာမီရယ်။

အပြောကောင်းတယ်နော် မိပျိုးခင်း၊ ညည်းက တစ်ကိုယ်
ကောင်းဆန်ပြီး အလုပ်ထွက်လုပ်တော့ ကျန်တဲ့ သုံးယောက်က ထမင်း
စားရတော့ဘူးလား။ ငါ အချက်အပြုတ်ဝါသနာမပါတာ ညည်း အသိ
ဆုံးနော်၊ တော်ကြာ မာမီ ချိန်းထားတာရှိလို့ သွားရဦးမှာ၊ ပြီးတော့
ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ဆွဲတစ်ခုမရဘဲနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အလုပ်ကောင်း
အောင်ရမှာလဲကွယ်။

မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ပျိုးခင်းရဲ့စိတ်တွေ ဇေယာနယ်ထဲ
ဆောက်သွားပါသည်။ တောမြိုင်အမေလည်း ဆင်းရဲတာပဲ . . . ဒါပေ
မယ့် . . . သူ့သားကို ပညာသိပ်တတ်စေချင်တာ။ ခါတိုင်း မုန့်ဟင်းခါး
မနက်ပိုင်းသာ ရောင်းတတ်တဲ့ အမေဝါက ခုဆို စျေးရှေ့မှာ ည
နေပိုင်းပါ ရောင်းပြီး သူ့သား ကျောင်းစရိတ်ကို ကြိုရှာနေပြီ။

အိမ်မှာ အစားအသောက်ဆင်းရဲတဲ့ ပျိုးခင်းဟာ အမေဝါ
ဆရာကရင် မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲတော့ အနည်းဆုံးစားရသေးတာပဲ။
ပျိုးခင်းကိုဆို သမီးလေးလို သိပ်ချစ်တာ။ ကျောင်းထမင်းစားထဲမှာ
ပျိုးခင်းစားဖို့ ဆိုပြီး ပိုပိုထည့်ပေးမြဲ။

မာမီကျတော့ သားသမီးချင်းယှဉ်ရင် ပျိုးခင်းကို နောက်ပို
တတ်မြဲပါ။ တောမြိုင်မှာ အဖေမရှိသလို သက်စမှာလည်း အဖေမရှိ

တော့ပါ။ သူတို့ရဲ့ရင်မှာ ကွက်လပ်ဖြစ်နေတဲ့ မေတ္တာတရားကို ကျွန်
တို့ အဖေတွေ၊ အမေတွေက အပြည့်အဝကိုဖြည့်ပေးထားတာ။ သက်
စုအဖေက Tax ကား ထောင်ထားတာဆိုတော့ အားလုံးထဲမှာ သူက
အချောင်လည်ဆုံးဖြစ်လေသည်။ မိမိဖခင်ရဲ့ပဲ ပျိုးခင်းကျတော့ ဘာ
လို့များ မေတ္တာငတ်နေရတာလဲ။

မေတ္တာတရားကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာဖို့ အလှမ်းဝေးတဲ့အရွယ်က
တည်းက မိဘတွေရဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို အပြည့်အဝ လိုချင်တဲ့ ပျိုး
ခင်းပါ။ နူးညံ့ခြင်းတွေနဲ့ပွဲတည်တဲ့ဘဝတစ်ခုကို ရူးသွပ်စွာ သိမ်းပိုက်
ချင်ပေမယ့် တစ်ခုခု ပျောက်ရှုသွားပြီဆိုတာ အလိုလိုနားလည်နေပါ
သည်။

ထမင်းအိုးငဲ့နေသော ပျိုးခင်းဆီသို့ ဒေါ်ဟန်နီရောက်လာ
ပြီး -

‘ပျိုးခင်း... ဘွားတော် လာနေပြီ၊ နင်သွားပြီး ပြောလိုက်ဦး’
မာမိပြောတဲ့ ဘွားတော်ဆိုတာ ဒီအိမ်ပိုင်ရှင် ဒေါ်မြင့်နွယ်
ပေါ့။ ခဏခဏ အပြောအဆိုခံနေရတဲ့ သမီးပျိုလေးကို မာမိမသနား
တော့ဘူးလား။ အမြဲတမ်း ပျိုးခင်းနဲ့ပဲ ဦးတည်ပေးနေတာ... မောင်
လေးစစ်ကြည်ကိုကျတော့ တစ်ခါမှမပြောခိုင်းဘူး။

‘အန်တီ’

‘ဘာလဲ... ညည်းအမေ မရှိပြန်ဘူးလား’

ပျိုးခင်းက မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ခေါင်းလေးသမ်းမြသည်။

‘ငါ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောမယ်အေ၊ ဒီလကုန်လို့မှ အိမ်လခတွေ
ပေးနိုင်ရင် ညည်းတို့ဆင်းပေးတော့... ကြားလား၊ နောက်ထပ် လူ
ငားတင်တော့မယ်၊ ဘယ်နယ့်တော်... အရှက်မရှိကြဘူးလားမသိဘူး။
သူများအိမ်မှာ မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး အလကားနေချင်ရတယ်လို့ပဲ’

‘ပျိုးခင်း တောင်းပန်ပါတယ် အန်တီရယ်၊ ခဏလေးစောင့်
ပေးပါနော်... မာမိလည်း ငွေရှာနေပါတယ်’

‘ဘာငွေရှာတာလဲဟင်... ငါမပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ ဒီလောက်
လောင်းကစားမင်နေမှတော့ ငွေက ဘယ်လိုလုပ်ဂိုတော့မှာလဲ’

မိဘကြောင့် သားသမီးမှာ ရုဏ်တက်ရတာ ရှိသလို သား
သမီးအတွက် မျက်နှာငယ်ရမယ့်လုပ်ရပ်တွေကို ဖက်တွယ်ထားတဲ့
မိဘမျိုးတွေလည်း လောကကြီးရဲ့တစ်ထောင့်တစ်နေရာမှာ ရှိနေဦး
မှာပဲ။ ကိုယ့်မိဘနှစ်ပါးဟာ ဘယ်လိုအစားထဲမှာပါနေနေ ပျိုးခင်း
စိတ်ထဲမှာ မာမိတို့ကို ကျေးဇူးပြန်ဆစ်ချင်တဲ့စိတ်၊ အလုပ်အကျွေးပြု
ချင်တဲ့စိတ်တွေ အချိန်တိုင်း ဖြစ်ပေါ်နေတာ ကျိန်ထွယ်ပြီး ပြောရဲပါ
တယ်။

‘ဒါတွေ စီးပွားရေးမပြေလည်တာကိုပဲ... ခင်းစိတ်မကောင်း
ဖြစ်နေတာ။’

အခန်း (၃)

* ငါ အမှန်တကယ် မြတ်နိုးမိတာ
မင်းတစ်ယောက်တည်းပါ
ကြင်နာတတ်တဲ့ မျက်ဝန်းလေးကို
အချိန်ရှိတိုင်း တောင့်တနေမိတယ်
အိပ်စက်ညှိုးတိုင်းမှာ သူ့သာ စိုးမိုးသူပါ
နိုးစပ်ဖို့ မကြိုးစားရဲခဲ့သူမို့
အသည်းတွဲမယ့် အဖြစ်တွေ
မပေးသွားပါနဲ့ သူ့ငယ်ချင်းရယ်
အချိန်တိုင်း ပျော်နေနိုင်ပါစေ

တားဆီးထားတဲ့ အဖြူရောင်စည်းလေးအောက်မှာ
မျက်ရည်များစွာနဲ့ သူ့မျက်ဝန်းလေးကို
ကြည့်လိုက်စဉ်က
ငါ ရှုံးသွားပြီဆိုတာ သိလိုက်တယ်

(စုံတောမြိုင်)

'သား မအိပ်သေးဘူးလား'

'အမေ ဝင်လာတာလည်း သိသည်။ မျက်လုံးတွေက ပျိုးခင်း
အကြောင်း တွေးလိုက်ရင် အိပ်ချင်စိတ်မရှိတော့။

'အိပ်လို့ မပျော်ဘူး အမေရယ်'

'မနက်အစောကြီးထရဦးမှာ မဟုတ်လား သားရယ်. . အိပ်
တော့နော်'

'အမေ. . သားစိတ်တွေ အရမ်းလှုပ်ရှားနေတယ်၊ ပျိုးခင်း
က ဆရာဝန်သိပ်ဖြစ်ချင်တာ. . သူက တော်ပါတယ်၊ သူ ဂုဏ်ထူး
တွေ အများကြီးပါအောင် သားဆုတောင်းနေတာ'

'သားရယ်. . သားအတွက်ကော် စိတ်ပူသေးရဲ့လားကွယ်'

အမေက တောမြိုင်ရဲ့ခေါင်းလေးကို ဖွဖွလေး ပွတ်ပေးရင်း
ကရုဏာသက်စွာ ပြောသည်။ ဘယ်တော့မဆို သူ့အတွက်ထက် ပျိုး
ခင်းအတွက်ပဲ စဉ်းစား လုပ်ဆောင်တတ်သည် သားအကြောင်းကို
ဒေါ်ဝါနဲ့ ကွဲ သိပြီးသား။

စာမေး... အိပ်မပျော်မယ့်အတူတူ ညကတည်းက အောင်
စာရင်းသွားကြည့်ထားရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ ပြောနေ ကြာပါ
တယ်။ သား... ရဲစိုးကိုခေါ်ပြီး သွားကြည့်လိုက်မယ်နော်'

တိုင်မှာချိတ်ထားတဲ့ ရှပ်အင်္ကျီအကွက်လေးကို ယူဝတ်ရင်း
အမေ့ပေးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန်နင်းသွားသည့်သားကို ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်
ပြီး ကျန်ခဲ့သူက ဒေါ်ဝါနွဲ့ ရယ်ပါ။

သားလေး... ထီးယူသွားဦး၊ အပြင်မှာ မိုးတွေ မည်းမှောင်
နေတာပဲ'

အဲဒါတွေကြောင့် အမေဖြစ်နေတာပေါ့နော်၊ သားအတွက်
ဆို အမြဲတမ်းအသိစိတ်ရှိနေတာ၊ အမေ့ကို အရမ်းချစ်တယ် သိလား'

တစ်ယောက်ဆို တစ်ယောက် လိမ္မာလွန်းတဲ့ သား။ အမေ
အတွက်ဆို ထဘီကအစ လျှော်ပေးတတ်တဲ့ သား၊ ဘယ်သောအခါ
မှ စိတ်ဆင်းရဲမပေးတဲ့ သားလေးပါ။ သားလေးနဲ့အတူ သူ သိပ်ခင်တဲ့
ပျိုးခင်းလေးပါ စာမေးပွဲအောင်ကြပါစေ... ဆုသာ တောင်းနေရပေ
မယ့် ပျိုးခင်းရဲ့ အနာဂတ်က လှပနိုင်ပါ့မလား။ သူ့မိဘတွေ လုပ်ပုံ
နှင့် ကလေးက ကျောင်းမှ ဆက်တက်နိုင်မိတော့မလား... ရင်လေး
လှပါဘိ။

ညက မိုးရိမ်စိတ်တွေနှင့် နိုးတစ်ဝက်၊ အိပ်တစ်ဝက် ဖြစ်နေ
သော ပျိုးခင်းသည် မိုးခြိမ်းသံကြောင့် လန့်နိုးလာခဲ့သည်။

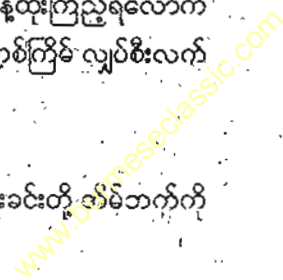
အပြင်မှာ မိုးတွေ တအားသည်းနေတာပါလား... ဘုရား
ရေ... အောင်စာရင်း ဘယ်လိုသွားကြည့်ရမှာလဲ။

မိုးရွာတာကို နှစ်သက်တဲ့ ပျိုးခင်းက မြတင်းပေါက်တံခါးကို
အသာလေး ဟုလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ အေးမြလတ်ဆတ်တဲ့ လေအေး
လေးက သူ့မ ဓမ္မာနာကို တိုးဝှေ့ကျီစယ်လာသည်။ ဇေယျနှင့်အတူ
မိုးရေစက်တွေကပါ ဝင်လာသောအခါ ပျိုးခင်းမှာ ကလေးလေးတစ်
ယောက်လို စိတ်ကြည်နူးလာပြီး မိုးရေထဲ ထွက်ပြေးချင်လာသည်။

မှောင်မည်းနေတဲ့ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးဟာ လျှပ်စီးလက်
လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံးကို လင်းလင်းချင်းချင်း မြင်
လိုက်ရပါသည်။

ထီးကလေးတစ်ချောင်း... ပျိုးခင်းတို့ခြံကလေးရှေ့မှာ လူ
တစ်ယောက် ရပ်နေပါလား။ ညကြီးအချိန်မတော် ဒီလူက ဘယ်လို
ထူးမျိုးလဲ... ဘာလာလုပ်နေတာလဲ... ဓာတ်မီးနဲ့ထိုးကြည့်ရလောက်
အောင်လည်း ပျိုးခင်းမှာ သတ္တိမရှိပါ။ နောက်တစ်ကြိမ် လျှပ်စီးလက်
ပိစေလို့ပဲ ဆုတောင်းနေရသည်။

သူ့မဆန္ဒတွေ ပြည့်သွားသည်။
ဒီတစ်ခါ ထီးဆောင်းထားတဲ့လူက ပျိုးခင်းတို့ အိမ်ဘက်ကို

လှည့်ကြည့်နေသည်။ အိုး... တောမြိုင်ပါလား။ သူ မအိပ်ဘဲနဲ့ ဒီအချိန်ကြီး ဘာလာလုပ်နေတာလဲ။

ညဝတ်ဂါဝန်ရှည်လေးကို လိဖိုတောင်မှ သတ်မရပါ။ ထီးစူးပြီး မိုးရွာကြီးထဲကို ပြေးဆင်းလာတဲ့ ပျိုးခင်း။ သူမ အားကိုးရတဲ့ တောမြိုင်ကို တွေ့လိုက်ပြီကိုး...။

‘တောမြိုင်’
မိုးတွေ တစ်ကိုယ်လုံး ရွံရွံစိုနေသော တောမြိုင်က ပျိုးခင်းတို့တွေ သောအခါ

‘ပျိုးခင်းရယ်... နင့်ဆန္ဒတွေ ပြည့်သွားပြီ သိလား၊ နင်လေ ဖိုက်ဒီနဲ့အောင်တယ်’

‘တကယ်... တကယ်လားဟင် တောမြိုင်နင် ငါ့ကို မနောက်ရဘူးနော်’

‘ဒါ နောက်စရာလား ပျိုးခင်းရယ်... လား... မယုံရင် ငါနဲ့လိုက်ခဲ့... ပြန်သွားကြည့်ကြမယ်’

တောမြိုင်များ စိတ်ဆိုးသွားပြီလား... ပျိုးခင်းရဲ့စိတ်တွေ ဆောက်တည်ရာမဲ့ လွင့်မောနေသည်။ ဘာလုပ်ရမှာလဲ... အနာဂတ်မရှိတဲ့ အောင်မြင်မှုအတွက် ကျေနပ်ပြီး ဝမ်းသာလိုက်ရမှာလားဟင်အင်း... ပျိုးခင်း မပျော်တာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဆီနေတာပဲ... ဒါဆို ဝမ်းနည်းရတော့မှာလား။

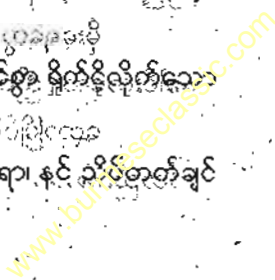
တောမြိုင် ပျိုးခင်းကို ကြည့်ပြီး အားမရဘူးဟု ပြစ်လာသည်။ ဟုတ်တယ်လေ... ကိုယ့်မှာတော့ ဒီအချိန်ခင်းမှာလုံးဝ ပြီး မိုးလင်းဆုံအထိ မအောင်နိုင်ဘဲ မိုးရွာကြီးထဲမှာ လွှာစောင်နေရတာပဲ။ သူက အားတိုအောင်နင်နင် ခုခမ်းခွာမုံလည်း မပြုပါ။

‘ပျိုးခင်း... နင် မပျော်ဘူးလားဟင်၊ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ’
‘တောမြိုင်... နင်နဲ့ သူ့စိတ်တွေ... အောင်ရဖူးဟင်’
‘သတိစက ဝမ်းဒီပါတယ်... ငါ့... ငါက...’

‘ပျိုးခင်းကို သူ စချင်လို့ပါ။ ပျိုးခင်းမှာ တောမြိုင်တို့ကြည့်ပြီး ရင်တန်ပန်းဇာန်ရှိလှပျိုး...’
‘နင်... နင်... မအောင်ဘူးလားဟင်’

‘ရိုးရိုးပဲ အောင်တာပါဟာ... နင်တို့လို ဒီမပါဘူးလို့’
ပျိုးခင်းက သူမမှာ ဂုဏ်ထူးတွေ အများကြီးပါတာကို ဝမ်းမသာနိုင်ဘဲ တောမြိုင်နှင့် သက်စတီ အမေးမဲ့အောင်ရာကို သိတော့မှာ စိမ်းနည်းပြီး ငိုတော့သည်။

‘နင်တို့က တကယ်သိလဲဆက်တက်ရမှာပါဟာ... ငါ့... ငါ့မှာ...’
ကိုယ်ချစ်ရတဲ့သူက ဝမ်းနည်းနာကျင်စွာ မိုက်ငိုလိုက်သော အခါ တောမြိုင်မှာ စိတ်တွေ ပူလာသည်။
‘ငါ့ကို သေချာပြောပြစမ်းပါ ပျိုးခင်းရာ၊ နင် သိပ်တတ်ချင်’

နေတဲ့ ဆေးကျောင်းတက်ရတော့မှာလေ... ဘာလို့ ဝိုနေရတာလဲ၊
နင် ဆရာဝန်မကြီးဖြစ်ချင်တာဆို

မာ... မိက ငါ့ကို ကျောင်းဆက်မထားနိုင်တော့ဘူးတဲ့၊ ငါ
ဘာလုပ်ရမှာလဲ တောမြိုင်ရယ်... ငါ့မှာ အနာဂတ်တွေ ဂျောက်ဆုံး
တုန်ပြီ

ဝိုလည်းငို၊ ရှိုက်လည်းရှိုက်ရင်း ရင်ဖွင့်နေသော ပျိုးခင်းကို
ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်ပေးရမုန်း မသိတော့ပါ။ ဇိုးကလည်း အငြိုးတကြီးနဲ့
ရွာနေဆဲ။

တောမြိုင်... နင် နေမကောင်းဖြစ်နေဦးမယ်... ပြန်တော့
နော်

တောမြိုင်က ပျိုးခင်းနောက်ကျောလေးကို လက်ဖြင့် အသာ
ပုတ်ပေးပြီး နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

ငါတစ်ယောက်လုံးရှိပါသေးတယ် ပျိုးခင်းရာ၊ အားမလျှော့
စမ်းပါနဲ့၊ ငါတို့မှာ အချိန်တွေရှိသေးတာပဲဟာ... ထစ်ပြီး ကြိုးစား
ကြည့်တာပေါ့နော်

ဦးရေတွေ ကြားထဲမှာ မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ပျိုးခင်းက
ခေါင်းကလေး ညိတ်ပြသည်။

တောမြိုင်ရှိရင် အလိုလိုအားရှိလာတာ တိုးငယ်ငယ်လေး
ကတည်းက...

မနက်ကျရင် သက်စုနဲ့အတူ အောင်စာရင်းသွားကြည့်လိုက်
နော်

ဟုတ်
ငါသွားပြီနော် ပျိုးခင်း... သွား... အထဲပြန်ဝင်တော့
သွားပြီဆိုပြီး ပျိုးခင်း အိမ်ထဲဝင်တဲ့အထိ စောင့်ကြည့်နေ
သော တောမြိုင်ပါ။

(ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာများ ပေးပို့လိုပါက
အမှတ်-၄၁၊ မြေညီတပ်၊
မေတ္တာရောင်ပြန်ရုပ်ရှင်၊
လမ်း ၉၀၊ ကန်တော်ကလေး၊
ရန်ကုန်မြို့သို့ ပေးပို့နိုင်ပါသည်။)

ပျိုးခင်း... အောင်လား

ဟု မေးသောအခါ သူမက ဂုဏ်ယူစွာပင် သွက်သွက်ကလေး ဖြေဖြစ်ပါသည်။

ဂုဏ်ထူး ငါးခု ပါတယ်

လူအများ၏အထင်ကြီးလေးစားမှုကို ဒီတစ်ကြိမ်ပဲ ခံစားဖူးပါသည်။ 'တော်လိုက်တာ' ဆိုတဲ့ချီးကျူးသံအဆုံးမှာ 'ငါ ဘာလို့ ဆရာခန့် မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ၊ ရအောင် ကြိုးစားမယ်' ဆိုတဲ့ စိတ်ကလေးကပါ အင်အားကြီးစွာ ဝင်ရောက်လာလေသည်။

ပျိုးခင်း အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ မာမိက အပြင်သွားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေလေပြီ။

မာမိ... ပျိုးခင်း စာမေးပွဲအောင်တယ်၊ ဖိုက်ဒီတောင် ပါတယ် မာမိရဲ့... ဒယ်ဒီကောဟင်...

ကိုယ့်ရဲ့ပျော်ရွှင်မှု အောင်မြင်မှုတွေကို မိဘတွေနှင့်အတူ ခွဲစေခံစားချင်တာပေါ့။ ပျိုးခင်း တွေ့လိုက်ရတဲ့ မာမိမျက်နှာမှာတော့ ပျော်တွေ့ ပျောက်ဆုံးနေပြီး စိတ်ဓာတ်ကျသွားပုံရပါသည်။ သူများဘာတွေနှင့် ဘာတွေများ ကွာနေလို့လဲ။

တစ်ချိန်လုံးတက်ကြွလာခဲ့သော ပျိုးခင်း၏စိတ်တွေ လေသာနယ်ထဲသို့ မျောလွင့်ပြီး အပြီးတိုင် ပျောက်ကွယ်သွားချင်မိပါသည်။

အခန်း(၄)

မာမိ ဘယ်လိုပဲ ပြောပြောပါလေ၊ သမီးဖြစ်သူက ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးငါးခုနှင့်အောင်တာဆိုတော့ စိတ်မပြောင်းသွားနိုင်ဘူးလား။ သက်စုကလည်း အကြံပေးလေသည်။ မာမိကို ရအောင်ပြောဖို့။ လိုအပ်လျှင် သူပါ ဝိုင်းပြောပေးမည်တဲ့။ သူတို့က အမှတ်မမီကြတော့ ပျိုးခင်းကို ဆေးကျောင်းတက်စေချင်တဲ့စေတနာကြောင့်ပါ။

ပျိုးခင်း ခြေလှမ်းတွေက အိမ်အပြန်မှာ တက်ကြွနေသည်။ အောင်မြင်မှုရဲ့အရသာကို ချက်ချင်းလက်ငင်း ခံစားနိုင်သွားပဲ... လမ်းမှာတွေ့သမျှလူတွေက

ဟိုအရင်တစ်ချိန်တုန်းက သူမကို သည်းသည်းလှုပ် ချစ်ခဲ့သော ဒယ်ဒီသည် သူမီး၏အောင်မြင်မှုကို လှစ်လှူရပြီး သတင်းစာတစ်စောင်ကို အေးအေးလူလူဖတ်နေသည်။ ပျိုးခင်းက စစ်ကူ ရလိုရငြား ဒယ်ဒီဆီ ပြေးသွားပြီး

'ဒယ်ဒီ... သမီး စာမေးပွဲအောင်တာ မပျော်ဘူးလားဟင်' စာမေးပွဲ အောင်တာ ဘာဆန်းလို့လဲကွာ... ငါတို့က မအောင်ဖူးတော့ ဘယ်လိုပျော်ရမလဲဆိုတာ သိပ်မသိဘူး ပျိုးခင်းရ

ပျိုးခင်း၏ရင်ထဲတွင် စူးနင့်နေအောင် ခံစားလိုက်ရသည်။ သူမက ဆယ်တန်းကို သူများတွေလို သက်ဆောင်သက်သာဖြေခဲ့ရတာ မဟုတ်။ ချက်ပြုတ်၊ လျှော်ဖွတ်၊ အိမ်အလုပ်တွေ တကုပ်ကုပ် လုပ်ရင်း စာကို အချိန်လုပြီး ဖတ်ခဲ့ရတာပါ။ ကျူရှင်လည်း မယုံနိုင်ခဲ့။ သက်စုထက်တဲ့ ကျူရှင်က လက်ချာတွေကို ပြန်ကူးပြီး ကိုယ့်ဟာကိုယ် လေ့လာခဲ့ရတာ။

ပျိုးခင်းအတွက် ပန်းတိုင်ဆိုတာ ဘာလဲ။

ပျိုးခင်းဘဝမှာ ကိုယ်တာဖြစ်ချင်သလဲဆိုတာကို တိတိကျကျ သိပါသည်။ ဆရာဝန်ပေါ့။ 'ဒေါက်တာနေ့ပျိုးခင်း'က ဆင်းရဲတဲ့ လူမမာတွေကို အခမဲ့ပေးချင်တာ။

ဒါပေမယ့်...

'မာမိ တစ်ခုပြောမယ် ပျိုးခင်း၊ လောကကြီးမှာ ပညာတတ်

ည်း တစ်နေ့ သေရမှာပဲ၊ မတတ်လည်း သေရမှာပဲ၊ အခုဆို သမီး ဆယ်တန်းတောင် အောင်ပြီးပြီ၊ မာမိတို့ထက် သာသွားပြီ၊ ဒီထက် ပြည့်ဆည်းပေးဖို့တော့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးကွယ်'

ပျိုးခင်း ရင်ထဲမှာ ငိုနေသည်။ ဒါပေမယ့်... မျက်ရည်မကျဘူး။ တောမြိုင်ပြောသလို နည်းလမ်းရှာပြီး ဖြစ်အောင် လုပ်ရ... ဘယ်တော့မှ အရှုံးမပေးဘူး။

မာမိက အပြင်သွားဖို့ အိမ်ထဲကအထွက်မှာ ကားလေးတစ်စီးရေ့မှာ ထိုးဆိုက်လာသည်။

ဒေါက်တာခွန်ထိုက်ပါလား။

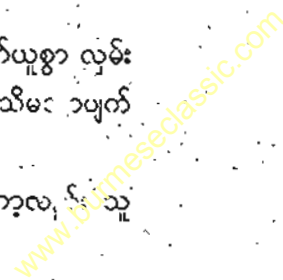
'ဪ... ငါက ဘယ်သူများလဲလို့ ဒေါက်တာကြီးပါလား' ဒေါ်ဟန်နီကြည့်က ခနဲတဲ့တဲ့စကားကိုဆိုရင်း အိမ်ထဲသို့ ဘာလေသည်။

'နင်လားတာ အတော်ပဲ ခွန်ထိုက်... ဒီနေ့က ငါ့သမီးရဲ့ အောင်မြင်မှုအတွက် ဂုဏ်ပြုပေးမလို့ သမီးက ဖိုက်ဒီနဲ့အောင်တာ

ဒေါက်တာကြီးက ပျိုးခင်းကို နှစ်လိုစွာ၊ ဂုဏ်ယူစွာ လှမ်းညွှန်သည်။ ထိုနောက်မှာတော့ သူ့မျက်နှာဟာ သေမင်းပျက်

သွားသည်။

မာမိကို ပျိုးခင်း အံ့သြမိသည်။ ခုလိုကျန်းမာကုလ... သူ

စိမ်းတစ်ယောက်ရှေ့မှာ သမီး၏အောင်မြင်မှုကို အရေးတယူလုပ်
ပြီး ချီးကျူးဖော်ရသားပဲ။ နားလည်ရခက်လိုက်တာ မာမီရယ်။ ။

ပြီးတော့... အဲဒီဆရာဝန်ကြီးကိုတွေ့ရင် ပျိုးခင်းရင်ထဲမှာ
အမည်တပ်လို့ မရတဲ့ ခံစားမှုတစ်ခုက အမြဲပေါ်လာတာ ထူးဆန်း
မနေဘူးလား။

'သမီးက ဆေးကျောင်းတတ်ရတော့မှာပေါ့ ဟုတ်လား'
ပျိုးခင်းက မျက်နှာငယ်ကလေးဖြင့် မာမီကို လှမ်းကြည့်
သည်။

'အခြေအနေအရပေါ့ဟာ၊ ငါတို့ မပြေလည်ဘူး ခွန်ထိုက်
ရယ်၊ နင်က ငါ့သူငယ်ချင်းဆိုတော့ ရှက်စရာမလိုပါဘူးလေ... ခုဆို
ငါတို့မှာ ကြွေးတွေပိုင်းနေတာ... ဟောဒီအိမ်လခတောင် မပေးနိုင်
တာ သုံးလလောက်ရှိပြီ'

'ကဲ... သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အေးအေးဆေးဆေးစကား
ပြောကြဦး... အပြင်ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်'

ဒယ်ဒီကတော့ ရှောင်ထွက်သွားပြီ။ ရှက်လို့ နေမှာပါပေ။
ပျိုးခင်းမှာအာ ခေါင်းလေး ငုံ့ရင်း ကြမ်းပြင်ကို ကြည့်နေ
ရတာ။

'သမီး... လေးလေးအတွက် တစ်ခုခုလုပ်ပေးလေကွယ်
'နေပါစေ ဟန်နီ၊ 'ငါ ကော်ဖီသောက်ခဲ့ပြီးပြီ'

'ဒါဆိုလည်း သမီးက ဈေးခဏသွားပေးနော်... မာမီစကား
ပြောလိုက်ဦးမယ်'

ပျိုးခင်းက ဆရာဝန်ကြီးကို ခေါင်းလေးငုံ့ကာ ခွင့်တောင်း
ပြီး ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ မာမီ လှမ်းပေးတဲ့ ပိုက်ဆံ တစ်ထောင်ကို
လက်ထဲမှာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားပြီး အရှက်သည်းမိသည်။

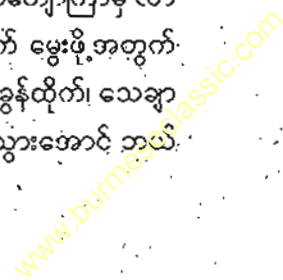
မာမီသူငယ်ချင်းကတော့ အံ့ဩသလို လှမ်းကြည့်နေလေ
သည်။ မကြာခဏ ဆိုသလို ပျိုးခင်းကို လှမ်းအကဲခတ်နေတာ သိ
တာပေါ့။

ပျိုးခင်းထွက်သွားသောအခါ ဦးခွန်ထိုက်က ဒေါ်ဟန်နီအား
'ဟန်နီ... ဒီကလေးက လေဘာတီနဲ့ ဘာလို့ တူနေတာလဲ'
'တူမှာပေါ့ ခွန်ထိုက်ရယ်... သူလေးက လေဘာတီရဲ့ သမီး'

ခဲ ဥစ္စာ'

'ဟင်... သူ့ သမီးက ဘယ်လိုဖြစ်လို့ နင့်ဆီရောက်နေတာ
လဲ၊ သူနဲ့ သူ့ယောက်ျားကရော...'

'နင်ကလည်းဟာ... နှစ်ပေါင်း တစ်ဆယ်ကျော်ကြာမှ လာ
သွမ်းပြနေတယ်၊ လေဘာတီ ကလေးတစ်ယောက် မွေးဖို့အတွက်
အောက်ျားတစ်ယောက် တကယ်လိုအပ်လို့လား ခွန်ထိုက်၊ သေချာ
မြန်စဉ်းစားကြည့်ပါဦး... လေဘာတီ ကိုယ်ဝန်ရှိသွားအောင် ဘယ်
သူတ ဖန်ထိုးခဲ့တာလဲ'

‘ငါ နားမလည်ဘူး ဟန်နီ၊ နင့် ငါ့ကို ဝေလည်လည် မပြောစမ်းပါနဲ့’

‘ကောင်းပြီလေ၊ တချို့... တချို့သောယောက်ျားတွေက သိပ်ပြီး တာဝန်မှလွန်းတယ်၊ ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်မယူဘဲ ကိုယ်လွှဲ ရုန်းတတ်ကြတယ်၊ ငါ့သူငယ်ချင်းလေဘာတီက အဲလိုယောက်ျား နဲ့တွေ့ပြီး ကံဆိုးခဲ့ရတာ ခွန်ထိုက်ရဲ့’

‘နင်က ငါ့ကို စွပ်စွဲနေတာလား ဟန်နီ’

‘စွပ်စွဲတာ မဟုတ်ဘူး၊ အတပ်ပြောနေတာ၊ နင် တာဝန် ခဲ့လို့၊ သစ္စာမဲ့ခဲ့လို့ ငါ့သူငယ်ချင်းမှာ ဝိုက်တစ်လုံးနဲ့ ဘယ်လောက် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရလဲ’

‘ဒါဆို... ဒီကလေးက...’

‘နင့်သမီးလေ... နင်နဲ့ လေဘာတီနဲ့ ရတဲ့ သမီးပေါ့’

‘ဟာ...’

ဘယ်လိုမှ မမျှော်လင့်ထားတဲ့ စကားကို ကြားလိုက်ရင် တခဏတော့ မှင်သက်သွားမိသည်။ ပျိုးခင်းက သူ့သမီးတဲ့လား... တစ်လောကလုံး ပြောင်းစာနဲ့နေတာပဲ။

‘နင် အံ့ဩသွားသလား ခွန်ထိုက်၊ နင့်သမီးလေးကို ငါတွေ ရှောက်ခဲ့တာ ဟီးမွေးကင်းစလေးကတည်းကပဲ၊ ငါ တာဝန်တွေ တယ်နော်၊ လေဘာတီက နင့်ကို ဒီတစ်သက် မပြောပြရဘူးလို့ အာ

တောင်းထားပေမယ့် နင်တို့သားအဖ ရှင်ကွဲကွဲနေရတာ ငါ မကြည့် ရက်တော့ဘူး၊ ပြီးတော့ အခြေအနေက နင့်ကို ဖွင့်ပြောမှဖြစ်တော့ မှာလေ၊ ငါတို့အတိုင်းအတာနဲ့ ပျိုးခင်းလေးကို အနာဂတ်လှပအောင် လုပ်နိုင်စွမ်းမရှိတော့ဘူး’

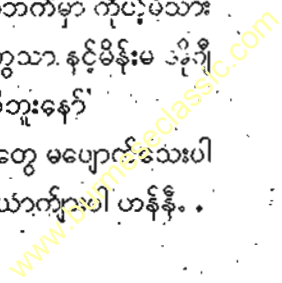
‘သူ့... သူက အခု ဘယ်မှာလဲ ဟန်နီ’

‘ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ခွန်ထိုက်၊ ဒီမေးခွန်းရဲ့အဖြေကို ငါ့ကိုယ် တိုင်မသိလို့ပါ’

‘မင်း ဘယ်မှာလဲ... လေဘာတီ၊ ဒီမြေကြီးပေါ်မှာ မင်းရဲ့ ကိုယ်ပွားသမီးလေးတစ်ယောက်ကိုထားခဲ့ပြီး ခြေရာဖျောက်သွားတာ လား... ဒီလိုလုပ်လို့ ရလို့လား၊ မင်းအပေါ်မှာ ကိုယ်သစ္စာမမဲ့ခဲ့ဘူး၊ ဘယ်တုန်းကမှ အချစ်မပျက်ခဲ့ဘူး၊ တံကယ်တော့ မင်းကို ကိုယ်က စွန့်ခွာခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းကသာ ကိုယ့်ကို ရက်ရက်စက်စက်ထား သွားခဲ့တာ။’

‘ငါဖွင့်ပြောလိုက်တဲ့အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွား သလား ခွန်ထိုက်၊ အေးပေါ့လေ... နင်က တစ်ဘက်မှာ ကိုယ့်မိသား ဗုဒ္ဓကိုယ် အေးချမ်းနေပြီကိုး၊ ဒီအကြောင်းတွေသာ နင့်မိန်းမ ဒုဂိုဘို မမကြီး သိသွားရင် ဘယ်လိုတုံ့ပြန်မလဲ မသိဘူးနော်’

‘ဟန်နီ... အရင်က နင့်ရဲ့အကျင့်ဆိုးတွေ မပျောက်သေးပါ လား... ဒါ့ကို ချောက်ချချင်နေတာလား၊ ငါ ယောက်ျားပါ ဟန်နီ...’

ဒါပေမယ့် ငါက လေဘာတီနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ပြီး သူပြောတာကိုပဲ နားထောင်ချင်တာ။

‘နင့်အမြင်မှာ ငါက သိပ်ပြီး သူ့ရဲ့ဘောကြောင်နေလို့လားဟန်နီ၊ ပျိုးခင်းက ငါ့သမီးဖြစ်ရိုးမှန်ရင် ငါ တာဝန်ယူရဲတယ်၊ ကျွန်တော့ ငါ့သိပ်စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ငါ့သမီးရဲ့အနာဂတ် လှပဖို့ ငါတတ်သလောက် ပြည့်ဆည်းပေးမှာပါ’

‘နင်.. နင်က ပျိုးခင်းကို ခေါ်သွားမလို့လား၊ မရဘူးလားလို့မရဘူး.. လေဘာတီ ငါ့ကိုအပ်ထားတာ.. သူ့သိရင် ငါ့ကို နှုတ်မှာမဟုတ်ဘူး ခွန်ထိုက်’

ဒေါ်ဟန်နီကြည့်က ပျိုးခင်းကို မခွဲနိုင်မခွာရက်အိုက်ထဲတွေ လုပ်ပြနေတာ အကြောင်းရှိပါသည်။ ခုချိန်မှာတော့ ပျိုးခင်းဟာ သူတို့အိမ်အတွက် ရွှေဥတစ်နေ့တစ်လုံး ဥပေးမည့် ငန်းမလေးဖြစ်နေပြီဆိုတော့ ဘယ်အလွတ်ခံတော့မလဲ။ ပျိုးခင်းကို ဗန်းပြပြီး သူ့အဖေဆီက ငွေတွေ လိုသလောက်တောင်းယူနိုင်ပြီ မဟုတ်လား။

‘ငါ့သမီးကို ငါ့အရိပ်အောက်မှာပဲ ထားပါရစေ ဟန်နီ.. အဲဒီအတွက် အားလုံးကို ငါရင်ဆိုင်ရဲတယ်’

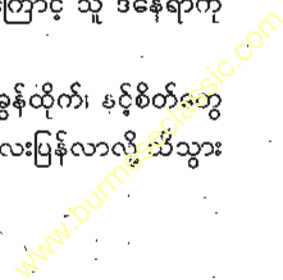
‘နင်ရင်ဆိုင်ရဲပေမယ့် ငါ့သမီးကို နင့်မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေပိုင်းအနိုင်ကျင့်မှာ ငါ ရင်မဆိုင်ရဲဘူး ခွန်ထိုက်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ပျိုးခင်းကို ခေါ်မသွားပါနဲ့နော် ငါတောင်းပန်ပါတယ်နော်’

သနားစရာကောင်းလိုက်တဲ့ သမီးလေးရယ်.. အိမ်ကိုခေါ်သွားပြန်ရင်လည်း မမက ကြည်ဖြူမှာမဟုတ်။ သမီးငယ် မိုးသားဖြူက ပိုပြီးဆိုးနိုင်ပါသည်။ သူ့လေးက အိမ်မှာ လိုတရဘုရင်မလေးဆိုတော့ အပြိုင်ရှိလာမှာ ဘယ်လိုမှလက်ခံမှာ မဟုတ်ပါ။

‘နင် သေချာ စဉ်းစားပါ ခွန်ထိုက်ရယ်.. နင့်သမီးကို နင်ထောက်ပံ့ချင်ရင် အချိန်မရွေးထောက်ပံ့လို့ရတာပဲ ငါ့ကိုယုံပါ’ ကိုယ့်သမီးမှန်း သိပြီးမှတော့ သူ့စိမ်းလက်ထဲမှာ မထားခဲ့ချင်ရိုးအမှန်ပါ။ ဝေခွဲမရ စိတ်တွေက ဒွိဟဖြစ်နေကြသည်။

နွေပျိုးခင်းကို မြင်ကတည်းက သံယောဇဉ်ဖြစ်မိတာ သွေးက စကားပြောတာလား။ သနားစရာ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေက သူ့မျက်စိထဲကကို မထွက်.. ပြီးတော့ သူ့ကိုမြင်တိုင်း တစ်စုံတစ်ယောက်ကို သွားပြီးသတိရမိသည်။ နောက်ဆုံးသံသယရှိကား သွေးအမျိုးအစား.. ဟန်နီက ဘာသဘောနဲ့ တကူးတက လာပြရတာလဲ.. သူ ဒီလောက်တော့ မအာလှပါ။ ဆက်စပ်ပြီး ဆွေးလိုက်ရင် အဖြေက ရေးတေးတေးပေါ်လာသည်။ ဒါကြောင့် သူ ဒီနေရာကို ရောက်လာခဲ့တာပေါ့။

‘နင် ပြန်ပြီး အနားယူလိုက်တော့ ခွန်ထိုက်၊ မင့်စိတ်တွေ အရမ်းကိုရှုပ်ထွေးနေပြီ.. တော်ကြာ သမီးလေးပြန်လာလို့ သိသွားရင် မခွာကင်းဘူး’

'သမီးက ငါ့ကို သူ့အဖေမှန်းမသိလေးဘူးပေါ့'

'ဟုတ်တယ်၊ နေသားကျနေတဲ့ သူ့စိတ်လေး ဝယ်ကံထဲ သွားမှာစိုးလို့ ငါမပြောသေးတာ ခွန်ထိုက်၊ သမီးအတွက် ထောက်ကြံ့ကြေးတော့ မှန်မှန်ပေးနော်'

ငွေစကားပြောတတ်တာ ဟန်နီကြည်ရဲ့အကျင့်ပါ။ အရင်ကတည်းက ငွေတစ်မျက်နှာသာ ကြည့်တတ်သော ဟန်နီလက်ထဲမှာ သမီးလေးကို ထားခဲ့ရက်သော လေဘာတီကို သူ့အံ့ဩသည်။

ဟန်နီကရှေ့... သမီးကို ဘယ်လိုအတိုင်းအတာနဲ့ ဆုံးသွန်သင်ထားသလဲ။ ဘယ်လိုအရောင်တွေ ဆိုးပေးထားပြီလဲ... သူ့ မသိဖေမယ့် သမီးမျက်နှာလေး ကြည့်ရတာ အပြစ်ကင်းစင်လွန်းသည်။ ရိုးသားလွန်းသည်။ နေပုံထိုင်ပုံလေးက ကြွေရလွန်းသည်။ သူ့အမေနဲ့ဘာဖြစ်လို့ ချွတ်စွတ်တူနေရတာလဲ...။

သေချာပါသည်။ ဒီညတော့ သူ့ အတွေးတွေနှင့် ချာချာလည်တော့မည်။ ဒီညအတွက် သူ တကယ်လိုအပ်တာ အိပ်ဆေးသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

အခန်း(၅)

သောက်တော်ရေခွက်တွေ ဆေးကြောနေသော ပျိုးခင်းကို မာမိက

'သမီး... မာမိတို့ အိမ်ပြောင်းကြမယ် ပစ္စည်းတွေ သွားသိမ်းတော့'

'မာမိ... အိမ်လခ မပေးနိုင်လို့ ပြောင်းပြေးတာလားဟင်' မာမိက စိတ်လိုလက်ရရယ်ပါတော့သည်။ မာမိ ဒီလိုမရယ်နိုင်တာ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ...။ ခုလိုကျတော့လည်း မာမိက ချစ်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာနော်။

'ဪ... ငါ့သမီးလေးပျိုးခင်း၊ ဆေးကျောင်းတောင် တက်တော့မှာ၊ ခုချိန်ထိ ကလေးအတွေးပဲ ရှိသေးတာကိုး'

ရှင်

တား။ ပျိုးခင်းမှာ အံ့ဩလွန်းလို့ ရှင် တစ်လုံးပဲ ထွက်နိုင်တော့

မာမိတို့ တိုက်ခန်းဝယ်လိုက်ပြီလေ၊ ပြီးတော့ သမီးကို ဆေး ကျောင်းပို့ဖို့လည်း အဆင်ပြေသွားပြီ။

ဘုရား.. ဘုရား.. နေ့ချင်းညချင်းကို ပြောင်းလဲသွားတာ ပါလား။ ကံကြမ္မာက ယုံနိုင်စရာကို မရှိပါ။ မာမိနှုတ်ဖျားက မကြား ရတာကြော့ပြီဖြစ်တဲ့ သမီးဆိုတဲ့ အသံကလေးက အချို့မြိန်ဆုံးပါပဲ။

မာမိ.. ထိ.. ထိပေါက်လို့လားဟင်

ရှား.. အားလုံး အဆင်ပြေသွားပြီပဲ သမီးရယ်.. မသိချင် ပါနဲ့တော့

မာမိ ပြောချင်သည်ဖြစ်စေ၊ မပြောချင်သည်ဖြစ်စေ ပျိုးခင်း ကတော့ ဆေးကျောင်းတက်ရမယ်ဆိုတဲ့ စကားကလေးနှင့်တင် စိတ် တွေက ဖျော်ရွှင်လာပြီး ပစ္စည်းတွေ ပြေးသိမ်းတော့သည်။ နေဦး.. တောမြိုင်နှင့်သက်စု။ သူတို့မှမသိသေးတာ သွားနှုတ်ဆက်ရဦးမယ်။

အမြဲတတွဲတွဲနေလာခဲ့သော သူငယ်ချင်းတွေကို တကယ် တမ်းခွဲရတော့မယ်ဆိုတော့ ဝမ်းနည်းလာသည်။ အထူးသဖြင့် သူမ အပေါ်မှာ အနွံတာခံပြီး ကောင်းလွန်းခဲ့သည့် တောမြိုင်၏ အရိပ်တွင် သာ ခိုချင်ပါသည်။ တောမြိုင်နှင့်ဝေးကွာပြီး ပျိုးခင်း နေနိုင်ပါ့မလား။

တစ်ခုတော့ ထူးဆန်းနေပါသည်။ ပျိုးခင်းဆိုတဲ့ လေ့။ လေးတစ်ယောက် ဝမ်းနည်းအားငယ်နေတာကို မကြည့်ရက်၊ ဘုရားက သနားပြီး ဖန်ဆင်းပေးလိုက်တာလား။ မာမိကိုကြည့်မှ လည်း တောက်ပြောင်နေသည်။

မောင်လေးစစ်ကြည်ရော ဘာထူးလို့လဲ။ Aller ရုပ်အက တွေ၊ ဂျင်းပင်(နံ)တွေနှင့် စီးထားတာက အကောင်းစား Scholl ဖိနပ်။

ပျိုးခင်းရဲ့ဦးနှောက်လေး အလုပ်သိပ်များနေသည်။ တစ်ခု ပြီးတစ်ခု ဆက်စပ်တွေးရင်း ပစ္စည်းတွေလည်း သိမ်းနေရသည်။

မာမိပြောတော့ မနက်ဖြန် ပြောင်းတော့မှာ.. တဲ့။ မာမိက သံယောဇဉ် ဘယ်လောက်အထိ ပြတ်သလဲဆို.. အိမ်က ပရိဘောဂ အဟောင်းတွေ ဘာတစ်ခုမှမယူတော့ဘဲ အိမ်နီးနားချင်းတွေကို ပေး ပစ်လေသည်။ ပျိုးခင်းဖြင့် နှမြောလိုက်တာလေ။

တစ်နေ့ကုန် ပျိုးခင်း တစ်ယောက်တည်း သိမ်းဆည်း ရှင်း လင်းနေရတော့ အားလုံး ပြီးသွားချိန်တွင် ညနေပင် စောင်းနေပြီ။ ထမင်းစားဖို့လည်း သတိမရတော့။ ငံတာမြိုင်တို့အိမ်ကို ပျိုးခင်းထွက် လာခဲ့ပါသည်။

အမေဝါက အိမ်ရှေ့မှာထိုင်ပြီး ကြက်သွန်နီတွေ အဖွဲ့အွာ နေသည်။

တာမြိုင်ကို ဟိုဒီဝေပြီး ရှာရင်း ပျိုးခင်းက အမေဝါနံဘေး
ဆိုင်လိုက်သည်။

တာမြိုင်ကို မတွေ့ပါလား အမေဝါ
သူ့ဝမ်းကွဲအစ်မတစ်ယောက် ချောဆွဲသွားလို့ ကျောက်တန်း
သွားတာပဲ သမီးရယ်၊ ဒီတစ်ညတော့ ဟိုမှာပဲအိပ်ဖြစ်မယ် ထင်
ယ်

ရင်

သွားပြီ... ပျိုးခင်းရင်ထဲတွင် တစ်ခုခုပျောက်သွားပါသည်။

အဲဒီတစ်ခုခုဟာ တောမြိုင်ရဲ့မျက်နှာပဲပေါ့။ မခွဲခင်မှာ နောက်ဆုံး
အနေနဲ့ သူ့မျက်နှာကိုတွေ့သွားချင်တာ။

ဟဲ့... သမီး၊ ဒါက ဘာဖြစ်သွားတာလဲကွယ်၊ သမီးသူ့ဝယ်
ချင်းက မနက်ဖြန်ဆို ပြန်လာမှာပဲဟာ၊ အမယ်လေး မသွားခင် ပြော
သွားသေးတယ် သိလား၊ ပျိုးခင်းကြိုက်တဲ့ ပိန္နဲသီး ဝယ်လာခဲ့မယ်တဲ့

ပျိုးခင်း ပိုပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ မျက်ဝန်းမှာ မျက်
ရည်တွေ ဝေ့ပြီး တက်လာသည်။

အမေဝါ... သမီးတို့ အိမ်ပြောင်းရတော့မယ်

ချက်ချင်းကြီးပါလား သမီးရယ်... ဘာလဲဟင်... သူတို့က
နှင်ချလိုက်လို့လား၊ သမီး ဘာမှအားမဝယ်နဲ့နော်၊ နေစရာ မရှိရင်
အမေဝါတို့အိမ်မှာ လာနေ... ကြားလား

မာမိတို့အခြေအနေနဲ့ဆို အားလုံးက ဒီလိုပဲ ထင်မှာပဲလေ။
ပျိုးခင်းတောင်မှ မယုံနိုင်တဲ့ဟာ။

မဟုတ်ဘူး အမေဝါ၊ မာမိက တိုက်ခန်းဝယ်ပြီးပြီပြောတာ
သမီးလည်း သေချာမသိပါဘူး၊ မနက်ဖြန်ပြောင်းရတော့မှာ၊ အဲဒါ
သမီးက 'တောမြိုင်ကို လာနှုတ်ဆက်တာ'

နှုတ်ဆက်တာဆိုတဲ့ စကားလည်း ပြောရော ပျိုးခင်းရဲ့အသံ
ကားကား အဖျားခတ်ပြီး တုန်ယင်သွားပါသည်။ ချက်လုံးမှမျက်ရည်
တွေကို အမေဝါ မသိအောင် ပြန်သိမ်းရင်း မျက်တောင်တွေ တဖျတ်
ဖျတ်ခတ်နေရသည့်ဒုက္ခက မသေးလှပါ။

အမေဝါက အံ့ဩနေပုံရပါသည်။ ဘာမှတော့ ထပ်ပြီးမမေး
ဘာပါ။

တောမြိုင်သာ သိရင်... ညတွင်းချင်း ပြေးလာမှာ သေချာ
မယ်ကွယ်၊ ခက်တာက သူ့အစ်မဝမ်းကွဲအိမ်မှာ ဖုန်းမရှိဘူး သမီး
မယ်၊ ဒီလိုလုပ်လေ... သမီးလိပ်စာ ပေးခဲ့လိုက်၊ အမေဝါ သူ့ကိုပေး
တတ်မယ်လေ

ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဘာလုပ်လို့လုပ်မိမှန်း မသိလိုက်ခင်မှာ နွေ
ပျိုးခင်းဟာ အမေဝါကို ဖက်ပြီး ငိုနေပြီဖြစ်သည်။

သမီး... ဒီအိမ်လေးမှာပဲ နေချင်တာ... သမီးသူ့ဝယ်ချင်း
ဘာနဲ့ မခွဲနိုင်ပါဘူး အမေဝါရဲ့

www.burmeseclassic.com

ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အိမ်ကို ဝင်ထွက်ခဲ့သူမို့ ဒေါ်ဝါနွဲ့ကလည်း သမီးလေးတစ်ယောက်လိုချစ်ရှာပါသည်။ နှစ်ယောက်သားဖက်ပြီး ငိုကြွပါတော့သည်။ ဒေါ်ဝါနွဲ့က ပျိုးခင်း မျက်နှာကလေးကို တစ်စုံစီမို့ကြည့်ရင်း

‘သားလေးကို မေ့မသွားပါနဲ့ သမီးရယ်၊ သူ့မှာ သမီးတစ်ယောက်ပဲ တွယ်တာစရာရှိတာပါ။ သမီး အမေဝါပြောတာ တစ်သက်လုံး မှတ်ထားပါကွယ်’

‘သမီးမှာ ခင်စရာဆိုလို့ . . . အမေဝါတို့သားအမိနဲ့ သက်စုပဲ ရှိတာ . . . မေ့နိုင်ပါ့မလားရှင်’

‘သမီးကို အမေဝါ ထမင်းကျွေးပါရစေကွယ်၊ သမီးကြိုက်တဲ့ ငါးလေးအိုးကပ်ချက်ထားတယ် . . . စားသွားနော် သမီး’

အမေဝါဆီမှာ ထမင်းစားပြီး မိုးစုန်းစုန်းချုပ်မှ သက်စုဆီကို ရောက်တော့သည်။ သက်စုလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ ဒါပေမယ့် ကျောင်းဖွင့်ရင် ဆေး ဝမှာ လာရှာဖို့မှာထားခဲ့ရသည်။ တောမြိုင်ကိုပါ ခေါ်ခဲ့ဖို့ မမေ့မလျော့မှာရသေးသည်။ သံယောဇဉ်ဆိုတာ အမှန်တော့ သိပ်ပြီး မအေးမြလှပါ။ ခုပဲကြည့်လေ . . . ပူလောင်နေရပြီ မဟုတ်လား။

*

ညက အိပ်မပျော်တော့ လူက မလန်းဆန်းချင်ပါ။ ခေါင်းဆွာ အံ့ခဲကာ ပြီးစိစိကြီးဖြစ်နေသည်။ အိမ်ရှေ့က ရေဘုံဘိုင်လေးမှာ ရေကို စိမ်ပြေနပြချိုးနေမိသည်။ ဒါဟာ နောက်ဆုံးအကြိမ်ချိုးရခြင်း မဟုတ်လား။ အရာအားလုံးဟာ အမှတ်တရဖြစ်စရာတွေချည်းပါလေ။

စိတ်နှင့်လူကလည်း မကပ်လှပါ။ စိတ်တွေက တောမြိုင်ရှိတဲ့ ကျောက်တန်းကို လိုက်သွားချင်မိသည်။

‘သမီးရေ . . . ပျိုးခင်း . . . မြန်မြန်လုပ်လေ၊ ခဏနေ ကားလာတော့မှာ’

ဒယ်ဒီ အိပ်ပေါ်ကနေ လှမ်းသတိပေးမှ ရေချိုးတာကို လက်ထောက်ပြီး အိပ်ပေါ်သို့တက်လာခဲ့သည်။ စိတ်က သိပ်မပါတော့ သနပ်ခါးရေကဲ့ကို မျက်နှာတွင် ဖြစ်သလိုပွတ်ပြီး ချည်သားအင်္ကျီတစ်ထည်ကို ကောက်ဝတ်ပြီး ချိန်တွင် ပစ္စည်းတွေတင်ဖို့ ကားက အိမ်ရှေ့တွင် ခပ်လာခဲ့သည်။ အချိန်က ကိုးနာရီခွဲနေပြီ။ တောမြိုင် အချိန်မီမှရောက်ခဲ့မလား။

‘နောက်ဆုံးအနေနဲ့ တွေ့ခွင့်ပေးသနားတော်မူပါ၊ ဘုရား’ ဘုရားကို တိုင်တည်ရင်း လမ်းမပေါ် တမျှော်မျှော်ဖြစ်နေသော ပျိုးခင်းကို မာမိက ကားပေါ်တက်ခိုင်းနေပြီ။

‘ပစ္စည်းတွေစုံရင် ကားပေါ်တက်တော့ ပျိုးခင်း’

www.burmeseclassic.com

ဟင့်အင်း.. ပျိုးခင်း မတက်ချင်သေးဘူး.. တောမြိုင်ထဲ
စောင့်ဦးမယ်.. စိတ်ထဲမှာ အထပ်ထပ်ငြင်းဆန်နေမိသည်။

နောက်ဆုံးတော့ မာမိုကို မလွန်ဆန်နိုင်သူပီပီ ပျိုးခင်းမှာ
ခိုင်နာကားပေါ်သို့ တက်ရပါတော့သည်။

ပျိုး.. ခင်း.. ရေ

တောမြိုင်အသံမိလား။ ပျိုးခင်း နားကြားများ မှားနေတော့
သလား.. မဟုတ်ဘူး၊ ဒါ တောမြိုင်အသံပဲ.. သေချာတယ်။ ပျိုးခင်း
လှမ်းကြည့်တော့ ဟိုးအဝေးကြီးမှာ လက်ထဲမှာ အထုပ်တစ်ထုပ်ထဲ
ကိုင်ပြီး ပြေးလာတဲ့ တောမြိုင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကားက စက်နှိုးနေပြီ.. ထွက်တော့မယ်.. ဒီပုံအတိုင်း
တောမြိုင် စီမည်မဟုတ်ပါ။

မာမိ.. ခဏလေး.. ဟိုမှာ တောမြိုင်လာနေလို့

ပျိုးခင်းက အရဲစွန့်ပြီး တောင်းဆိုမိသည်။ ရှေ့ခန်းမှာထိုင်
နေသော မာမိက

ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်အေး.. နောက် မတွေ့ရမှီယုံအတူတူ
ယောဇဉ်ကို တစ်ခါတည်း ဖြတ်စမ်း၊ ကားဆရာရေး.. မောင်းတော့
ရပြီ

မာမိ ရက်စက်လိုက်တာ။ တောမြိုင်ခမျာ နေပူကြီးထဲမှာ
ပြေးလိုက်လာရတာ၊ ဘယ်လောက်တောင် မောနေပြီလဲ မသိပါ။

ကားစထွက်တာနှင့် ပျိုးခင်း မျက်ရည်ကျရပ်သည်။

တော.. မြိုင်.. ငါ ဆေးကျောင်းတက်ရမယ်ဟဲ့

ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုပဲ ထင်ကြစမ်းပါစေ.. ပျိုးခင်းဆိုမှာ
သတ္တိတွေက အလိုလို ရှိလာသည်။ နောက်ဆုံးအချိန်မှာ တောမြိုင်
အတွက် သဲလွန်စလေးတော့ ချန်ထားခဲ့ရမှာပေါ့။

တောမြိုင်သာ ပျိုးခင်းကို တကယ်တွေ့ချင်ရင် ဆေးကျောင်း
ကို လိုက်လာလို့ရတာပဲ။ ရန်ကုန်မြို့တစ်မြို့တည်းမှာ အတူတူရှိနေ
တဲ့ဟာ.. တောမြိုင်က ပျိုးခင်းကမ္ဘာလေးထဲမှာ အမြဲသာဝရ နီး
တပ်စွာ ရှိနေမှာပါ။

ကားက တဖြည်းဖြည်း စေးဝေးသွားပါသည်။ ပျိုးခင်း၏ပုံ
ရိပ်ကလေးက သေးငယ်သွားတာ တောမြိုင်မျက်ရည်များကြားမှ မှု
ဝါးစွာ တွေ့နေရသည်။

ပျိုး.. ခင်း.. ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဂရုစိုက်နော်၊ နေကောင်း
အောင်နေ သိလား

ပျိုးခင်း ကြားမှာပါ။ ခေါင်းလေး ညှိတ်ပြတာ သူတွေ့လိုက်
ရသည်။ ဒီလောက်ဆို သူ စိတ်ချသွားပါပြီ။

ပျိုးခင်း ဆေးကျောင်းတက်ရမှာကို သူ့လောက်ပျော်တဲ့သူ
ရှိမှာ မဟုတ်တော့ပါ။

တောမြိုင်က ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချထားပြီးသားပါ။

တကယ်လို့ ပျိုးခင်းအိမ်က ဆက်မထားပေးဘူးဆိုရင် သူ
ကျောင်းဆက်မတက်ဘဲ အဝေးသင် ပြောင်းပြီး အလုပ် လုပ်မည်။
ပျိုးခင်းအတွက် ကျောင်းစရိတ် ရှာပြီး ရအောင် ကျောင်းထားပေး
မည်။

ပျိုးခင်း၏ဆန္ဒတစ်စုံတစ်ရာသည် သူ့ဘဝကြီးတစ်ခုလုံးဖြစ်
ပါသည်။ ပျိုးခင်းအတွက် ဘာမဆိုပေးဆပ်ဖို့ အဆင်သင့်ရှိနေတာ
စုံတောမြိုင်ရယ်ပါ။

အခန်း(၆)

(ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာများ ပေးပို့လိုပါက

အမှတ်-၄၁၊ မြေညီထပ်၊

မေတ္တာရောင်ပြန်ရှပ်ရှင်၊ လမ်း ၉၀၊ ကန်တော်ကလေး၊

ရန်ကုန်မြို့သို့ ပေးပို့နိုင်ပါသည်။)

မာမိတို့ ဝယ်လိုက်တဲ့ တိုက်ခန်းလေးက လေဝင်လေထွက်
ကောင်းပြီး ပတ်ဝန်းကျင်သန့်တယ်လို့ပြောရမှာပေါ့။ အလုံမြို့နယ်ထဲ
မှာဆိုတော့ ဘယ်သွားသွားအဆင်ပြေလှသည်။ ပျိုးခင်းတို့မိသားစု
အတွက် ဒီအခန်းလေးဟာ နှုတ်ဘုံနတ်နန်းတမျှပါပဲ။ နောက်ဖေးမှာ
ပါဝရန်တာပါတော့ လေလေးတဖြူဖြူနဲ့ ပျိုးခင်းအတွက် စာကြည့်
ရန် သိပ်ကို အဆင်ပြေပါသည်။ ပေအစိတ်၊ ပေငါးဆယ် ဆိုတော့
အိမ်က ကျယ်ကျယ်လွင်လွင်ရှိသည်။ ဘုရားခန်းက သီးသန့်ဆိုတော့
ပျိုးခင်းတို့စိတ်ကြိုက်ပေါ့။ သူမက တရားထိုင်ရတာ ဝါသနာပါသည်။
တရားထိုင်နေတဲ့အချိန်တွေမှာ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ငြိမ်းချမ်းနေသည်။

အခန်းက သုံးခန်းပါပြီး မာမိတို့တစ်ခန်း၊ စစ်ကြည်က တစ်ခန်း၊ မီးဖိုခန်းနှင့်ကပ်ရက်က ပျိုးခင်းအခန်းပေါ့။ ဒီအိမ်ကိုရောက်ပြီး တဲ့အချိန်ကစပြီး ဝယ်ဒီနှင့်မာမိ စကားများတာ၊ ရန်ဖြစ်တာ သိပ်မရှိတော့ဘဲ ငြိမ်းချမ်းရေးရနေသည်။ ဒါပေမယ့် ဝါသနာကိုတော့ စွန့်နိုင်ပုံမရပါ။ လောင်းကစားကတော့ ခုံမင်နေဆဲပါပဲ။ ရှိသမျှ တစ်လုံး(အောလုံး)၊ နှစ်လုံး၊ သုံးလုံး... အကုန်ထိုးမည်။ ဘယ်က ငွေတွေဝင်လို့ ဒီလောက်တောင် သုံးစွဲနေကြသလဲဆိုတာ ပျိုးခင်း နားမလည်ပါ။ သူမ ဉာဏ်မမီတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

မည့်ခန်းမှာ ပျိုးခင်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေတုန်း မာမိတို့အခန်းထဲက စကားသံတွေ ကြားနေရသည်။

ငွေဖျော့ ငွေနဲ့လိုက်တဲ့... မင်း မကြားဖူးဘူးလား၊ ငါတော့ ရေဆုံးမြေဆုံး လိုက်မှာပဲ... သူ ဘယ်လောက်ပုန်းနေနိုင်မလဲ... ဒီတစ်ပတ်မထွက်ရင် နောက်တစ်ပတ်ထွက်လာမှာပေါ့ကွ'

ရှင်က အပြောကောင်းနေ... ဘာကိုမှာ ထည့်ပေးထားတဲ့ ငွေတွေလည်း ပြောင်ပြီ၊ ဘာနဲ့ပေးပြီး ဘယ်လို ဆော့ကြမှာလဲ... နောက်လဆို ပျိုးခင်းက ကျောင်းတက်ရတော့မှာ၊ သူ့အတွက် ဘာမှ မဆင်ပေးရင် ဟိုက ဘယ်လိုထင်မလဲ'

ဘာတွေလဲ... မာမိစကားတွေက ထူးဆန်းလိုက်တာ၊ 'ဟို' က ဆိုတာ တစ်ယောက်ယောက်ပေါ့။ အဲဒီတစ်ယောက်က ပျိုးခင်း

အတွက် ထောက်ပံ့ပေးတဲ့သူလား... ပျိုးခင်းအတွက် မဆင်ပေးနိုင်ရင်... ဘာတော့ ဒီငွေတွေနဲ့ မာမိတို့ လောင်းကစားလုပ်နေကြတာလား... ပျိုးခင်းက သိချင်ဇောဖြင့် အခန်းနားကပ်ကာ သေချာနားထောင်မိသည်။

'မင်းသူငယ်ချင်း ဟိုကောင်က ဘောမိပါကွာ၊ သူ ဆေးခန်းတစ်ရက် ထိုင်ရင် ဘယ်လောက်ရသလဲ ဆိုတာ ငါ ကောင်းကောင်းလှလာထားပြီးပြီ၊ ပျိုးခင်းကို အကြောင်းပြုပြီး ငွေထပ်တောင်းရုံမျှမဟုတ်ဘဲ ဒါမျိုးတွေ မင်း ပိုင်ပါတယ် ဖာန်နီရာ'

ဘုရား... ဘုရား... မာမိတို့ အကြံပတ်စက်လှချည်လား။ ပျိုးခင်းကို ဝန်းပြုပြီး ငွေတောင်းဦးမလို့တဲ့။ ဆေးခန်းထိုင်တဲ့ မာမိသူငယ်ချင်းဆိုတော့ ဟိုဒေါက်တာကြီးပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဒါကြောင့် မာမိက ပျိုးခင်းကို အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာပြီး အဲဒီလူကြီးဆီ ခေါ်ခေါ်... ဘာတားကား။

ပျိုးခင်းနှင့် ဒီအန်ကယ်ကြီးက ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ။ သူ့တာရော ပျိုးခင်းအတွက် ငွေတွေ ဘာလို့ ထုတ်ပေးရတာလဲ။ ပျိုးခင်း ရူးချင်လာပြီ မာမိ။ ပျိုးခင်း နားလည်အောင် ကျေးဇူးပြုပြီးရှင်းပေးပါလားရှင်။

မာမိအကြောင်း ပျိုးခင်း ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့။ သူ ပြောချင်လို့ ဖုံးကွယ်ထားတဲ့ အရာကို ဘယ်လိုမေးမေး ဖွင့်ပြော

မှာ မဟုတ်ပါ။ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နှင့်ပဲ ဒေါက်တာခွန်ထိုက်ရဲ့ အကြောင်းကို စုံစမ်းရမှာပဲ။ ဟုတ်တယ်... ဒီနေ့ သက်စု လာရင် ထွက်ပြီး စုံစမ်းရမယ်။

ပျိုးခင်း တစ်ယောက်တည်း တွေးနေတုန်းမှာ အခန်းဝမှာ ဘဲလံတီးသံကြားရသည်။ သက်စု လာပြီထင်သည်။ ပျိုးခင်းက တံခါး ဖွင့်လိုက်သောအခါ သက်စုက ဝမ်းသာအားရပြေးပြီး ဖက်ပါတော့ သည်။

ပျိုးခင်း... သူငယ်ချင်း၊ နင့်ကို ငါ သတိရလို့သေတော့မယ် ဟယ်၊ နင်က ငါတို့ဆီ တစ်ခေါက်တောင် လာပြန်မလည်ဘူး၊ နေနိုင် လိုက်တာ တကတံ့

အပြစ်ပြောလည်း ခံရမှာပါပဲ။ မာမိပေးမလာလို့ဆိုတာ ပျိုး ခင်း ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ။

'သက်စု နင်လာတာ အတော်ပဲ၊ ငါ မာမိကိုသွားပြောလိုက် ဦးမယ်၊ ငါတို့ အပြင်သွားရအောင်'

ပျိုးခင်း ခွင့်တောင်းတော့ မာမိ မငြင်းဆန်ပါ။ မာမိ သဘော ကောင်းနေတုန်း ပျိုးခင်း အမြန်အဝတ်လဲပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ကိုယူကာ သက်စုနှင့်အတူ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

'သက်စု... တောမြိုင်ကောမာင်... သူ နေကောင်းရဲ့လား' 'နေကောင်းပါတယ်... သူ့နဲ့ငါတောင် သိပ်မတွေ့ဖြစ်ပါဘူး'

ဟယ်... သူက တစ်ခါတလေ နင့်အကြောင်း လာလာမေးတာပဲ ရှိ တယ်၊ သင်တန်းတက်နေတယ် ပြောတာပဲ... သင်ဘောလိုက်မယ်လို့ လည်း ပြောသံကြားတယ်

'တောမြိုင်က သင်ဘောလိုက်မယ်... ဟုတ်လား၊ အရင်က သူ ဘာမှမပြောခဲ့ပါဘူး၊ ခုမှ ဘယ်လိုဖြစ်လို့'

သက်စုက တစ်ချက်ရယ်ပါသည်။

'ဒါလေးတောင် မသိဘူးလား မိန်းမရယ်၊ နင့်ကြောင့်ပေါ့၊ နင့်အတွက် သူ ကြိုးစားမလို့တဲ့လေ... ဘာပဲပြောပြော ခုဆို နင်တို့ အခြေအနေက သူတို့ထက် မြင့်သွားပြီ မဟုတ်လား'

ပျိုးခင်းအတွက်တဲ့လား၊ မာမိပြောတဲ့ အရိုင်းအစိုင်းကောင် လေးမှာ နောင်ရေးအတွက် ကြိုးစားတတ်သားပဲ။ အနာဂတ်အတွက် ပန်းတိုင်ဆိုတာ ရှိရှာသားပဲ။ တောမြိုင်ကို တွေ့ချင်လိုက်တာ။

'ဟဲ့... အမယ်လေး... တွေးနေလိုက်တာ၊ အသက်မှရှိသေး ရဲ့လား မယ်ပျိုးရယ်'

သက်စုနော်... ငါ့ကို လာမစနဲ့... နဂိုကမှ ငါငိုချင်နေတာ

'ပျိုးခင်း... ငါတို့ ဘယ်သွားကြမှာလဲ'

သက်စုမေးမှ ထွက်လာတဲ့ကိစ္စကို ပျိုးခင်းသတိရတော့သည်။ သက်စုကို အကျဉ်းချုံးရှင်းပြပြီး အကူအညီတောင်းကြည့်တော့ သက် စုက

www.burmeseclassic.com

'ဒါများ ပျိုးခင်းရယ်... နှင့် အပင်ပန်းခဲပြီး ထွက်စုံစမ်းစရာ မလိုပါဘူး၊ ဒီဆေးခန်းမှာလုပ်တဲ့ သူနာပြုဆရာမလေးတစ်ယောက် က ငါတို့ အမျိုးတော်တယ်ဟဲ့... ငါ သွားမေးပေးမယ် စိတ်ချ'

'တကယ်နော်... ငါအမြန်ဆုံးသိချင်တယ် သက်စုရယ်၊ ငါ့ တို့ ကူညီပါဦးဟယ်'

'နှင် စိတ်ချလက်ချနေ ဟုတ်ပြီလား၊ ကဲ... ဟိုသူငယ်ချင်း နှစ်ယောက် မတွေ့ရတာ ကြာပြီ၊ မုန့်သွားစားရအောင်ဟာ'

'တော့မြိုင် ပါရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲဟာ... သက်စု နှင်ပြန် ရင် သူ့အတွက် ငါ မုန့်ဝယ်ပေးလိုက်ချင်လို့ သွားပေးပေးပါဟာနော်' အကဲမ'

သက်စုက ပယ်ပယ်နယ်နယ်ပြောတော့ ပျိုးခင်းမှာ ရှက်ပြီး ရယ်နေရသည်။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် မတွေ့တာကြာတော့ ပြော စရာတွေက မကုန်နိုင် မခန်းနိုင်။ အဓိကပြောဖြစ်တာက ဒေါက်တာ ခွန်ထိုက်အကြောင်းပါ။ သက်စုက

'ငါကြားဖူးတာတော့ သူ့မှာ မိန်းမနဲ့သမီးတစ်ယောက် ရှိ တယ်ဆို... သေချာအောင် အစ်မစုဆီ သွားမေးပေးပါမယ်ဟာ'

ပျိုးခင်းအတွက် ထူးဆန်းနေပါသည်။ ဒေါက်တာကြီးမှာ မိ သားစုရှိတယ်ဆိုပြီး ပျိုးခင်းအတွက် ဘာဖြစ်လို့ အနုမြောမရှိတောက် ပုံနေတာလဲ။ မာမိတောင်းတိုင်း ပေးနေတော့မှာလား။

ထိုနေ့က သက်စုနှင့် လမ်းခွဲပြီး အိမ်အပြန်မှာ ပျိုးခင်း ခြေ ထွမ်းတွေ လေးကန်နေတာ သေချာသည်။ အိမ်ကိုပြန်ဖို့ ဘာကြောင့် ခွန်အားမဲ့နေတာလဲ။ မာမိနှင့် ပျိုးခင်းကြားမှာ လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခု တော့ ရှိနေပါပြီ။

ပျိုးခင်းဘဝကို ပြောင်းလဲစေမယ့် အကြီးစားလျှို့ဝှက်ချက် သား၊ ပျိုးခင်းက ဘာလဲ... အနိကယ်ခွန်ထိုက်နဲ့ဘယ်လိုပတ်သက် နေတာလဲ... လေဘာတီဆိုတာ ဘယ်သူလဲ... မာမိနဲ့ ဘယ်လိုပတ် သက်နေကြတာလဲ။

(ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာများ ပေးပို့လိုပါက အမှတ်-၄၁၊ မြေညီတပ်၊ မေတ္တာရောင်ပြန်ရွှပ်ရုပ်၊ လမ်း ၉၀၊ ကန်တော်ကလေး၊ ရန်ကုန်မြို့သို့ ပေးပို့နိုင်ပါသည်။)

အခန်း(၇)

ခြံထဲမှာ နီယွန်စီးတိုင်မှိန်ပျံ့လေးက လေတိုက်လို့ ယိမ်းခါ
နေတဲ့ စံပယ်ရုံလေးကို မီးထွန်းပြနေသည်။ မိုးတိုမိတောင်တွေ အလိပ်
လိုက်တက်လာပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ မိုးရွာတော့မယ်။ ကောင်းကင်
ရယ်၊ မြေကြီးရယ်၊ ပန်းလေးတွေကလွဲလို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တိတ်
ဆိတ်နေပြီ။ လူဆိုလို့ ခွန်ထိုက်ဆိုတဲ့ ကျွန်တော်ပဲရှိတော့တာပါလား။

အိပ်မတ်မက်ပြန်ပြီ။ ကျွန်တော့်အိပ်မက်တွေကို နေရာအများ
ဆုံးယူထားနိုင်တဲ့သူဟာ 'လေဘာတီ'က လွဲလို့ ဘယ်သူ ရှိဦးမှာလဲ။
ဒီတစ်ခါမြင်ရတဲ့ လေဘာတီ မျက်နှာလှလှကလေးက ခက်ထန်ပြီး
ကြောက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ။ ပြီးတော့ သူက ပြောသေးတယ်။ 'နင်

ငါ့သမီးကိုပစ်ထားတယ်ပေါ့၊ ဒီတစ်သက် နင့်ကို ငါ ဘယ်တော့မှခွင့်
မလွှတ်ဘူး' တဲ့လေ။

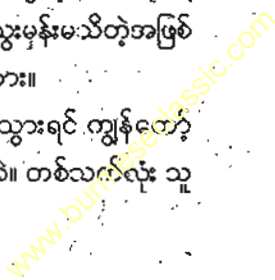
မျက်လုံးစိမ်းတွေနဲ့ အေးစက်စက် အကြည့်တွေက ကျွန်
တော့်ကို ခြောက်ခြားစေတယ်။

လေဘာတီ... အချိန်တွေ ဘယ်လိုပြောင်းပြောင်း မင်းက
ငါ့ကို စိုးမိုးနိုင်တုန်းပဲနော်။ မင်းကို ငါ တစ်နေ့မှ မမေ့ခဲ့ဘူး ဆိုတာ
အာနဲ့သက်သေပြရမှာလဲ။ ဘယ်လို ကျိန်တွယ်ပြီးပြောရမှာလဲ။ ကံ
ကြံမ္မာက ရက်စက်လွန်းလို့ ငါတို့ခွဲခဲ့ရတာ။

ဒီဘဝမှာ မင်းကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရလို့ အရှုံးသမား ဖြစ်ခဲ့ရပေမယ့်
ငါ ဘယ်တော့မှ မင်းရဲ့အမုန်းသမား ဖြစ်ချင်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ မင်း
မုန်းမှာကို သေမလောက်ကြောက်တဲ့သူပါကွာ။

ဒါပေမယ့် မင်း ငါ့ကို ဘယ်လောက်ထိမုန်းသွားမယ်ဆိုတာ
သမီးလေးကို သူစိမ်းတွေလက်ထဲမှာ ဝကွက်အပ်ခဲ့တာက သက်သေ
ပဲ။ အဲဒီပြယုဂ်အတွက် နေ့နေ့ ညည ငါစိတ်တွေ ပူလောင်နေခဲ့ရ
တယ်။ တဟုန်းဟုန်းတောက်နေတဲ့ သောကမီးတွေကို ဘယ်လိုရေ
စင်နဲ့ဖြန်းမှငြိမ်းစေတော့မှာလဲ။ ကိုယ့်သွေးကို သွေးမှန်းမသိတဲ့အဖြစ်
လောက်ဆိုးတာ လောကကြီးမှာ ရှိနိုင်ပါဦးမလား။

သမီးလေးပျိုခင်းက အကြောင်းစုံ သိသွားရင် ကျွန်တော့်
တို့ ဘယ်လောက်တောင်များ နာကြည်းသွားမလဲ။ တစ်သက်လုံး သူ

များလက်ထဲမှာ နေခဲ့ရတာ။ မိဘရဲ့ အရိပ် ဆိုတာ ဘယ်လိုအရာလဲ လို့ သမီးလေး သိနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဖေဖေကို ခွင့်လွှတ်ပါ သမီးရယ်။

စဉ်းစားရင်း ခိုးစင်စင်လင်းခဲ့ပြန်ပြီ... .

အိုး... ယူက ဒီမှာကိုး မမ မင်းကိုလိုက်ရှာနေတာ အောက် ထပ်တောင် မကျွန်တော့ဘူး။ ကြည့်စမ်း စီးကရက်စွာ သောက်ပြန်ပြီ ခွန်ထိုက်... မင်း ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီး ဘာတွေ အသိခေါက်ခက် ဖြစ်နေ တာလဲ။ ကျွတ်... တစ်ညလုံးလည်း အိပ်ပုံမရဘူး။ မမကို ပြောစမ်းပါ ဦး... မင်းမှာ ဘာတွေအခက်တွေ့နေလို့လဲ။

ကျွန်တော် မမဆီမှာရင်ဖွင့်လိုက်ရင် အနည်းဆုံး ဒီညတော့ အိပ်ဆေးမလိုဘဲ အိပ်ပျော်နိုင်မှာပါ။ ဒီကိစ္စက တစ်သက်လုံး ဖုံးထား လို့ ရတာမှမဟုတ်တာ။ ပြီးတော့ လေဘာတီဆိုတာ မမ မသိတဲ့သူ မှ မဟုတ်တာ။ မမရဲ့ အသိစိတ်ထဲမှာရော မသိစိတ်ထဲမှာပါ လေဘာ တီဆို သေမလောက်မှန်းနေတာ သူကောင်းကောင်းသိသည်။

မမမေးနေတာ မင်း မဖြေသေးဘူးနော် ခွန်ထိုက်

ကျွန်တော် မမကိုပြောစရာရှိတယ်။ အဲဒီအတွက်လည်း မမ ကို ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်။ လေဘာတီနဲ့ ကျွန်တော် မှားခဲ့ဖူး တာ မမ သိပြီးသားပါ။ သူ... သူက ပျောက်သွားပေမယ့် သူ့ရဲ့ သမီး လေး ကျွန်တော့်သွေးက သူများဆီမှာဆင်းရဲချို့တဲ့နေတာ ကျွန်တော် ထိခဲ့ရတယ်။ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော်စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ

မမမျက်နှာမှာ ကျွန်တော့်နဲ့ ကမ္ဘာခြားသွားတယ်။ အေး စက်ခြောက်ကပ်စွာ ထွက်လာသော မမအသံက ပြတ်သားလွန်းနေ သည်။

ဒီတိုတော့ ခေါ်မလာနဲ့ ခွန်ထိုက်။ ငါ့မျက်စိရှေ့ကို ဘယ် တော့မှ ခေါ်မလာနဲ့။ ငါ့သမီးလေး နာကျင်စေရမယ့်အရာ မှန်သမျှ ငါ့အသက်နဲ့ ရင်းပြီး ကာကွယ်သွားမယ်... မင်း သဘောပေါက်တယ် နော်

ခွန်ထိုက်မျက်လုံးတွေက ငါ့သိပြီးသား ဆိုတဲ့ ပုံစံနှင့် နှုတ် ခမ်းတစ်ဖက်ကိုမဲ့ပြီး ပြူးလိုက်တာမှာ ပွင့်ကြည်သာရဲ့ ရင်ထဲကို မြား အစင်းပေါင်း များစွာ စိုက်ဝင်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ခွန် ထိုက် ဆိုတာ ပွင့်ကြည်သာအတွက် ဒီကမ္ဘာလောကကြီးမှာ အချစ်ရ ဆုံးသူ၊ အကိုးကွယ်ရဆုံးသူ၊ ဘယ်တော့မှဆို အနှိုင်းမဲ့တဲ့သူ တစ် ယောက်ပါ။ သူ့ရင်ထဲက ချစ်ခြင်းမေတ္တာကိုတော့ ဒီတစ်သက် သူမ မရနိုင်တော့ပါ။

မင်း တော်ပါတယ် လေဘာတီ။ ခွန်ထိုက်ရဲ့ နှလုံးသားတစ် စုံကို အပြီးတိုင်ဖြုတ်သိမ်းသွားနိုင်လို့ မင်း ပျော်နိုင်မှာပါ။ အခု မင်းရဲ့ သမီးကပါ ခွန်ထိုက်ကိုချည်နှောင်ထားပြန်ပြီ။ ဒီဘဝမျိုးနဲ့ ငါ လူဆက် မလုပ်ချင်တော့ဘူး။ ငါ့ဘဝမှာ ပထမဆုံးအရာတွေအားလုံးကို ပိုင် ဆိုင်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ခွန်ထိုက်နဲ့ တွေ့မှ ငါဟာ ဒုတိယဆိုတာ ဖြတ်ဖြတ်

သားသားသိလိုက်ရတယ်။ အဲဒီအတွက် မင်းကို ငါ ခွင့်လွှတ်သင့်လို့ လား လေဘာတီ။

အမှန်တော့ ဒေါက်တာပွင့်ကြည်သာဆိုတာ သိပ်ကို ထက် မြက်ပြီး smart ကျလွန်းသူပါ။ သူ့ကိုတွေ့မြင်လိုက်သူတိုင်း ငေးမော အားကျရလောက်အောင် သူ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ အရောင်အဝါတစ်မျိုး ထွန်းလင်းနေပါသည်။ အသက်က လေးဆယ်ကျော်ဆိုပေမယ့် နံနုရွ ရွလေး။ မသိလျှင် သုံးဆယ်ကျော်လောက်ပဲထင်ရသည်။ သူ့ရဲ့အလှ အပ၊ သူ့ရဲ့အစွမ်းအစတွေအောက်မှာ ခွန်ထိုက်ကို ပြားပြားဝပ် ဖြစ် စေချင်သူဖြစ်ပေမယ့် သူထင်သလိုဖြစ်မလာသောအခါ များစွာခံစား ရသည်။

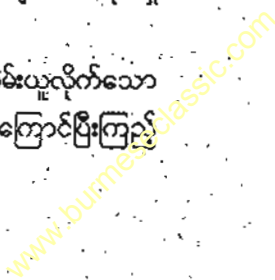
မိုးသားဖြူ ဆိုတဲ့ ခွန်ထိုက်နှင့်ပွင့်ကြည်သာတို့၏ သမီးလေး မှာ မိဘများနည်းတူ စာတော်သည်။ ဒီနှစ် ခုနစ်တန်း တက်နေပြီး တစ်ဦးတည်းသောသမီးပီပီ အဖော်ကင်းမဲ့စွာ အထီးကျန်ရှာသည်။

ဘာမဆို လိုတရ ဖြစ်နေပေမယ့် အလိုမကျတဲ့ဖြစ်ရပ်တွေ ရှိနေတာ မိုးသားဘာသာ သိနေသည်။ သူများမိဘတွေလို နွေးထွေး မနေတဲ့ မိဘနှစ်ပါးကိုပဲ အပြစ်တင်ရမလား။ သူတို့အလုပ်တွေ(ဆေး ခန်း ထိုင်ခြင်း)ကိုပဲ တစ်စိတ်မတ်မတ် လုပ်နေကြတော့မှာလား။ မိုးသားဖြူဆိုတဲ့ သမီးလေးတစ်ယောက်ကို လျစ်လျူရှုထားကြတော့ မှာလား။

ခံစားချက်တွေများလာသောအခါ ပေါက်ကွဲထွက်ဖို့အဆင် ညီဖြစ်နေလေပြီ။ မိုးသားက သူ့စိတ်ကိုဖြေလျှော့တဲ့အနေဖြင့် ကာ အတိုကေဆိုဖို့ ပြင်ပါသည်။ Breakfastစားဖို့ မိဘနှစ်ပါးကိုစောင့် နေပေမယ့် တစ်ယောက်မှ ဆင်းမလာသောအခါ ခိုက်ဆာဆာဖြင့် စိတ်တလေးက ဆိုးချင်လာပါပြီ။ သီချင်းဆိုနေတာပဲ ကောင်းပါတယ် သေး။ သီချင်းကို ဘယ်နှပုဒ်မှန်းမသိ။ တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ်ဆိုရင်း အာရုံ ဆွဲ ဖျောက်ထားမိသည်။

၂ ပထမဆုံးချစ်တဲ့ ချစ်သူကို ဘယ်လိုမှမေ့လို့မရနိုင်သလို ရင်မခုန်ဘူးလား.. ရင်မှာ ဟောင်းနွမ်းလို့မသွား ပထမဆုံးအနမ်းလေးပေးအိမ်ကို.. ဆွိုရီမူး အိပ်မက်များစွာကို ၂

ပိတ်လိုက်စမ်း မိုးသား.. စောစောစီးစီး ကျက်သရေ မရှိ တာတွေ ရွတ်မနေနဲ့ ဒေါသတကြီးနဲ့ မိုးသားလက်ထဲမှမိုက်ကို လှမ်းယူလိုက်သော အခိုက် မိုးသားက မမြင်ဖူးတဲ့သူစိမ်းတစ်ယောက်လို ကြောင်ပြီးကြည့် ခဲ့မိသည်။

သမီး သိချင်ဆိုနေတာလေ၊ ဘာမှ အမှားမလုပ်ဘဲ မာမိက ဆူနေတယ်

ငိုမဲ့မဲ့ မိုးသားမျက်နှာလေးကို မြင်မှ-မာမိ စိတ်လျော့လိုက် ပုံရသည်။ မိုးသား၏ခေါင်းလေးကို အုပ်မိုးကာကိုင်ရင်း အသံတိတ်စွာ နေသောမာမိကို တအံ့တဩကြည့်မိသည်။ မာမိငိုတာ မိုးသားမတွေ့ဖူးတာ။ အမေကို ခင်တွယ်လွန်းသော သမီးပီပီ

‘မာမိ... သမီးကို စိတ်ဆိုးလို့လားဟင်၊ သမီး မာမိကို ပြန်ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ မာမိ မငိုပါနဲ့... မာမိငိုရင် သမီးမနေတတ်ဘူးလေ’

‘သမီးကြောင့် မဟုတ်ဘဲ သမီးရယ်... ဟိုမိစ္ဆာမသမီးကြောင့် မာမိ ငိုနေရတာ’

မိစ္ဆာမ ဆိုတာကိုတော့ မိုးသား ကောင်းကောင်းသိပါသည်။ ဒယ်ဒီအချစ်ဦး လေဘာတီ ဆိုတဲ့မိန်းမကို မာမိက Nicknameလေး ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

‘သူ့သမီးက ဒယ်ဒီနဲ့ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ’

‘သူ့သမီးက ဒယ်ဒီသမီးဖြစ်နေလို့ပေါ့’

‘ရှင်’

မိုးသားမျက်လုံးတွေ ချာချာလည်ကုန်သည်။

‘သမီးလေး ဝမ်းနည်းဖို့မလိုဘူးနော်၊ မာမိတစ်ယောက်လေး’

နို့တယ်၊ မာမိအချစ်တွေက မိဘနှစ်ယောက်ပေါင်းထားတဲ့အချစ်ထက် နို့တယ် သမီး၊ သမီးက ငယ်သေးပေမယ့် ယောက်ျားတွေအကြောင်း မာမိတစ်ခုပြောပြမယ်၊ သူတို့တွေကို ဘယ်တော့မှ ကိုယ့်ထက်ပိုမချစ်မိစေနဲ့... ကိုယ့်ဟာကိုယ် အများကြီးပိုချစ်ပစ်လိုက် သမီး၊ တကယ်တော့ မိန်းမတွေဆိုတာ သူတို့အတွက်တော့ အပျော်ဖတ်တဲ့ဝတ္ထုတစ်အုပ်ထက်ပိုပြီး ဘာမှမထူးခြားဘူး’

ရာဇဝင်ရှိုင်းလိုက်တာ ခွန်ထိုက်ရယ်။ နင့်ရင်လဲက အချစ်ထို-ရဖို့အတွက် ငါ သည်းခံပြီး စောင့်လာတာ သမီးလေးတစ်သက်ရှိနေပြီ။ ငါ့အဖြစ်က ဘာနဲ့တူနေပြီလဲ။ ဓားသွားထက်က ပျားရည်လေးတစ်စက်ကို မက်မောနေမိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ။ ငါ့နောက်ထပ် မရှုံးချင်တော့ဘူး ခွန်ထိုက်။ ငါ့မှာ ဘာခွန်အားမှမကျန်တော့ပါဘူး။

တစ်ခုတော့ တောင်းဆိုချင်ပါတယ်။ ဘာအကြောင်းပြချက်နဲ့မှ မင်း... မမဘဝထဲက ထွက်မသွားပါနဲ့ကွယ်။ အဲဒီတစ်ခုတော့ တောင်းပန်ပါတယ်။ ရှိကြီးနိုးပါရဲ့ ခွန်ထိုက်ရယ်။

မမ အပြစ်ပြောချင် ပြောပါစေတော့။ လောဘာတီကို ဒီနေ့ အထိ ကျွန်တော် မေ့လို့ မရသေးဘူး။ သူ့ကို ချစ်တဲ့ နှလုံးသားက လည်း ရင်ဘတ်ထဲမှာ အသက်ရှင်နေတုန်းပဲ။ သမီးလေးကို ခိုးခိုးပြီး သွားကြည့်မိတိုင်း ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ပဲလေးနက်နေပါစေ၊ လက် ဖျားတွေကတော့ အေးစက်နေတုန်းပဲ။

မူကြိုကျောင်းမှာ အတူတူလုံးဝိုင်းပြီး မူလတန်းတက်တော့ ကျွန်တော့်လွယ်အိတ်ကို လွယ်ပေးခဲ့တဲ့ ကောင်မလေး၊ ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက် ကျွန်တော်လုပ်ရင် မျက်ရည်တွေ စို့တက်လာတတ်တဲ့ သူငယ်ချင်းလေး။ 'လောဘာတီ... လောဘာတီ' နင့်ကို ငါ ခေါ်နေ တယ်လေ။ အခုရော နေကောင်းရဲ့လား။ အစစ အဆင်ပြေရဲ့လား။ ညတိုင်းပဲ မင်းအတွက် စိုးရိမ်ပြီး ငါဆုတောင်းပေးနေပါကယ်။ စက္ကူ ပန်းလေးတစ်ပွင့်လို့ နင် ကြွေးမသွားပါနဲ့ဦးနော်။ ငါနဲ့ သမီးလေးဆီ ပြန်လာခဲ့ပါဦး လောဘာတီ...။

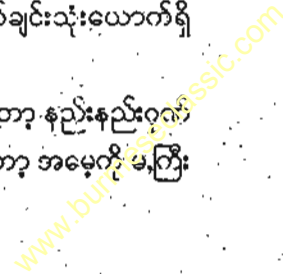
အတိတ်ကို မထားခဲ့နိုင်တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အတိတ်ထဲမှာပဲ တစ်ချိန်လုံး တစ်လည်လည် ဖြစ်နေတုန်းပဲ။ အဲဒီအုန်းက ကျွန်တော် ရယ်၊ လောဘာတီရယ်၊ ဟန်နီကြည်ရယ်၊ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ရှိ တာပေါ့။

ကျွန်တော့်အမေက ဖော်ဘွားမျိုးရိုးဆိုတော့ နည်းနည်းဝင် တက်ပါတယ်။ ကွယ်ရာမှာ လူတွေပြောကြတာတော့ အမေကို မကြီး

အခန်း(၈)

လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော်တုန်းက ဖြူဖြူစင်စင်နဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် ယုံကြည်စွာချစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေခဲ့ဖူးတယ်။ ပြီးတော့ နာနာကျင်ကျင်ပဲ ခွဲခဲ့ရပါတယ်။

ငယ်ငယ်ကဆို ကျွန်တော်က နည်းနည်း ဆိုးပါတယ်။ သူ့ အပေါ် ဝိုင်းကျအနိုင်ကျင့်ခဲ့ဖူးတယ်။ လိုချင်တာ မရမချင်း တစ်နေ့ ကုန် ဂျစ်တိုက်တတ်တာလည်း ကျွန်တော်ပဲ။ ဒီနေ့ ဒီအချိန်မှာတော့ ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ထဲမှာ ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်ပြီး ဗလာကြီးဖြစ် ငြိ။

ကျယ်တဲ့။ ပိုက်ဆံရှိမှ လူလို့ထင်တာလေ။ ပိုက်ဆံရှိတဲ့လူကိုပဲ အထင်ကြီးတဲ့ အမေပေါ့။ အမေနဲ့တူတဲ့ နောက်တစ်ယောက်က ဟန်နီကြည်ဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်း။ သူက ကျွန်တော့်ကို ငွေရှိလို့၊ ဂုဏ်ရှိလို့ ပေါင်းတာတဲ့။ ငွေမရှိ ဂုဏ်မရှိဘဲ ဖြူစင်တဲ့ သူငယ်ချင်းလေးက လေဘာတီပါ။ သူ့ကိုကျတော့ ဟန်နီက ခိုင်းကောင်းလို့၊ နိုင်စားရလို့ပေါင်းတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဟန်နီအနိုင်ကျင့်သမျှ ခေါင်းငုံ့ခံတတ်လွန်းလို့ ကျွန်တော် ဇာဒါသထွက်ရတာ ခဏခဏပဲ။

‘လေဘာတီ အေးတိအေးစက်နဲ့ ပျော့စိစိလုပ်မနေနဲ့တော့ ကွာ၊ ဟန်နီ နင့်ကို ငါ့ရှေ့မှာ နိုင်စားတာတွေ များနေပြီ၊ အရှုံးပေးဖို့ နောက်ထပ် မစဉ်းစားနဲ့တော့ ငါ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး’

ကျွန်တော့်ဒေါသတွေကိုလည်း လေဘာတီက ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးခံယူတာပဲ။

‘သူငယ်ချင်းဆိုတာ . . . အပေးအယူ မရှိရဘူး။ အနိုင်အရှုံး မရှိရဘူး ခွန်ထိုက်ရဲ့ အဲဒီလိုတွေးနေရင် နင်ပဲ ပင်ပန်းမှာပေါ့’

‘ဘာ သူငယ်ချင်းလဲ . . . တစ်ချိန်လုံး အနိုင်ကျင့်နေတာ’

ဟုတ်တယ်လေ၊ သာမန်အသေးအမွှားကိစ္စတွေဆို မပြောပါဘူး။ ခုဟာက ဟန်နီက သူ့ရဲ့ ဘယ်နှယောက်မြောက်မှန်း မသိတဲ့ ရည်းစားနဲ့ ချိန်းတွေ့ဖို့ စာပေးဖို့ လေဘာတီကို အသုံးချနေတာ။ ဟိုအခါကလည်း ခိုင်းသမျှ အကုန်လုပ်ပေးတာပဲ။ ကျွန်တော် မကျေ

စိတ်ကလည်း သူ သိတယ်။ ကွယ်ရာမှာ ကျွန်တော့်ကို အဲဒီကောင်အထဲ အရေးမပါဘူးလို့ ပြောမှာ ကျွန်တော် သိပြီးသား။

ဟန်နီကို မကျေနပ်တိုင်း ကျွန်တော့်ဒေါသတွေက လေဘာတီအပေါ်သာ ပုံတော့တာပေါ့။

ဝဋ်လည်တာလားတော့ မသိဘူး။ အမေ့ရဲ့ ဒေါသတွေက ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ ပုံနေပါသည်။ လေဘာတီနဲ့ အပေါင်းအသင်း မလုပ်ရဘူးတဲ့။ အပေးမရှိတဲ့ လေဘာတီမှာ ငွေကလည်း မရှိရှာပြန်။ အမေက လမ်းဘေးဈေးသည်။ ကဲ . . . ဘယ်မှာလဲ ထင်ပြီပဲ။ အမေမှက်လုံးထဲမှာ လုံးဝကို ကန့်လန့်ဖြစ်နေတာ။

လူ့စရိုက်ဆိုတာ တစ်ယောက် တစ်မျိုးစီတော့ ရှိနေမှာပဲ။ သူ့ပုံစံ သူ့အကြိုက်နဲ့ မတွေ့လို့ လေဘာတီနဲ့ မတွဲရတော့ဘူးလား။ ဒီယောဇော်ဆိုတာ လွယ်လွယ်နဲ့ဖြတ်လို့ ရရိုးလား။

ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ်ကိုက လေဘာတီ မရှိရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြုပြင်မှု မရှိဘူး။ ဣန္ဒြေရှင်ဇလးသူမက ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အောင်းကင်ထက်က ဆင်းသက်လာသူပါ။ အဲဒါလောက်ထိ သူ့ကို ကျွန်တော် ကိုးကွယ်တာ ရူးသွပ်တာ။ ကံကို ယုံကြည်ခဲ့ပေမယ့် ကံပြုမှာက ရက်စက်ခဲ့တယ်။

မွေးနေ့ရောက်တိုင်း ကျိတ်ကျိတ်ပြီး ငိုတတ်တဲ့ ကျွန်တော့် ငွေလေဘာတီကလေးပါ။ ဘာကို ဝမ်းနည်းနေမှန်း ကျွန်တော် တစ်

ယောက်ပဲ သိတာပါ။ သူ့မွေးနေ့မှာ သူ့အဖေဆုံးသွားခဲ့တာဆိုတော့ သူ့အားငယ်မှာပေါ့။ မွေးနေ့ဆိုတာ မိဘနှစ်ပါးစလုံးရှိမှပဲပြီး အဓိပ္ပာယ် ရှိမှာပေါ့။ ကျွန်တော်က လေဘာတီမွေးနေ့ရောက်တိုင်း တစ်နေ့တုန်းနီးနီး သူ့အနားမှာ အဖော်လုပ်ပေးခဲ့တယ်။ သူ့သိပ်ကြိုက်တဲ့ 'လီလီ' ပန်းတွေကို ရအောင် ရှာဝယ်ပြီး လက်ဆောင်ပေးခဲ့တာ နှစ်တိုင်းပဲ။ တစ်ခုကကောင်းတာက လီလီပန်းတွေက လေဘာတီနဲ့အတူ နေလာတယ်ထင်ပါရဲ့... အဲဒီပန်း ပေါ်တဲ့ရာသီဟာ သူ့မွေးနေ့နဲ့ တိုက်ဆိုင်လွန်းလို့ပါ။

ကျွန်တော်နဲ့လေဘာတီက နှစ်ယောက်စလုံး စာတော်တယ်ပျ။ နှစ်တိုင်း တစ်ယောက်တစ်လှည့် ဝိုက်စွဲနေကျ။ ပထမနဲ့ ဒုတိယနေရာကို ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အပြိုင်နေရာဦးထားကြတာ။ ငါ့ဟန်နီမကတော့ နောက်ဆုံးက ရေရင် ပထမချည်းပဲ ရတာ။

ဒီနှစ် ဆယ်တန်းဆိုတော့ ကျွန်တော် ပိုကြိုးစားတယ်။ ကျွန်တော့်ဆန္ဒက ဆေးကျောင်းကို လေဘာတီနဲ့အတူသွားချင်တာပါ။ လေဘာတီကတော့ အေးတီအေးစက်။ ရိုးတဲ့ နေရာမှာရော အေးတဲ့နေရာမှာပါ သူ့မူပိုင် လေလံဆွဲထားသလို နေနိုင်လွန်းသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ထဲထဲဝင်ဝင် ကြည့်နိုင်လွန်းမှ သိနိုင်တာ။ ခံစားချက်တွေကိုဖုံးကွယ်ပြီး ရင်ထဲမှာပဲ သိမ်းထားတတ်တဲ့ လေဘာတီပါ။ သူ့ပြောတာက

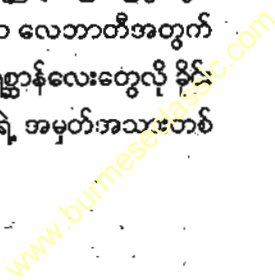
'ခွန်ထိုက်ရယ် ငါ့လိုဆင်းရဲသားနဲ့ဆေးကျောင်းဆိုတာ relationship ဘယ်လိုချမှလဲ၊ စိတ်ကူးယဉ်နဲ့လက်တွေ့က ဆိုတာပေါင်းစပ်လို့မှမရတာ'

'ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို နင်သိပြီးသားပါ လေဘာတီ၊ နင့် မပါဘဲနဲ့တော့ ဆေးလိုင်းဝင်ပါစေဦး ငါ့ဘယ်တော့မှမသွားဘူး မှတ်ထား' ကျွန်တော့်အကြောင်းကို လေဘာတီ ကောင်းကောင်းသိသည်။ ပြောရင် ပြောသလိုလုပ်တတ်တာ။ အရွဲ့တိုက်တာ။ လွစ်တိုက်တာ။ အားလုံးဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့သင်္ကေတတွေမို့ လေဘာတီက ထပ်ပြီး မငြင်းရဲတော့ပါ။ ကျွန်တော် ဆရာဝန် မဖြစ်မှာ သူ သိပ်ကြောက်ပါသည်။

'ငါ့ကြိုးစားပါမယ် ခွန်ထိုက်ရယ်၊ ကံကြမ္မာကိုတော့ ငါ မယုံရဲဘူး'

'အဲဒီ ကံကြမ္မာကြီးကို နင့်ခေါင်းထဲက ထုတ်လိုက်ဟာ၊ နင်စဉ်းစားရမှာက ငါနဲ့ ဆေးကျောင်းကို အတူလိုက်ခဲ့ဖို့ပဲ'

ခွန်ထိုက်က သူ့ဖြစ်ချင်တာကို ယုံကြည်ချက်ပြင်းပြစွာ ဖွင့်ပြောလေသည်။ ခွန်ထိုက်ရဲ့ စကားတစ်ခွန်းဟာ လေဘာတီအတွက်တော့ အဓိနဲ့တစ်ခုလိုပဲ။ ဆပ်ကပ်ထဲက တိရစ္ဆာန်လေးတွေလို ခိုင်းလိုက်တိုင်း လိုက်လုပ်နေတတ်တာ လေဘာတီရဲ့ အမှတ်အသားတစ်ခုပါ။

မနက်အစောကြီးအစေ ဆိုင်ထွက်ဖို့ အစစပြင်ဆင်ပေးပြီး အိမ်ရှေ့က ပိတောက်ပင်ကြီးအောက်မှာ လေဘာတီ စာထိုင်ကျွတ် နေမိသည်။

'သမီးလေး.. အမေပြန်လာရင် ငါးဆန်လှော်ဟင်းချိုလေး ချက်မလို့ ဝယ်လာခဲ့မယ်၊ သမီးသူငယ်ချင်းလေး ခွန်ထိုက်က သိပ် ကြိုက်တာ သမီး သွားပို့ပေးဦးနော်'

သမီး သွားမပို့ရဲဘူးလို့ မငြင်းရက်ပါ။ အမေ့ရဲ့စေတနာတွေ အရာမထင်ဖြစ်သွားမှာ သူ စိုးရိမ်သည်။

'သမီး သွားပို့ပါမယ် မေမေ'

'သမီး စာကြိုးစားနော်.. အမေတို့ ပညာပါရမီ နည်းခဲ့လို့ အခုလို နေပူကြီးထဲမှာ ရုန်းကန်နေရတာ၊ ငါ့သမီးကို ဘွဲ့ရအောင် လုပ်ပေးမယ်၊ အမေမသေသေးသရွေ့ သမီး ဘာမှအားငယ်ဖို့မလိုဘူး'

'သမီးအတွက်နဲ့ အမေ့မှာ ပင်ပန်းလှပြီနော်'

'သမီး အမေ့ကို နားစေချင်ရင် ဆရာဝန်မကြီး ဖြစ်အောင် လုပ်လေ၊ အဲဒါဆို ငါ့သမီးသွားလေရာ ငါ ဆေးအိတ် ကိုင်ပြီး လိုက် လို့ရပြီ.. ဟင်း.. ဟင်း.. ဒေါက်တာမကြီးအမေပေါ့ကွယ်'

အမေပျော်ရင် လေဘာတီ ပျော်သည်။ အမေက အားအင် အပြည့်ဖြင့် သူ့အပေါ်မှာ မျှော်လင့်ချက်ထားနေပုံ ရသည်။ အမေ နေပူထဲမှာ ရုန်းကန်နေတာတွေဟာ တစ်နေ့နေ့ကျရင် အချိပ်တစ်ခု

နဲ့အောက်မှာ ထိုင်နေဖို့ မဟုတ်လား။ ထိုအချိပ်ဟာ လေဘာတီရဲ့ အချိပ်ပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့။ ဒါကြောင့် သူ့ကြိုးစားရမယ်ဆိုတာ အလိုလို နားလည်နေပါသည်။

ခွန်ထိုက်တို့ အိမ်ကြီးက ဘယ်အချိန်ပဲ ကြည့်ကြည့် ခမ်းနား ထည်ဝါလွန်းသည်။

သူတို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ခွန်ထိုက်တို့ အိမ်က အလှဆုံး၊ ခေတ် အမီဆုံးတဲ့.. သူများတွေ ပြောကြတာပဲ။

ခြံရှေ့ ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ သူမ ခြေထောက်တွေက အလို လိုတန်သွားကြသည်။

ခြံစောင့်ဦးလေးကြီးက ပန်းပင်တွေ ရေလောင်းနေသည်။

'အဘ.. အဘရေ'

လေဘာတီ လှမ်းခေါ်ရတာ ခြံစောင့်ကြီး ထွက်လာပြီး

'ဟေ.. ဘာလဲ ကလေး'

'ခွန်ထိုက်ရှိလား အဘ'

'သမီးက ဘယ်သူလဲ'

လေဘာတီ တစ်ချက်ကြောင်သွားသည်။ ရှိရင် ရှိတယ်၊ မရှိ

ရင်မရှိဘူး ဖြေရမှာ မဟုတ်လား။

'လေဘာတီပါ အဘ'

မရှိဘူးကွ့..

လေဘာတီ ဆိုတာနှင့် မရှိဘူးက ချက်ချင်းထွက်လာသည်။
ခွန်ထိုက်အမေက မှာထားပုံရပါသည်။

‘ဒါဆို ဒီဟင်းချိုင့်လေး ပေးပေးပါ အဘရယ်’

‘အေး... ပေး... ပေး’

သူမ ထိုင်ရုံတွင် တစ်စက္ကန့်မှမနေလိုတော့ပါ။ ချိုင့်လည်း
မြန်တောင်းမနေတော့။ အချိန် မဆိုင်းဘဲ ချက်ချင်း လှည့်ပြန်လာခဲ့
သည်။ လေဘာတီဟာ ဆင်းရဲ ချို့တဲ့ပေမယ့် ကိုယ့်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ
အတွက် မာနလေးတော့ ရှိရဦးမှာပေါ့။ ခြေလှမ်းတွေ ရှေ့ဆက်နေ
ပေမယ့် အနောက်မှကပ်ပါလာသော အသံက လူတစ်ကိုယ်လုံးကိုကိုင်
ရိုက်လိုက်သလို မတ်တပ်မှလဲပြီဆင်းသွားသည်အထိ အစွမ်းထက်လှ
သည်။

‘ဘယ်သူလဲအပေးတာလဲ ဖိုးမြ’

‘လေဘာတီ’

‘လွင့်ပစ်လိုက်’

‘ဗျာ’

‘မင်း နားတွေကောင်းတယ် မဟုတ်လား သွန်ပစ်လိုက်လို့’

ငါပြောနေတာ’

‘နမောစရာကြီး အစ်မရယ်’

‘ဘာမှ နှမြောစရာမရှိဘူး၊ တော်ကြာ ဆေးတွေဘာတွေခပ်’

လာမှ နှင့်တူခွန်ထိုက် တမ်းတမ်းစွဲ ဖြစ်သွားမှာ၊ ခုတောင်မှ ပြစ်ချင်
ချင်ရယ်’

စေတနာကို စော်ကားလှချည်းလား ခွန်ထိုက်အမေရယ်...။

ကျွန်မ ခွန်ထိုက်ကို ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မထားခဲ့သလို...။ ဘယ်လို
အရောင်မျိုးကိုမှ မဆိုးခဲ့ဖူးပါဘူးရှင်။ လေဘာတီ ဆိုတဲ့ ကျွန်မဟာ
အရောင်မရှိသလို ရနံ့လည်းကင်းမဲ့တဲ့ ပန်းလေးတစ်ပွင့်ပါ။ ခရေပန်း
လေးတွေဆို ကြွေကျလို့ မြေခ၊ သွားလည်း ရနံ့လေးက ဆွဲဆောင်မှု
ရှိတော့ လူတွေမက်မောကြပါသေးတယ်။ ကျွန်မကျတော့...။

အခန်း(၉)

ဒီနေ့ဆို လေဘာတီတို့ မတွေ့ရတာ တစ်ပတ်တိတိ ရှိပြီ။ အိမ်ထဲမှာတော့လည်း အတွေ့မခံ ကျောင်းတွေကလည်း သိတင်ကျွတ် လို့ ဖိတ်ထားတာဆိုတော့ ခွန်ထိုက်မှာ အဓိကရိုင်းသလိုဖြစ်နေသည်။ ကြံရာမရတော့ သူကြည့်မရတဲ့ ဟန်နီကြည်ဆိုတဲ့သူငယ်ချင်းဆီ ပြေး ပြီး အပူကပ်ရပြီပေါ့။ အရေးထဲမှာ ဟန်နီ ဆိုတဲ့မိန်းမက မူနေသေး သည်။

'နင်သိတဲ့အတိုင်းပဲ ခွန်ထိုက်၊ လေဘာတီက မြဲစိစိနဲ့ သူ့ စိတ်ထဲမှာ ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတာ ဖွင့်မပြောတာ၊ ငါသွားလဲ နင်သိ ချင်တာ သိရမှာ မဟုတ်ဘူး'

'မဟုတ်ဘူးလေဟာ နင်တို့က မိန်းကလေးချင်းဆိုတော့ သူ ရင်ဖွင့်ချင်လည်း ဖွင့်မှာပေါ့'

'ငါတော့ မထင်ဘူး၊ လေဘာတီ ဘယ်လောက် ခေါင်းမာ တယ်ဆိုတာ ငါအစီဆုံးပဲ'

'ဒါဆို ငါ့ဘာလုပ်ရမလဲ ဟန်နီ၊ သူစိတ်ဆိုးတာ ငါ မခံစား နိုင်ဘူးဟ'

ဟန်နီက မဲ့ရွဲပြီး ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ပြောချလိုက်ပုံက

'လဲသေလိုက်ပေါ့ဟယ် ငါလေဘာတီမဟုတ်ဘူးနော်၊ ငါ့ကို လာပြီး ကြေပြမနေနဲ့ အဖြစ်လည်းရှိတာမဟုတ်ဘဲနဲ့ အလတား ငအူ ကောင်'

တကယ်လည်း ဟန်နီ ခွန်ထိုက်ကို အသည်းယားပါသည်။ ဟန်နီ type က လှည့်လပ်သည်၊ ဖွင့်လင်းသည်၊ ခေတ်ဆန်သည်။ ရည်းစားတစ်ထောင် လင်ကောင်တစ်ယောက် ဆောင်ပုဒ်ကို လက် ကိုင်ထားသူဟန်နီမှာ တစ်ထောင်မပြည့်ပေမယ့် တစ်ဒါလင်တော့ က မည် မထင်ပါ။ အိမ်ကလီတွေရော၊ မအိတ်အိတ်တွေရော ရှုပ်ယှက်ခတ် နေတဲ့ ဟန်နီမဟာ ခွန်ထိုက်လို မျိုးကောင်းရိုးကောင်း သဘောဖြူအူ စင်းလေးကိုတော့ လင်ယောက်ျားနေရာမှာ ထားချင်မိတာ အမှန်ပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီကောင်က လေဘာတီမှလေဘာတီဖြစ်နေလို့ နည်းနည်း ပါးပါး lesson ပေးထားရုံပါ။ သူ့အမေကို လေဘာတီက ခွန်ထိုက်

ကို လိုက်လိုက် ကပ်နေတာပါလို့ မဟုတ်တာကို ဟုတ်တာလုပ်ပြီး ပြောထားသူက ဟန်နီကြည်ပါ။

‘လုပ်ပါ ဟန်နီရာ. . . နင် သူ့ဆီသွားပြီး စကားပန်ပေးစမ်းပါဟာ. . . ငါ့ကို အတွေ့ခံပါလို့ ဒီစိတ်နဲ့ ငါစားလို့လည်းမရဘူး၊ အိပ်လို့လည်း မရဘူး၊ လေဘာတီကိုပြောပေးပါ ဒီနှစ် ငါဆယ်တန်းမဖြေတော့ဘူးလို့’

ဘာလို့ပြောပေးရမှာလဲ. . . ဒါ သက်သက် ဒီကောင်အကျပ်ကိုင်တာ။ ဒီစကားသာကြားလို့ကတော့ လေဘာတီဆိုတဲ့မိန်းမ ချက်ချင်းကိုကြွသွားမှာ။ လေဘာတီ နှင် ငါ့ကိုကျော်တက်ဖို့တော့ စိတ်မကူးနဲ့။ ခွန်ထိုက်ကို ငါနိပါတ်ချိတ်ထားပြီးသား။

‘ကောင်းပြီလေ ငါ သွားပေးမယ်’

‘နင့်ကျေးဇူး မမေ့ပါဘူးဟာ’

ကျေးဇူးတွေတင်မနေနဲ့ ခွန်ထိုက် ငါဘာသွားပြောမလဲဆိုတာသိရင် နှင် ဒီနေရာတင် လဲသေသွားမှာသေချာတယ်။

အမှန်တကယ်လည်း ဟန်နီက လေဘာတီဆီသွားပါသည်။ သွားပြီး အတို့အထောင်လုပ်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ လေဘာတီ ခွန်ထိုက်အမေကို အသေအကြေမုန်းဖို့အတွက် သူမမှာ တာဝန်ရှိသည်။ ဒီတစ်သက် လေဘာတီနှင့်ခွန်ထိုက်အမေ တစ်ဦးကိုတစ်ဦးမုန်းတီးနေသမျှ ခွန်ထိုက်နှင့်လေဘာတီတို့ နီးစပ်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

‘အန်တီ လေဘာတီ နေကောင်းရဲ့လား၊ မတွေ့ဘာကြာလို့ သမီးသူငယ်ချင်းကို လာကြည့်တာ’

အုပ်ချုပ်စက်မှာ ထိုင်ပြီး ထဘီ ချုပ်နေသော လေဘာတီ အမေက

‘ဟန်နီပါလား. . . သမီးသူငယ်ချင်း အခန်းထဲမှာ စာကျက် တယ်ထင်တယ် ဝင်သွားလေ’

‘ဟုတ်တဲ့ အန်တီ၊ ဪ. . . ခွန်ထိုက်ရော့လာသေးသား အန်တီ’

‘အန်တီနဲ့တော့ မတွေ့ဖြစ်ပါဘူး၊ လာရင်လည်း လာမှာပါ။ ဒီတလောလေးက သူ့ကြိုက်တဲ့ဆန်လှော်ဟင်းချိုလေး သမီး သွားပို့သေးသေးတယ်’

ဟန်နီ ဓာတ်ပေါက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ လေဘာတီအတွေ့ခံ ခွန်ထိုက်အမေနှင့်ပြဿနာဖြစ်လာဖို့ ရာခိုင်နှုန်း များသည်။ အဆင်းမှာ ဘီးတပ်ပေးဖို့ ပိုလွယ်ကူသွားပြီပေါ့။

‘လေဘာတီ. . . ငါဝင်ခဲ့မယ်နော်’

‘ဟန်နီလား. . . ဝင်ခဲ့လေ’

လေဘာတီက ခွန်ထိုက် ပေးထားသော လီလီပန်းခြောက် သမီးကို ခေါင်းအုံးအောက်သို့ ထိုးထည့်ရင်း လှမ်းပြောလိုက်သည်။

‘မိန်းမ. . . နင်က အခန်းအောင်းပြီး ဂျပိုးမ လုပ်နေတာကိုး’

'ဒါပေါ့တဲ့ စာမေးပွဲ ဒီလောက်နီးနေပြီဥစ္စာ နင်လဲ စာလေး
ဘာလေး ကျက်ဦးလေ

'နင့်ကိုပြောစရာရှိလို့လာတာ နင့်အစား ငါမခွဲချင်လွန်းလို့
ပါဟာ'

'ဘာကိုလဲ'

'ခွန်ထိုက်အမေပေါ့။ အလကားမိန်းမကြီး... ဟိုးပဝေသင်္က
က စော်ဘွားမျိုးလေးဖြစ်ဖို့တာနဲ့ပဲ ဂုဏ်တွေ မောက်ပြီး မာန်တွေ
တက်နေတာ၊ ဆင်းရဲတာ အပြစ်လားဟယ်... နင် ဘယ်လောက်
သားတယ်၊ စိတ်ထားဖြူစင်တယ်ဆိုတာ ငါ့အသိဆုံး သူ့သားနဲ့ကင်
ကင်းနေဖို့ ပြောပေးပါတဲ့'

'ဘာ'

လေဘာတို့မျက်နှာ ချော့ချောလေးမှာ ချက်ချင်းပင် ရဲတက်
လာပြီး မျက်ရည်တွေပင် လည်လာသည်။

'ငါ့သူငယ်ချင်းကို ဒီလိုစကားမျိုး ပြောရက်ပါ့မလားဟယ်
ဒါပေမယ့် သူတို့စိတ်ဓာတ်ကို နင်သိထားရအောင် ငါလာပြောတာ
ငါ့အမြင်မှာတော့ သူ့သားက ကံကဲဆတ်ဖြစ်နေတာပါ။ ခေါက်လိုက်
စမ်းပါ လေဘာတို့ရော သူ့ထက်သာတာ ငါရှာပေးပါ့မယ်'

'ငါတို့ဆင်းရဲတာ မှန်ပါတယ်ဟန်နီ၊ အဲဒီအတွက် ငါတစ်
မှ ဝမ်းမနည်းခဲ့သလို သိမ်ငယ်စရာလို့လဲ မထင်ခဲ့ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ထင်

ဆို ငါ့အမေ မုဆိုးမက သူ့ခွန်အားရှိသလောက် ရိုးရိုးသားသား ရှာ
ဆွေးနေလို့ ငါဂုဏ်ယူတယ်၊ အေး... ငါတို့ ဆင်းရဲလို့ အဖက်ဓာန်
ဘူး ထင်ရင်လည်း မပတ်သက်နဲ့ပေါ့ဟာ၊ ငါ့သဘောထားက ပြတ်
သားပြီးသား နင် ခွန်ထိုက်ကိုတွေ့ရင် သေချာပြောပြလိုက်ဦး၊ ငါတို့
အိမ်ကို လာစရာမလိုသလို ငါနဲ့လည်း တွေ့ဖို့မကြိုးစားပါနဲ့လို့
လေဘာတို့သည် ဟန်နီ ထင်တာထက် ပို၍ ပြတ်သားပါ
သည်။ ဖြူလွလွမျက်နှာလေးဟာ ဆုံးဖြတ်ချက် ချပြီးလျှင် ပြင်မည့်
အစားထဲက မဟုတ်။

www.burmeseclassic.com

ခွန်ထိုက်.. ခွန်ထိုက်.. နင်တော့ အကုသိုလ်တွေ အတံး
လိုက် အတစ်လိုက်ဝင်ပြီပေါ့ဟာ.. ဒါ ငှါအပြစ်မဟုတ်ပါဘူးနော်
နင့်ရဲ့လေဘာတီက အယုံသိပ်လွယ်တာကိုး။ ဘာမှတောင် ပညာတွေ
ထုတ်မသုံးလိုက်ရဘူး။ ပွဲက သိမ်းသွားပြီ.. . ဟား.. . ဟား.. . ဟား..

အိမ်အပြန်လမ်းမှာ ဟန်နီကြည်က အူ့လှိုက်သည်းလှိုက်
ရယ်မောကာ အောင်ပွဲခံလာပါသည်။

‘သူများ မကောင်းကြုံ ကိုယ်သာ ခံ’ဆိုတာ ဟန်နီ မသိလေ
ရောသလား။ ကံကြမ္မာက နေ့မဆိုင်းဘဲ သူမကို ဒဏ်ခတ်ဖို့ စောင့်
ကြိုနေပြီဆိုတာ သိများသိလျှင်.. .

‘ဟန်နီ’

ဘုရားရေး.. ဒီအသံပေါ့.. ဟန်နီ သေမလောက်ကြောက်
တာ။ ဒီနေရာက လူပြတ်တော့ ဟန်နီက ခြေလှမ်းကို အရှိန်တင်ပြီး
ပြေးဖို့ကြသည်။

သို့သော် သူမ ရှေ့မှာ ‘နေဦး’ရဲ့ ဘော်ဒါတစ်ယောက်က
ပိတ်ပြီး ရပ်လိုက်သည်။

‘နေပါဦး ဟန်နီရာ.. နေဦး ဆိုတဲ့.. ကောင်က ဒီလောက်
တောင် ကြောက်ဖို့ကောင်းနေပြီလား’

‘ငါသွားပါရခေ နေဦးရာ.. တော့င်းပန်ပါတယ်ဟယ်.. .
မိုးချုပ်နေပြီ အမေဆူလိမ့်မယ်’

တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ဟန်နီ ဘယ်သူ့ကိုမှ အောက်မကျိုး
အေးပါ။ ‘အသည်းစားဘုရင်မ’ဆိုပြီး သူ့ဟာသူ ဂုဏ်တွေ ယူသည်။
ဆောက်ဖူးလေးတွေကို ကစားသည်။ ဒီတစ်ခါ ဟန်နီက တကယ့်ကျား
ကိုမှ သွားပြီး ကစားမိသည်။

‘နားစမ်းပါကွာ၊ ဒီမှာ.. ဟန်နီ.. မင်း ထားချင်သလို ထား
ခဲလို့ရမယ့်အစားထဲမှာ ငါမပါဘူးကွ၊ ငါ့မျက်နှာကို သေချာကြည့်စမ်း
ဘန်နီ.. ဒီနေ့ ငါ နင့်ကို လာခိုးတာ’

‘နေဦး.. နင်.. နင်.. မယုတ်မာနဲ့နော်’

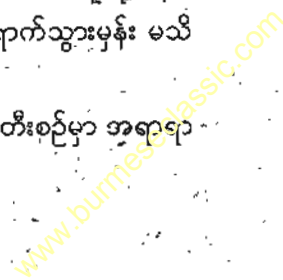
ဘယ်အရာကိုမှ အလေးအနက်မထားတတ်သော ဟန်နီ
တစ်ယောက် နေဦးနှင့်တွေ့မှ နောင်တတွေ ရလာသည်။

‘ယုတ်မာတာက ငါမဟုတ်ဘူး ဟန်နီ၊ မင်းအမေဆီကို လူ
ကြုံးပါးပြီးသွားပြီ.. စိတ်ကို ခိုးခိုးချပြီး ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့တော့’

‘မလိုက်ဘူး.. နင့်လို လက်ကြောမတင်းတဲ့ ကောင်မျိုးကို
ငါမယနိုင်ဘူး၊ ငါ့ရှေ့က ဖယ်စမ်း’

ရှန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေစဉ်တွင် ကားတစ်စီးက သူတို့အနား
အပ်လာပြီး ဟန်နီလည်း ကားပေါ် ဘယ်လိုရောက်သွားမှန်း မသိ
တော့။

လူ့ဘဝဆိုတာ လက်ဖျောက်တစ်ချက်တီးစဉ်မှာ အရာရာ
ပြောင်းလဲသွားနိုင်သည်။

အသွားမတော် တစ်လှမ်းတာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အတွက် တစ်ဘဝလုံး ပေးဆပ်လိုက်ရပြီ။ ဘယ်လိုမှ ပြန်ပြင်လို့ရ တော့တဲ့ အိမ်ထောင်သည်ဘဝကို ဆယ်တန်းတောင် မဖြေလိုက်ရ ဘဲ။ ဟန်နီ ရောက်သွားခဲ့သည်။

တာကိုမှ အစွဲအလမ်းမထားတဲ့ ဟန်နီကတော့ ရောက်လေ ရာဘဝမှာ အချိန်တိုလေးအတွင်း နေသားတကျဖြစ်နေလေပြီ။

*

(ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာများ ပေးပို့လိုပါက အမှတ်-၄၁၊ မြေညီထပ်၊ မေတ္တာရောင်ပြန်ရုပ်ရှင်၊ လမ်း ၉၀၊ ကန်တော်ကလေး၊ ရန်ကုန်မြို့သို့ ပေးပို့နိုင်ပါသည်။)

ကျောင်းဆင်းဖို့ ခေါင်းလောင်းတီးနေပြီ။ ခွန်ထိုက်သည် လွယ် အိတ်ကိုယူပြီး ခပ်သွတ်သုတ်ထွက်လာသည်။ ကျောင်းဆင်းချိန်ဆို ဆွေးနွေးလမ်းက ပန်းတွေ လျှောက်ခူးပြီးမှပြန်တတ်တဲ့ သူတို့သူငယ် ခွင်းနှစ်ယောက်ကို တကွတပြားစီမြင်ရတော့ ပန်းကလေးတွေ စိတ် ဆောင်းနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

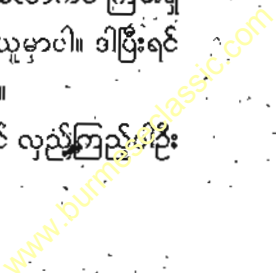
ခွန်ထိုက် ညမွှေးပန်းပင်အောက်မှာ လေဘာတီကိုရပ်စောင့် နေသည်။

အိမ်ကိုသွားလည်း အတွေ့မခံ၊ ကျောင်းမှာလည်း မခေါ် ပြောနဲ့နေနိုင်လွန်းပေမယ့် ကျောင်းဆင်းချိန်မှာတော့ သူ ကျွန်တော့် ထို့ရှောင်လို့ မရပါ။ သူ့ရဲ့အိမ်အပြန်လမ်းက ဒီတစ်လမ်းပဲ ရှိတာ ကြီး။

‘လေဘာတီ’

လေဘာတီက စကားမပြောတတ်တဲ့ ကျောက်ရုပ်လုပ်နေ သည်။ အဲသလိုအေးစက်စက်အမူအရာကိုပဲ အသည်းလားတာ။ သူ့နှုတ်ဖျားက ထွက်လာတဲ့ စကားသံတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ကြမ်းရှ နေပါစေ။ ကျွန်တော်က ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးခံယူမှာပါ။ ဒါပြီးရင် တော့ ကျွန်တော့်ကိုပြန်ခေါ်ဖို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။

‘လေ... ဘာ... တီ၊ ငါခေါ်တာ ကြားရင် လှည့်ကြည့်မိဦး တာ’

'ဒီမယ် ခွန်ထိုက်၊ လိုက်မလာဘဲ နေခဲ့လို့ တစ်ခါတည်းပြော
လိုက်မယ်'

'Why? ငါ နှင့်ရဲ့ reasonကို ကြည့်ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်နိုင်မှာပေါ့
လေဘာတီ၊ ပြောလေ ငါ့မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ'

ခွန်ထိုက်ရဲ့ အကြည့်၊ ခွန်ထိုက်ရဲ့ အပြောတွေ အားလုံးက
ကြေကွဲနေသည်။

လေဘာတီ မပြောရက်တော့ပါ။ ဖြစ်ခဲ့သမျှမှာလည်း ခွန်
ထိုက်အပြစ်မှ မဟုတ်တာ။

လောကတံထွာအရ လူ့သဘောဟာ တားမြစ်ထားတဲ့ နေ
ရာကိုမှ ရွေးပြီး သွားချင်တာမျိုးမဟုတ်ပါလား။ လေဘာတီ တွေဝေ
နေသည်။ 'ခွန်ထိုက်ကို မချစ်တော့ဘူးလို့ ဖာကြိမ်ကြိမ် တားဆီးချီးနှိမ်
ထားတဲ့စိတ်ကလေးတ ဝါကယ်တမ်းကျတော့ ဘာလုပ်ရမှန်းကို မသိ
တော့ပါဘူး။

'ခွန်ထိုက် . . . နှင့်အမေရဲ့စိတ်က ငါနဲ့ အံ့မဝင်တာ နှင့် သိ
တယ် မဟုတ်လား၊ ရပ်လိုက်ပါတော့ဟာ . . . ရှေ့ဆက်တိုးမလာပါနဲ့
တော့'

ခွန်ထိုက်က လေဘာတီအနားကို ပို၍ကပ်လာသည်။

'နှင့်ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ လေဘာတီ၊ အမေ သဘောမက
တာနဲ့ပဲ နှင့်နဲ့ငါ မပတ်သက်ရတော့ဘူးလား'

'နှင်နဲ့ငါက ဆန့်ကျင်ဘက်ပါ ခွန်ထိုက်ရာ၊ အစရှိပြီး အဆုံး
မှာ ကြေကွဲရမယ့်ဇာတ်လမ်းကြီးပါလား . . . ဒီမှာပဲ စည်းတားလိုက်
ကြရအောင်'

လေဘာတီပဲခုံးကိုသာ စိတ်ရှိလက်ရှိကိုင်ပေါက်ပြီး မေးပစ်
လိုက်ချင်လာသည်။

'နှင် ငါ့ကိုကြည့်စမ်း လေဘာတီ၊ ငါ့မျက်လုံးကို တည့်တည့်
ကြည့်ပြီး နှင့်မှတ်နှာကို မတွေ့ချင်ဘူး . . . လို့ သတ္တိရှိရှိပြောလိုက်စမ်း
ပါ။ ငါ့ဘဝ ငါဆက်ပြီး ဆုံးဖြတ်မယ်'

'နှင်က ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မှာလဲ'

ဒါပဲ . . . လေဘာတီ ဆိုတာ ဒါပါပဲလေ။ ခွန်ထိုက် တစ်ခု
ခု ဖြစ်သွားမှာကို မသိစိတ်ကရော သိစိတ်ထဲကပါ သေမလောက်
ကြောက်နေတာ။ ဘယ်လောက်ပဲ တင်းခဲထားပါစေ ပေါ်လာတာပါ
ပဲ။

'နှင် သိချင်လို့လား . . .'

သူမ ခေါင်းလေးကို အသာညိတ်ပြုသည်။

'ငါ အိမ်မှာမနေတော့ဘူး၊ ငါ့အမေအိမ်မှာ နေနေသရွေ့
နှင် ငါ့ကို အမြင်တွေ စောင်းနေဦးမှာပဲ၊ ပြီးတော့ ငါ စာမေးပွဲမဖြေ
တော့ဘူး'

'နှင် အဲလိုလုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး ခွန်ထိုက်'

www.burmeseclassic.com

'ဟော့ . . နင် ငါ့ကိုပြန်ခေါ်ပြီနော်'
 လေဘာတီက အခုမှသတိရပြီး ခွန်ထိုက်ကို စွာသည်။
 'ရုပ်ကိုက ပလီပလာ အိကြာ'
 'ဘာလဲ . . မကြားလိုက်လို့ ငါ့ကိုတော်တော်ဖြောင့်တယ်လို့
 ပြောတာမဟုတ်လားဟင်'

ခွန်ထိုက်ရဲ့ စပ်ဖြူရုပ်ကို ကြည့်ပြီး လေဘာတီ မရယ်ဘဲ
 မနေနိုင်တော့ပါ။

သတိရခြင်းတွေများစွာနှင့် ခွန်ထိုက်မျက်နှာ ချောချော
 လေးကို တိတ်တခိုးငေးကြည့်နေရသည်။

မလွမ်းလောက်ပါဘူးလို့ တင်းခံထားပေမယ့် အိမ်ပြန်ချိန်
 တိုင်း၊ နေဝင်ချိန်တိုင်း ကိုယ့်ရဲ့နံ့ဘေးမှာရှိစေချင်တာ သူတစ်ယောက်
 တည်းပါ။

သူငယ်ချင်းမလေး၏ ရီဝေဝေအကြည့်လေးတွေ အောက်
 မှာ တွဲလက်ကလေးတွေ ဘယ်လိုမှမဖြုတ်နိုင်ဘူးဆိုတစ ပြီးသေချာ
 သွားခဲ့သည်။

'ခွန်ထိုက်'
 'ဗျာ . .

လေဘာတီရဲ့မျက်စောင်းလှလှကလေးက အချိန်မဆိုင်းဘဲ
 ရောက်လာသည်။

'ငါ့ကို ကတိပေးစမ်းပါဟယ်၊ နင် ဆရာဝန်ကြီးလုပ်မယ်လို့
 ဖျတ်ဘူး . . နင် ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်'

"နင့်ဆန္ဒတွေ အကုန်ဖြစ်စေရမယ်ဟာ၊ နင့်ဆီက ငါတောင်း
 စရာတစ်ခု ရှိတယ်၊ နင်ပေးဖို့ မမေ့နဲ့ . . သိလား'

နင် ဘာတောင်းမယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ် ခွန်ထိုက်ရယ်။
 ငါ့ဘဝမှာ နင့်ကိုပြန်ပေးစရာဆိုလို့ အချစ်တစ်ခုကလွဲလို့ ဘာများရှိ
 သေးလို့လဲ . . ငါ ဝန်ခံစရာ လိုသေးလို့လား။

အခန်း(၁၁)

ဒေါ်မူယာကျော်ဇော်၏ဒေါသတွေက တစ်အိမ်လုံးကို ပတ်ရမ်းနေတော့သည်။ 'ကုလား မနိုင် ရခိုင်မ' ဆိုသလို သားတော်မောင်အပေါ် သူ့မှ စကားမအောင်တော့ အိမ်ရှိလူကုန် နားတွေ အူနေလေပြီ။ ဝေးကွာစေချင်သောဘဝနှစ်ခုက အခုဆို ပိုပြီးနီးကပ်သွားပါပြီ။

'လေဘာတီ' ဆိုတဲ့ကောင်မလေးက ခွန်ထိုက်နှင့်အတူ ဆေးကျောင်းတက်နေတာတဲ့။

နောက်ဆုံးမှာတော့ သားရဲ့ဘဝလေး ဒီကောင်မလေးလက်ထဲ သက်ဆင်းရတော့မှာပါလား...။

ဘယ်တုန်းကမှ အမေကိုပြန်မပြောခဲ့တဲ့ သားရဲ့ စကားတစ်

ခွန်းက ဒေါ်မူယာ၏ ရင်ကို ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်သလိုပင် နာကျင်စေသည်။

'လူတိုင်းတက်လို့ရတဲ့ ဆေးကျောင်းကို လေဘာတီ တက်ခွင့်မရှိဘူးလား မေမေ... သူ့မှာ ဘာမှမျှော်လင့်ချက်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ 'ဆရာဝန်'ဘဝဟာ သူ့ အမျှော်လင့်ဆုံး နောက်ဆုံးတောင်းတဲ့ ဆုပါ မေမေ၊ သူတက်ပါစေ... မေမေ မကြိုက်ရင် သားပဲ ကျောင်းထွက်ပေးပါမယ်'

'မင်း... ခွေးစကား မပြောနဲ့ ခွန်ထိုက်၊ မင်းက သူ့အတွက် ဆိုရင် ပြုကြံတောင် စိန်ခေါ်ရတယ်ပေါ့လေ ဟုတ်လား... ရတယ်လေ... ငါကလဲ နင်သိအောင် တစ်ခွန်းတည်းပြောလိုက်မယ်... မဟုတ်တော့ဘဝနှစ်ခုကို အချိန်ကုန်ခံပြီး တန်းညှိမယ့်မိန်းမ မဟုတ်ဘူး... ရှမ်းလား'

လေဘာတီနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် သားအမိနှစ်ယောက် စကားကောင်းပြောလို့မရတော့။ အပြစ်တွေမြင်ပြီး ပေါက်ကွဲရသည် ချည်းသာ။

အမေ့ကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်ပါသည်။ အမေ ပျော်ပါစေတော့ဆိုပြီး ချိန်ခွင်လျှာတစ်ဖက်စောင်းပြန်လျှင် တစ်ဖက်က ချစ်သူအပေါ် ရက်စက်လွန်းရာကျတော့မည်။ အသက်ရှင်နေသရွေ့တော့ သူ့ လေဘာတီအပေါ် စိမ်းကားပြတ်တောက်နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ ခက်

နေတာက အမေဆီလို့ တမ္ဘာပေါ်မှာ ဒီတစ်ယောက်ပဲရှိတာ မဟုတ်လား။ အမေမရှိတဲ့နောက်မှာ အမေတာဝန်ကျေခဲ့ပါသည်။ အရွယ်ရှိပြီး ရုပ်ရည်ရှိတဲ့၊ မျိုးရိုးဂုဏ်ရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ကျွန်တော့်အတွက် ကျွန်တော့်ကိုဦးညွှာပြီး နောက်ဖိတ်ထောင်မပြုခဲ့ဘူး။ သားအပေါ်မှာပဲ မျှော်လင့်ချက်တွေ တစ်လှေကြီးထားထားရှာတာ။

မေမေရယ် လေဘာတီမှာ ဆင်းရဲတာကလွဲလို့ ဘာအဖြစ်ရှိလို့လဲဗျာ။ သူ ဆင်းရဲပေမယ့် နောက်ဆို ဆရာဝန်မလေးဖြစ်လာမှာပဲတာ။ . . မေမေ သူ့ကို နည်းနည်းလောက် နားလည်ပေးလို့မရဘူးလား။ သား တောင်းပန်ပါတယ် မေမေရယ်'

ကျွန်တော် မေမေ့ကို ရှိခိုးပြီး တောင်းပန်နေတာပါ။ ဒါပေမယ့် . . မေမေက သွေးအေးပြီး ခေါင်းမာလွန်းတယ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးသား အကြောင်းအရာမှန်သမျှ ပြန်ပြင်တတ်သူ မဟုတ်။

'မင်းဘဝက မဟာသမုဒ္ဒရာအကျယ်ကြီးကို ဖြတ်ရဦးမှာပါ။ ဟိုးဝယ်ဝယ်လေးကတည်းက ဒီအိုင်ထဲက ရေခဲပောက်သာ မင်းတွေ ဖူးတာကိုး၊ ဒီမယ် . . သား . . သံယောဇဉ်ဆိုတာ နွယ်ပင်နဲ့တူတယ်။ ကိုယ်မသိလိုက်တဲ့အချိန်လေးအတွင်းမှာပဲ သူက ကိုယ့်ကိုရစ်ပတ်ပြီး ချည်နှောင်ထားပြီးနေပြီ၊ ဒီတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဆင်ခြင်ပေါ့ သားရယ်၊ မေမေ သူ့နဲ့ဆိုရင်တော့ လုံးဝသဘောမတူဘူး'

မေမေက ပြတ်သားစွာ စစ်ကြေညာသွားပါပြီ။ အလံဖြူထောင်ပြီး တောင်းပန်နေတဲ့သူကိုမှ စစ်တိုက်ချင်သေးလို့လားဗျာ။

ငွေကြေးတွေ မပြည့်စုံတဲ့အခါ အချစ်ရေးမှာ အနှုတ်လက္ခဏာ ထွက်ရတော့မှာလား။ သေချာတာတစ်ခုက လေဘာတီကို ကျွန်တော် မမုန်းရက်ဘူး . . သူ့မျက်နှာလေးကို အခွင့်ရှိတိုင်း တွေ့ချင်တဲ့သူပါ။ စိတ်ကူးနဲ့ ရူးနေရတဲ့ကောင်ကို လေဘာတီက ဘယ်လို မှတ်ချက်ချမှာလဲ . . အမေ သဘောမတူဘူးဆိုတာသိရင် ဟားတိုက်ပြီး ရယ်နေဦးမှာလား။

*

၉၄

www.burmeseclassic.com

အမေပြောတဲ့ ပကာသနဝတ်စုံ လေဘာတီမှာ မရှိပေမယ့် အေးမြဖြူစင်လှတဲ့ အလှတရားတွေနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ ဝတ်စုံလေးကို ဆင် မြန်းထားနိုင်တော့ လေဘာတီဆိုတာ ကျောင်းမှာတော့ queenပါပဲ။ ကျော်ကြားလာတာနဲ့အမျှ လိုချင်သူတွေ ဝိုင်းနေတာက ခက်တာ။ ကျွန်တော့်ရင်ခွန်သံကို ကျွန်တော် မညာချင်ဘူး.. သူများ ဦးသွားမှာလည်း သေမလောက်ကြောက်နေရတာ။

Final Part I ရောက်တော့ အနှစ်နှစ်အလင် ကျွန်တော် ထိန်းချုပ်ထားတဲ့ စကားလေးကို သူငယ်ချင်းလေးသိအောင် ဖွင့်ပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။

မှတ်မှတ်ရရ အဲဒီနေ့က မိုးတွေ သည်းသည်းမည်းမည်းရွာနေတာ။ လမ်းပေါ်မှာ ရေတွေလျှံနေတာများ ခြေမျက်စိတောင် မြုပ်တယ်။ ကျွန်တော်က လေဘာတီအနားကပ်ဖို့ ချောင်းနေတဲ့ကောင်ဆိုတော့ ထီးပါရဲ့သားနဲ့ မပါချင်ယောင်ဆောင်ပြီး လေဘာတီထီးကို ကပ်ဆောင်းလာတာ.. ရွာတဲ့ မိုးက လေနှင့် ရောနေတာဆိုတော့ ထီးက လန်ချင်ချင်ရယ်။

'ခွန်ထိုက်.. မိုးက ပြင်းလိုက်တာနော်၊ ကြည့်ဦး.. ငါတစ်ကိုယ်လုံး ရွဲရွဲစိုနေပြီ'

'ရေစိုလေးနဲ့ natural beauty ဖေါ့တာ.. ငါ့မျက်စိထဲမှာ တော့ နင်ဘယ်လိုနေနေ လှနေတာပဲဟ'

'နင့်အမေ တွေ့သွားမှာ မကြောက်ဘူးလားဟင်' ထီးတစ်ချောင်းကို နှစ်ယောက်အတူဆောင်းတာကို ဆိုလိုတာ ဖြစ်သည်။

'မကြောက်ဘူး၊ နင်နဲ့ဆိုရင် အားလုံးကိုရင်ဆိုင်ရဲတယ်၊ ခုနော် အမေလိုက်များလာရင် ငါ နင့်လက်ကိုဆွဲပြီး ထွက်ပြေးမှာနော် ဘယ်လိုလဲ လိုက်ရဲလား'

ကျွန်တော်က သွေးတိုးစမ်းသလို မေးတော့ အရှက်သည်းဘတ်တဲ့ လေဘာတီလေးက

'ခွန်ထိုက်နော်.. နင့်စကားက ဟိုမလွတ်ဒီမလွတ်နဲ့ ဘာကြီးလဲဟ'

စိတ်အခံရဲ့နက်ရှိုင်းမှုရယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့လှည့်ဆော်မှုရယ် ပေါင်းစပ်လိုက်တော့ လေဘာတီကို ကျွန်တော် ဘယ်လောက်အထိ ခွဲလန်းမြတ်နိုးရသလဲဆိုတာ ကျွန်တော့်ရဲ့မျက်ဝန်းတွေမှာ အထင်းသားပေါ်နေမှာပါ။ သူ ကြည့်တတ်ရင် မြင်နိုင်မှာပါ။

ခြေလှမ်းတွေ ရှေ့မဆက်တော့ဘဲ တုံ့ခနဲရပ်သွားပြီး လေဘာတီရဲ့ပခုံးလေးကို ကျွန်တော့်ဘက်ကို ဆွဲလှည့်လိုက်ကာ သူမချက်နှာလေးကို တမက်တမောလေးနက်စွာကြည့်ရင်း

'လေဘာတီ.. I Love you' လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တော့ အံ့ဩသွားသလို စိတ်လှုပ်

ရှားသွားတဲ့ သူ့မျက်နှာလေးက မိုးရေတွေထဲမှာ ဘယ်လိုလှမွန်းထို
မသိတာ။

ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ပရမ်းပတာဖြစ်လာသလိုပဲ ငြောင်းဆန်
ပြီး ရင်ထဲမှာ ဘင်ခရာတီးဝိုင်းကြီးလှည့်နေတော့ အသိစိတ်တွေထို
ထိန်းချုပ်နေတဲ့ကြားထဲကပဲ သူ့ကိုယ်လေးကို ကျွန်တော်ဆွဲဖက်ပြီး
ရင်ဘတ်ကြားထဲမှာ ဝှက်ထားမိတယ်။ အမှတ်တမဲ့ဆိုတော့ လေဘာ
တီ အငိုက်မိသွားပါသည်။

ဆောင်းထားတဲ့ထီးက လွင့်ထွက်သွားပြီး မိုးမရေတွေ ခွဲခွဲ
ကုန်သည်။

‘ခွန်ထိုက်.. နင် ငါ့ကို လွှတ်ပါဟာ၊ ဒီမှာ ငါ အသက်ရှူ
လို့မရတော့ဘူး’

‘လေဘာတီ.. ငါ့ကို ချစ်တယ်လို့ တစ်ခါလောက် ပြောပေး
ပါဟာ.. ငါ ကြားချင်လွန်းလို့ပါဟာနော်’

နင့်ကို ငါသိပ်ချစ်တာပေါ့ ခွန်ထိုက်ရယ်.. နင် သိအောင်
ဖွင့်ပြောခြင်း မပြောခြင်းဆိုတာထက် နင်က ငါ့ရင်ထဲက အနက်နှိုင်း
ဆုံးနေရာမှာ တစ်သက်လုံးအတွက် နေရာယူထားပြီးသားပါ။ အဆုံး
သတ်မှာ ကြေကွဲရမယ့်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို ငါတို့ ဘယ်လိုဆက်က
ကြမလဲ။ ငါ ဘယ်လိုပဲ ခံစားရပါစေ.. နင့်ကိုတော့ ပကတိစိတ်ချင်း
သာစေချင်တယ် ခွန်ထိုက်ရယ်။

ချစ်ရက်သားနဲ့ ချစ်တယ်လို့ ပြောခွင့်မရှိတဲ့ လေဘာတီရဲ့
မျက်ရည်တွေဟာ မိုးရေတွေနဲ့ ရောသွားတာ ခွန်ထိုက် မသိလိုက်ပါ
ဘူး။

‘လေဘာတီ.. နင် မပြောရင် ငါ အိမ်မပြန်ဘူးနော်’
‘ငါ့ကို အကြပ်မကိုင်ပါနဲ့ ခွန်ထိုက်ရယ်.. ပြန်ရအောင်နော်
အမေ စိတ်ပူနေလိမ့်မယ်’

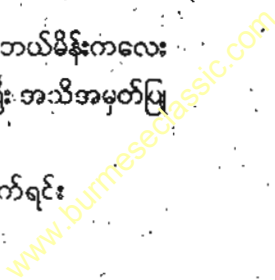
‘ငါ စိတ်ဆင်းရဲတာ နင်ကြည့်ရက်သလား လေဘာတီ..
နင့်တို့ ငါ စိတ်မချတော့ဘူးဟာ.. ဒီနေ့တော့ နင့်ဆီက အပြေမရရင်
ငါ လုပ်ချင်တာ လုပ်ပစ်မှာနော်’

စိတ်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ဖွင့်ပေးချင်ပေမယ့် ထွက်
ပေါက်ပိတ်နေသူလို သူ့မ စိတ်တွေကိုတင်းခံထားပေမယ့် နှလုံးသား
က မမှာကြောနိုင်တာ သူမ ကောင်းကောင်းသိသည်။

‘ငါ့ကို အချိန်နည်းနည်းလောက် ပေးပါ ခွန်ထိုက်ရယ်..
နင့်အနေနဲ့ နှင့် ပြန်ညှိနှိုင်းကြည့်ပါဦး။ နင့်အမေက ငါ့ကို ဒီလောက်
ခဲးသီးနေတာ.. ဟင်’

ရှိုက်သံလေး စွက်သွားတာ သေချာသည်။ ဘယ်မိန်းကလေး
ဆို ယောက်ျားလေးရဲ့ မိခင်က ကိုယ့်ကိုနေရာပေးပြီး အသိအမှတ်ပြု
တာ လိုချင်တာပေါ့။

ခွန်ထိုက်က လေဘာတီကို တင်းတင်းဖက်ရင်း

အဲဒီအတွက် ဝမ်းနည်းနေတာလား... အချစ်ရယ်၊ ဒီကမ္ဘာ
လောကကြီးထဲမှာ နင်နဲ့ငါ နှစ်ယောက်တည်း ချစ်နေဖို့သာ လိုတာ
ပါ။ ကျန်တာတွေကို ထုတ်ထားလိုက်နော် ဟုတ်ပြီလား

နင်က... နင်ကရော ငါ့ကို တစ်သက်လုံးချစ်မှာမို့လို့လား
အချိန်တန်ရင် အမေသဘောတူတဲ့လူနဲ့ ယူမှာ မဟုတ်လား၊ ငါ့ကို
ထားခဲ့မှာ မဟုတ်လား ခွန်ထိုက်

မေးခွန်းပေါင်းများစွာကို တရစပ်မေးရင်း စိုးရွံ့တတ်လွန်း
တဲ့ ချစ်သူကို ခွန်ထိုက် သနားလာသည်။

နင့်ကို ငါ ဘယ်တော့မှမထားခဲ့ဘူး လေဘာတီ၊ နင်ပြော
သလို ဘယ်တော့မှဖြစ်မလာစေရဘူး... ငါ ရဲရဲကြီးကတိုပေးပါတယ်
ဟာ... ချစ်တယ်မဟုတ်လားဟင်

အင်း... ချစ်တယ်

လေဘာတီ အငိုက်မိသွားပါသည်။ ခွန်ထိုက်ရဲ့ ရှောင်စာဆို
တိုက်စစ်ကို သူမ ခံလိုက်ရသည်။

တကယ်... တကယ်နော်... ဟေး

လေဘာတီရဲ့ ပါးကလေးတစ်ဖက်ဟာ မိုးရေတွေကြားထဲမှာ
ရွေးခနဲဖြစ်သွားသည်။

သူမက အလန့်တကြားပင်

ခွန်ထိုက်... နင် ဘာလုပ်တာလဲ

သတ်ချင်သတ်ပစ်လိုက်... ပြောစရာလားလို့... ဟား...
ဘား

ခွန်ထိုက်သည် မိုးရေတွေထဲမှာ လေဘာတီရဲ့ လက်ကလေး
တို့ ဆွဲပြီး လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ မြေးလွှားနေပါသည်။

လေဘာတီလည်း ခွန်ထိုက်နှင့်အတူ ကြည်နူးစွာ ပျော်ရပါ
သည်။ နှစ်ယောက်အတူ လက်တွဲပြီး ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် ဝတ္ထု
လေးတစ်အုပ်ကို အတူတူရေးချင်ပါသည်။

အတူအပမေတ္တာမှ မဟုတ်တာ... သမုဒယသစ္စာတွေနဲ့
ဘဝကို ထုံမွမ်းသွားမှာပါ။

ထိုနေ့က သူတို့နှစ်ယောက်သည် မိုးရေတွေကြားထဲမှာပင်
ချစ်သူဘဝကို တရားဝင်ရောက်ရှိသွားပါသည်။

အခန်း(၁၂)

နှစ်ယောက် အတူ ချစ်ခဲ့ကြသော နေ့ရက်တွေ ကြာလာ သည်နှင့်အမျှ သံယောဇဉ်တွေက ထုထည်ကြီးမားလာသည်။ ရှင် ရက်သားနဲ့ကွဲကွာပြီးနေဖို့ဆိုတာ သူတို့အကြောက်ဆုံးအရာဖြစ်လာ သည်။ မခွဲချင်တဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကံကြမ္မာက ခွဲလာခဲ့သည်။ ခွန်ထိုက် ပညာတော်သင်သွားဖို့ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ခွန်ထိုက် က မသွားချင်ပေမယ့် ချစ်သူကို ထွန်းတောက်ဖြစ်မြောက်စေချင်တဲ့ လေဘာတီက နေ့တိုင်း တိုက်တွန်းခဲ့သည်။

'စိတ်ပြောင့်ပြောင့်သာ သွားပါ ခွန်ထိုက်ရယ်၊ ငါ့အတွက် နောက်ဆံမငင်ပါနဲ့'

'ငါ့ မသွားခင် နင်နဲ့လက်ထပ်သွားချင်တယ် လေဘာတီ' ဟင့်အင်း... ငါက နင်ပြန်လာမှ လက်ထပ်မှာနော်၊ ခုချိန် ထိ ငါ့အချစ်ကို နင် မယုံသေးဘူးလားဟင်၊ နင့်ကို ငါချစ်တာ ဗဟု သုတရအောင် စမ်းသပ်တဲ့အချစ်မျိုးမှမဟုတ်တာ... ငါကလေ နင် ပြန်လာမယ့်အချိန်ကို လွမ်းရင်း စောင့်နေမှာ'

နင် ဖြစ်ရဲ့လား... လေဘာတီ၊ ငါမှ နင်နဲ့မခွဲနိုင်တာဟာ' ခွန်ထိုက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာကို ရယ်သွမ်းသွေးရင်း သူမက ဝေဒနာသက်သာအောင် ဟန်ဆောင်ပြီး လျှောက်ပြောသည်။

'အခု ခွဲနေရတာက နောက်တစ်သက်လုံးနီးရဖို့ မဟုတ် လား ခွန်ထိုက်ရယ်'

'ဒါဆို နင်က ငါ့ကို သွားစေချင်တာပေါ့'

'အခွင့်အရေးဆိုတာ နှစ်ခါ မလာဘူးလေ... နင် တော်လို့၊ နင်နဲ့ထိုက်တုန်လို့ လာတဲ့ အခွင့်အရေးကို ဘာလို့ လက်လွှတ်ခံမလဲ ဟယ်၊ ငါ့ကြောင့်ဆိုရင်တော့ ငါ တစ်သက်လုံးစိတ်မကောင်းဖြစ်နေ ရမှာနော်'

'နင့်စကားတစ်ခွန်းဟာ ငါ့အတွက်တော့ အမိန့်တစ်ခုပါပဲ ဟာ... ဒါပေမယ့် နင့်ကို ငါဘယ်တော့မှနှုတ်မဆက်ဘူးနော်'

သူမ မျက်ရည်များကြားမှ ခေါင်းကလေး ညိတ်ပြပါသည်။ သူတို့ရဲ့အချစ်က မတော်တဆမှမဟုတ်တာ... စနစ်တကျနဲ့ အချိန်

တွေ အများကြီးချစ်ခဲ့ကြတာဆိုတော့ တကယ်တမ်းခွဲရတော့မယ်ဆို မှ မနေတတ်လောက်အောင် ခံစားရတာ အမှန်ပင်။

ခွန်ထိုက်ရဲ့အမေကတော့ အပျော်ကြီး ပျော်နေပါသည်။ သားဖြစ်သူအတွက် ဂုဏ်တက်ရမည့်အပြင် သူမ သဘောမကျသော လေဘာတီနှင့် အဆက်ပြတ်စေဖို့ အခွင့်အရေးကြီးတစ်ရပ်ကို ရရှိ တော့မည် မဟုတ်လား။

ခွန်ထိုက်နှင့် လေဘာတီကတော့ အနာဂတ်ကို ကြိုမသိနိုင် တော့ မခွဲခွာခင်မှာ ပိုပြီးချစ်ကြသည်။ ပို၍လည်း နီးစပ်သွားပါသည်။

လေဘာတီကို မိုက်မဲတယ်ပဲ ပြောပြော၊ အယုံလွယ်တယ် ပဲဆိုဆို ချစ်သူအတွက်၊ ချစ်သူစိတ်ချမ်းသာဖို့အတွက် ဘာမဆိုဖေး ဆပ်ဖို့ အဆင် သင့်ဖြစ်နေခဲ့လေသည်။

ခွန်ထိုက် မသွားခင် တစ်ညမှာတော့ လေဘာတီက မျက် ရည်တွေကို သိမ်းဆည်း သိုဝှက်ထားရင်း ခွန်ထိုက်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ အသံတိတ်ငိုကြွေးနေလေသည်။ ခွန်ထိုက်လည်း ယောက်ျားတန်ခိုး မျက်ရည်တွေ ဝဲလာသည်။

ချစ်သူကို နှုတ်မဆက်ချင်ဘူးလို့ပြောထားတဲ့ ခွန်ထိုက်ဟာ တကယ်လည်း သူ့စကား သူတည်စွာ တစ်ခွန်းမှနှုတ်ဆက်မသွားခဲ့ ပါ။ ဒါပေမယ့် လေဘာတီက ကျေနပ်စွာပင် သူထားခဲ့သည့်အတိုင်း နေခဲ့ပါသည်။

ခွန်ထိုက် ထွက်သွားပေမယ့် သူထားခဲ့တဲ့ ချစ်သက်လက် ဆောင်က လေဘာတီကို အခက်တွေ့စေပါသည်။

မိခင်သိရင် ဗိုင်းကနဲ လဲသေသွားနိုင်သဖြင့် ဖုံးဖိမျှိုသိပ်ရ တာက တစ်ဖက်၊ ချစ်သူသိရင် အပြေးပြန်လာမည်မို့ အနာဂတ်မှာ ကစဉ့်ကလျားဖြစ်သွားမှာကို စိုးရိမ်တာက တစ်ဖက်နှင့် အပူသည် ကြီးလုံးလုံးဖြစ်နေရသည်။

ဘာမှမဖြစ်လောက်ပါဘူးဆိုပြီး တစ်ကြိမ်တစ်ခါသာ ချစ်သူ ရဲ့ဆန္ဒကို လိုက်လျောခဲ့ပေမယ့် ပညာရှိသတိဖြစ်ခဲ့ဆိုသလို ဆရာဝန် ဖြစ်ပြီး ခွန်ထိုက်ရဲ့သွေးသားကို သူမ မတားဆီးနိုင်ခဲ့တာ သူမရဲ့ညံ့ ဖျင်းမှုသာ ဖြစ်သည်။

ကူကယ်ရာမဲ့ဘဝမှာ ချစ်သူဆီက ရောက်လာတဲ့ စာလေး တွေကိုကြည့်ပြီး ခွန်ထိုက်အတွက် သူမ အားတင်းထားရသည်။ ဘယ် လို့အခြေအနေ၊ ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ခွန်ထိုက်ရဲ့သွေးကို သူမ ဖျက်ဆီးပစ်မည် မဟုတ်ပါ။

မျက်ရည်များစွာနှင့် ညပေါင်းများစွာကို ကျော်ဖြတ်ပြီးတဲ့ နောက်မှာတော့ လေဘာတီသည် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ဝီပြင်စွာ ချလိုက်ပါသည်။

ခွန်ထိုက်ရဲ့သွေးနဲ့ ဖြစ်တည်လာတဲ့ ဒီကလေးလေးကို လူ့ လောကထဲကို ရအောင်ခေါ်မည်။

သူမမှာ အားတိုးစရာ ဗာန်နီ ရှိသေးတာပဲ။ ဟန်နီက သူ့
ယောက်ျားနှင့်အတူ ကျောက်ဆည်တွင်နေပြီး အဆင်ပြေနေသည်ဟု
ကြားသည်။

ဟုတ်တယ်... ဒီကလေးကို ဟန်နီဆီမှာ သွားမွေးရမယ်၊
လူအများ မရိပ်မိခင်အချိန်မှာပဲ သူမဟာ ရန်ကုန်မြေကိုစွန့်ခွာရမည်
ဖြစ်သည်။ အမေ့ကို စစ်ခုခုအကြောင်းပြပြီးသွားရင် အမေယုံမည်
သာ။ အဲဒီမြို့မှာ ဟန်နီလည်း ရှိတယ် ဆိုရင် အမေက ပိုပြီးတောင်
စိတ်ချဦးမှာ။

ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် စနစ်တကျ စီစဉ်ပြီး စိတ်ချရသော
အချိန်တွင် ထင်မှတ်မထားသောကံကြမ္မာမုန်တိုင်းတစ်ခုက သူမဘဝ
ထဲကို ပြင်းထန်စွာ ဝင်ရောက်ထိုးနှက်လာလေသည်။

လေဘာတီက တောင်ဒဂုံတွင် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ၏ ဆေး
ခန်း၌ ဝင်ထိုင်ပေးဖြစ်ပြီး ထိုနေ့က ဆေးခန်းသိမ်းပြီးပြန်လာချိန်တွင်
အမေက သတင်းစာတစ်စောင်ကို ယူလာပြီးပြသည်။

'သမီး... ဒီဟာက သမီးသူငယ်ချင်း မဟုတ်လား'

သတင်းစာကြည့်ပြီး သူမ မျက်ဝန်းတွေ ပြာထွက်သွားသည်။

'စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီးစီးခြင်း' တဲ့။

ခွန်ထိုက်ပဲ... ခွန်ထိုက်မဲ့ ခွန်ထိုက် အစစ်ပဲ။ နေရပ်ရော၊

မိဘအမည်တွေပါ မှန်နေတာပဲ။

သူနဲ့စေ့စပ်တဲ့မိန်းမက မီးယပ်နှင့်သားဖွားအထူးကု ခေါက်
တာပွင့်ကြည်သာတဲ့။ လေဘာတီ သူ့ကို ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့။
အဲဒီမိန်းမက ရုပ်ချောသလို နာမည်လည်းကြီးပါသည်။ သူနှင့်ကလေး
မွေးတဲ့သူတွေမှ အများကြီးပဲ။

ဒီသတင်းဟာ သေချာတယ်ဆိုရင် ခွန်ထိုက်ကောင်မှသိပါ
လော... မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ခွန်ထိုက်ဆီက
စာတွေ လာနေသားပဲ။

လေဘာတီသည် သတင်းစာကြီးကို ကိုင်ပြီး ကျောက်ရုပ်
ဗြူစနေသည်။

'ဟဲ့... သမီး၊ အမေ မေးနေတယ်လေ၊ ခွန်ထိုက်က ဆိုင်း
မဆင့် ငုံ့မဆင့်နဲ့ ဘာလို့စေ့စပ်ရတာလဲ'

အမေ့အမေးကို သူမ ဘယ်လိုဖြေရမှာလဲ။

တကယ်တော့ အမေလည်း ငယ်ရာက ကြီးလာတာပဲ။ သမီး
ဖြစ်သူကို ခွန်ထိုက်နှင့်နီးစပ်စေချင်သည်။ ခွန်ထိုက်နှင့်ဆို အမေက
စိတ်ချလေသည်။

'သမီးလည်း မသိဘူး အမေရယ်၊ ခွန်ထိုက်ဆီကလည်း ဘာ
မှပြောသံမကြားဘူး'

'အေးလေ... သူက နိုင်ငံခြားမှာပဲဥစ္စာ... သူ မရှိမှ နေ့စပ်
ပွဲထုလုပ်တာ အမိပွယ်မှမရှိတာ'

အမေ ပြောတာ မှန်ပါသည်။ ခွန်ထိုက် ရှိနေစဉ်က မလုပ်
တာ ခွန်ထိုက် သဘောမတူလို့ ဖြစ်မှာပေါ့။ ခုမှ သတင်းစာကနေပြီး
ကြော်ငြာတာဆိုတော့ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို သိစေချင်၍ ဖြစ်မည်။
သူတို့ သိစေချင်တဲ့သူဟာ ကျွန်မကလွဲပြီး ဘယ်သူများဖြစ်
နိုင်ဦးမှာလဲ။

ခွန်ထိုက်အမေကို သွားတွေ့ဖို့ သူမ သတ္တိမရှိပါ။ ဒါပေမယ့်
အဖြစ်မှန်ကိုလည်း သေမလောက်သိချင်လေသည်။ စိတ်တွေက စွဲဟာ
ဖြစ်ပြီး လွန်ဆွဲနေကြသည်။ အတွေးတွေက သူမကို ခြောက်လှန့်နေ
သည်။ အိပ်မက်တွေက သူမကို ရက်စက်နေသည်။

ခွန်ထိုက်ကို လှမ်းပြီး မေးလိုက်ချင်ပေမယ့် သူ့ မသိတဲ့
ကိစ္စဆိုရင် ဟိုမှာ အလကားစိတ်ဆင်းရဲနေရဦးမည်။ ဘယ်အရာမဆို
ခွန်ထိုက်အတွက်ပဲ စဉ်းစားတတ်တဲ့ လေဘာတီက ကြုံတွေ့လာသမျှ
အဆိုးအကောင်းမှန်သမျှကို သူမတစ်ယောက်တည်းသာ ခါးစည်းပြီး
ခံယူသည်။

အခြေအနေတွေက ရှုပ်ထွေးလာပြီမို့ သူမ အရင်စီစဉ်ထား
သည့်အတိုင်းဖြေရှင်းဖို့ ခက်ခဲလာသည်။ မရှိမဲ့ရှိမဲ့အင်အားလေးတွေ
ကို စုပြီး လေဘာတီက ဒေါ်မူယာကျော်ဇောနှင့်သွားတွေ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်
လိုက်ပါသည်။ သူမအတွက် လှည့်ကွက်ကလေးတစ်ခုကို ခွန်ထိုက်
မရှိတုန်း ကောက်ဆင်လိုက်တာ သိပ်ကို အတ္တကြီးလွန်းသည်။

မာနတွေကို ခြေဖဝါးအောက်မှာ ဝှက်သိမ်းပြီး အသနားခံ
ဖို့ တောင်းပန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ သူမ ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ အိပ်
ပျက်ရက်တွေ များခဲ့ပြီမို့ လေဘာတီရဲ့ခြေလှမ်းတွေဟာ အားအင်မဲ့
စွာ နှေးကွေးနေသည်။

ခွန်ထိုက် စားစေချင်လို့ ဟင်းလေးတစ်ခွက်သွားပို့စဉ်က 'လွင့်
ပစ်လိုက် ဆိုတဲ့ ဒေါ်မူယာရဲ့အသံက သူမ နားထဲကကို မထွက်ပါ။
ခွန်ထိုက်ရဲ့ကလေး သူမ ငိုက်ထဲမှာရှိနေပြီဆိုတာ သိရင် ဘယ်လိုတဲ့
ပြန်မှာလဲ... လွင့်ပစ်ခိုင်းဦးမှာပဲလား...။

အသန်း(၁၃)

ခွန်ထိုက်တို့အိမ်ဟာ သူမ မျက်စိထဲမှာ မှုံဝါးနေပါသည်။
ခြေအစုံဟာ ခြံတံခါးဝရေ့မှာ ရပ်နေပေမယ့် ခန့်ထည်လှတဲ့အိမ်ကြီး
ကတော့ ဟိုးအံ့ထေးကြီးမှာလို အရံအတားတစ်ခုက ဆီးကာထားလေ
သည်။ မဝံ့မရဲဖြစ်နေတဲ့လေဘာတီဟာ ခြံစောင့်ကြီးရဲ့စကားသံကြား
တော့မှ အသိစိတ်တွေ ဝင်လာတော့သည်။

'ဟိုသူငယ်မ... ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့လဲ'
'ဒေါ်မူယာကျော်စောနဲ့ပါ'
'ဘယ်သူလို့ပြောပေးရမလဲကွယ်'
'လေဘာတီပါ ဘဘ'

'ခဏစောင့်'

ရပ်စောင့်နေရတာ အကြာကြီးဟု ထင်ရသည်။ ဒီအိမ် ဒီ
အရိပ်ကိုမြင်တွေ့ရလျှင် ချစ်သူခွန်ထိုက်ကို ပြင်းပြစွာသတိရသည်။
ခွန်ထိုက်မရှိပေမယ့် သူ့အရိပ်တွေကို လိုက်လံရှာဖွေနေမိသည်။

ခြံစောင့်ကြီးထွက်လာပြီး တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ လေဘာတီ
တို့ တံခါးဖွင့်ကြိုဆိုတာ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ်ပါ။ ဒါဆို ဒေါ်မူယာက
သူမ လာမှာ ကြိုသိနေလို့များလား၊ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်ပြီး အသင့်
စောင့်နေပုံရပါသည်။

'မင်း လာမယ်ဆိုတာ... ငါသိပြီးသားပါ... ကဲ... ဆို ဘာ

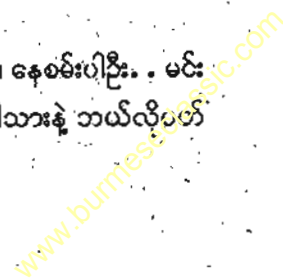
တိစွ'

ကိုယ့်သားရဲ့ချစ်သူဆိုပြီး ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်လေးတောင်
အဘောကောင်းပုံမရပါ။

'သတင်းစာထဲက ကိစ္စက တကယ်ပဲလား အန်တီ၊ ခွန်ထိုက်
ရဲ့သဘောဆန္ဒရော့ ပါရဲ့လား'

ခွန်ထိုက်အမေက စိမ်းကားစွာပြုံးပြီး ရက်စက်စွာ တုံ့ပြန်ပါ
သည်။

'ဒါက တို့သားအမိရဲ့အတွင်းရေးလေ၊ နေ့စမ်းပါဦး... မင်း
က နှိုက်နှိုက်ခွတ်ခွတ် လာမေးနေရအောင် ငါ့သားနဲ့ ဘယ်လိုပတ်
သက်နေလိလဲ'

အဖြစ်မှန်ကို ဝန်ခံလိုက်ရင် ဟားတိုက်ခံရမှာ သိပေမယ့် ခွန်ထိုက်ကို မခွဲနိုင်တဲ့ သူမက အောက်ကျိုးပြီး တောင်းပန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

‘သူ့ရင်သွေးလေး ကျွန်မဆီမှာ ကျန်ခဲ့လို့ပါ အန်တီ... ခွန်ထိုက် ကျွန်မကို ကတိပေးထားပြီးပြီမို့ စေ့စပ်ပွဲကို ဖျက်ပေးဖို့ လာတောင်းပန်တာပါရှင်’

‘မင်းတို့မိန်းကလေးတွေက သိပ်ခက်တာပဲကွယ်... စိတ်အလိုကိုလိုက်လို့မှားမိရင်လည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ်ကာကွယ်ထားပါလား အပိုင်ချည်ဖို့များ အကွက်ချပြီး သိမ်းသွင်းလိုက်တာလား’

ပြောချင်သလို ပြောပါစေတော့လို့ အပြောခံဖို့ အားတင်းပြီး လေဘာတီ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

‘ဒီစေ့စပ်ပွဲက အတည်ပဲ လေဘာတီ... ခွန်ထိုက် ကိုယ်တိုင်သဘောတူသွားတာ... ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ကိုယ့်ပေါင်ကိုယ်လှန်ထောင်းသလိုပါပဲကွယ်... အဲဒီကောင်မလေးနဲ့သား ငြိစွန်းနေတာ ကြာပြီကွယ်... သူ့မိဘတွေနဲ့ အန်တီက ခင်နေတော့ မျက်နှာပူရတာပေါ့။ မိန်းကလေးဘက်က တောင်းဆိုလို့ အန်တီက စီစဉ်ပေးရတာလေ... လေအာတီကို အန်တီ တစ်ခုပြောချင်တယ်... ခွန်ထိုက်ကို မေ့လိုက်တော့ကွယ်၊ အန်တီသားက ဘယ်သူ့ကိုမှ အလေးအနက်ထားတာ မဟုတ်ဘူး... အခုစေ့စပ်ပွဲကို ချက်ချင်းစီစဉ်ရတာ

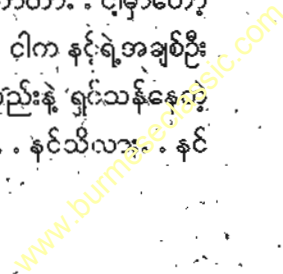
လည်း သူ့ရှုပ်သွားလို့ပဲ ဟိုကောင်မလေးမှာလည်း မင်းလို့ပဲ ကိုယ်ဝန်ခွဲနေပြီ’

ခွန်ထိုက်... ခွန်ထိုက်က ဒီလိုလူစားမျိုးလား... ငါ မယုံပါရစေနဲ့ ခွန်ထိုက်ရယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး အဖြစ်မှန်တွေကို သိခွင့်ပေးပါဘုရား။

လေဘာတီရဲ့ခြေထောက်တွေဟာ ပျော့ကျသွားပြီး တစ်တိုယ်လုံး မတ်တတ်မှလဲမြိုကျသွားပါသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် တာဒစ်တော့ အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားသည်။

‘ဟဲ့... ကလေးမ၊ သတိထားဦးလေ... ဖိုးမြရေ... ဖိုးမြ... လာစမ်းပါဦးဟဲ့’

လေဘာတီ အိမ်ကို ဘယ်လိုပြန်ရောက်လာမှန်း မသိလိုက်ပါ။ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် အသိစိတ်က မိုင်ပေါင်းများစွာဝေးကွာနေသည်။ အိမ်မှာ အမေမရှိလို့သာ တော်တော့သည်။ အမေ့ကို ရှိနေစေချင်သည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် အမေ့ကို ဖက်ပြီး ငိုပစ်လိုက်ချင်သည်။ အမေနှစ်သိမ့်တာကို ခံချင်သည်။ ဘာတွေလဲ... ဘာဖြစ်လို့ပြောင်းလဲကုန်ရတာလဲ။ ခွန်ထိုက်ရယ်... နင် ရက်စက်လိုက်တာဟာ... ငါ့မှာတော့ နှင့်ကို ယုံလိုက်ရတာ။ နင် သိပ်ပီရိတာပဲဟာ... ငါက နင့်ရဲ့အချစ်ဦးမဟုတ်ဘူးပေါ့... နင့်ကို ချစ်တဲ့စိတ် တစ်ခုတည်းနဲ့ ရှင်သန်နေတဲ့ ငါလေ... အခု ငါ အသက်မရှင်ချင်တော့ဘူး... နင်သိလား... နင်

ဘယ်သိမလဲနော် . . နင်က အနိုင်နဲ့ပိုင်းပြီး ငါ့ကို လောင်တိုက်ထဲ သွင်းခဲ့ပြီပဲ . . နင် ပြန်လာရင် ဘဝသစ်တစ်ခု စတော့မှာပေါ့။

ဒါဆို . . ငါနဲ့ ငါ့ရင်သွေးလေးက နင့်ကိုစောင့်ဖို့ အခွင့်အရေး မရှိတော့ဘူးပေါ့။

တောင်းဆိုတိုင်း မပြည့်စုံနိုင်တာ သိပေမယ့် . . ငါ့ရင်သွေးလေးရဲ့ဖခင်အဖြစ် ရှိနေဖို့ ငါ့ဆုတောင်းနေဦးမှာပါ . . ငါ့ဆုတောင်းပြည့် မပြည့် ဆိုတာဟာလည်း နင့်အပေါ်မှာပဲ မူတည်ပါတယ် ခွန်ထိုက် . . .

ငါ မလိုချင်တဲ့နေ့ရက်တွေ . . နာရီတွေကို မလွန်ဆန်နိုင်တော့ နာကျင်နေတဲ့ ဒဏ်ရာတွေက ငါ့ရင်ထဲမှာ တင်းကြပ်နေတာပဲ ခွန်ထိုက်ရယ် . . .

ဟိုအရင်က အဖြူရောင်အိပ်မက်လေးတွေကို တမ်းတမိရင် ကြောက်ရတဲ့ ငါပါ . . ဝဋ်ကြွေးမကုန်သေးလို့ ခံလိုက်ရပေမယ့် ကံမကုန်သေးရင်တော့ ပြန်ဆိုပါရစေ ခွန်ထိုက်ရယ် . .

ရည်ရွယ်ထားတဲ့ အနာဂတ်တွေ ပျောက်ရှုကုန်ပြီ . . ငါဝေးခဲ့တာ အကုန်လုံးပဲလေ။ အခုကျတော့ ငါပြန်ရတာ ဘာရှိလို့လဲ . . မထိတော့ဘူး . . ငါ ဘာလုပ်ရမှန်းကို မသိတော့ပါဘူး . . နင့်ကို ငါ မုန်းလို့မှမရတာ . . ငါသေသွားရင်တောင် နင့်ကိုမုန်းသွားမှာ မဟုတ်ဘူး။

ငါနလုံးသားတွေ ကွဲကြွေပြီး နှိုးနှိမ်ခဲ့ရပေမယ့် နင့်အတွက် အာမုန်းတွေ မရှိချင်ဘူး . . . ခွန်ထိုက် ပုထုလည်ပီပီ အချစ်ရှိရင် အမုန်းရှိရမှာပေါ့ . . ငါ့ကျမ ဘာလို့ အချစ်တွေပဲ ရှိနေရတာလဲ . . ငါ ရင့်ကျက်ချင်ပြီ . . နင့်ကို သွေး မုန်းတတ်ချင်လာပြီဟာ . . .

အပြင်မှာ မိုးတွေ အုံ့မည်းနေတာပဲ . . ငါ နင့်ကို မိုးရေတွေ နှော အဖြေပေးခဲ့တာနော်။ နင် သတိရနေပါနော် . . . မိုးတွေ ရွာမင်း ငါ့ကို သတိရနေပါစေလို့ . . .

နင်ပြောခဲ့တယ်လေ . . ငါ့ကို နှုတ်မဆက်ဘူးဆို . . နင်နဲ့ငါ နှစ်ယောက်ကြေးနော်။

www.burmeseclassic.com

...တွေကို သူမ လိုက်ရှာနေရသည်။ ဟန်နီကြည်ရဲ့ အိမ် ဘယ်မှာ
ဟန်နီဟာ သူမအတွက်တော့ အားကိုးစရာနောက်ဆုံးကောက်
တစ်မျှင်ပါ။

မြန်မာပြည်မှာရှိတဲ့ ဗမာလူမျိုးတွေရဲ့ မလေ့က ရိုင်းပင်းက
တတ်ခြင်းပင်။ ခပ်ငယ်ငယ်ကောင်လေးတစ်ယောက်က သူမကို
အမေးသည်။

အစ်မ . . . ဘယ်သူ့အိမ်ကိုရှာနေတာလဲဟင်၊ အစ်မ ကြည့်
တာ ဟိုးအဝေးကြီးက လာရတာထင်တယ်၊ မိုးတွေ ရွာတော့မယ်
အစ်မ

သူမလက်ထဲမှလက်ဆွဲအိတ်ကိုကြည့်၍ မေးခြင်း ဖြစ်သည်။
ကိုနော်နီနဲ့ မဟန်နီကြည်တို့အိမ် ဘယ်နားမှာလဲ . . . ဇောင်

ဟိုရှေ့ နှစ်အိမ်ကျော်က တစ်ထပ်တိုက်လေးပဲ၊ တွေ့လား
အစ်မ . . . အိတ် ကျွန်တော်သယ်ခဲ့ပေးမယ် . . . လာ . . . အစ်မ
အေး . . . အေး . . . ကျေးဇူးပဲ မောင်လေး

ဟန်နီတို့အိမ်ကလေးကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် စီးပွားရေး ပြေ
သည်မှန်း သိသာပါသည်။ ခြံဝန်းလေးထဲမှာ တစ်ထပ်တိုက်လှလှက
လေးက နေချင့်စဖွယ်လေး။

ကောင်လေးက

အခန်း (၁၄)

လေပြင်းတစ်ချက် ဝေ့တိုက်သွားစဉ် စုစုပြုနေသော
မှာ အေးစက်သွားသည်။ ငွေ့ရည်ဖွဲ့ကာ ရွာသွန်းမည့် မိုးရေစက်
ရဲ့ရှေ့ပြေးလေလား။ လေဘာတီအတွက် ဘဝမှာ အသက်ရှင်
တည်မှုဆိုတာ ဘာမှအဓိပ္ပာယ်မရှိတော့။ အနာဂတ်ဆိုတာ ဘာ
မျှော်လင့်ချက်ဖြစ်ရိုးမှန်လျှင် သူ့မှာ အနာဂတ်ပျောက်သွားပြီ။
ထိုက်ကို တစ်သက်လုံးကီးကွယ်ခဲ့တယ်။ ယုံစားခဲ့တယ်။ ရှိသမျှအား
တွေကို အတိုင်းအဆမဲ့ပေးခဲ့တယ်။

ပြန်ရခဲ့တဲ့ရလဒ်က အဆိုးစွန်ထိ ကံဆိုးစေဖို့လား။ မိုး
ကျနေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လျှပ်စီးလက်လိုက်တိုင်း မြင်ရတဲ့ အိမ်

'အစ်မဟန်နီရေ.. အစ်ကိုနေဦး.. ဒီမှာ ဧည့်သည်ပါလား
တယ်'

ညဝတ်အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီဝမ်းဆက်လေးဖြင့် အလှမလှစွာ
သော သူငယ်ချင်းမက တံခါး လာဖွင့်ပေးရင်း လေဘာတီကို တွေ့
သောအခါ

'ဟယ်.. လေဘာတီ.. သူငယ်ချင်း.. နင်.. နင် ငါ့ဆီထိ
လာတယ် ဟုတ်လား'

တကယ်ကို ရင်ထဲက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲကြိုဆိုလာသော ဟန်
နီတို့ လေဘာတီက ရင်ချင်းအပ်ကာ ဖက်ထားမိသည်။

'နင့်အရိပ်မှာ ငါ့ကို ခဏခိုလှုံခွင့်ပေးပါ ဟန်နီရယ်'

'သူငယ်ချင်း.. နင့်မှာ ဘာအခက်အခဲတွေရှိလို့လဲ.. ပြော
စမ်း.. ငါ့ကို ပြောစမ်းပါဟယ်၊ ရင်တွေ ပူလွန်းလို့.. တိတ်.. တိတ်
မငိုနဲ့တော့နော်'

ဟန်နီကိုတွေ့တော့မှတင်းထားသောစိတ်ကို လျော့ချရင်း
စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ငိုမိတော့သည်။

ဟန်နီက အကင်းပါးစွာဖြင့် လာပို့ပေးသော ကောင်လေး
ကို ပထုတ်လိုက်သည်။

'သူ့ကိုလိုက်ဖို့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးပဲ မောင်လေးရယ်၊ ဧည့်
မုန့်ဖိုးနှစ်ရာ ယူသွား၊ လေဘာတီ.. လာ.. အိမ်ထဲ သွားကြမယ်

တို့နေဦး မရှိဘူး၊ dinner သွားတယ်၊ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြ
နော် သူငယ်ချင်း'

ဟန်နီက ဧည့်ဝတ်ကျော့ပွန်လွန်းသည်။ လေဘာတီအိတ်ကို
ယူပြီး ဘုရားခန်းဘေးက အိပ်ခန်းလွတ်လေးထဲမှာ နေရာချပေးသည်။
သပ်ရပ်လှပသော အိပ်ရာခင်းနှင့် ခေါင်းအုံးစွပ်လေးက စိတ်ကို ခဏ
တာ ကြည်လင်စေသည်။

သို့သော် ကားစီးလာရသော အရှိန်ကြောင့် ခေါင်းထဲတွင်
ဗူးနောက်နေသည်။

'လေဘာတီ ထမင်းမစားခဲ့သေးဘူးမဟုတ်လား၊ ပြင်လိုက်
ဖယ်နော်'

'နေပါစေ ဟန်နီရယ်၊ ထမင်းမစားချင်တော့ဘူး.. လမ်းမှာ
ကော်ဖီသောက်လာခဲ့တယ်.. အေး.. ဝေါ့..'

လေတွေ ဆန်ပြီး အန်ချင်လာသည်။ ဟန်နီက ထွေးခံတစ်
ခုကို ပြေးယူလာပေးရင်း

'အန်ချင် အန်ချလိုက် သူငယ်ချင်း.. နင့်.. နင့်မှာ..
အိုဒင်း'

ဟန်နီက ဆက်မေးရမှာ တွန့်ဆုတ်နေသည်။ အိမ်ထောင်
မရှိသေးတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး ဘယ်
လိုလုပ်မေးနိုက်မှာလဲ။

www.burmeseclassic.com

'ဟန်နီ... ငါ... ငါ... ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိလို့ နင့်ဆီကို လာတာ'

'ခွန်ထိုက်ရှော့... လေဘာတီ... သူ ဘယ်သွားတာလဲ'

'MRCP လူဖို့ အင်္ဂလန်ကို သွားတယ်၊ သူ သစ္စာမရှိဘူး ဟန်နီရယ်... သတင်းစာထဲမှာတွေ့လိုက်တယ် မဟုတ်လား'

'တွေ့တယ်... ဒါပေမယ့် ငါ နင့်ကို မမေးသင့်ဘူး ထင်လို့ စာ မရေးလိုက်တာပါ'

'အဲဒါ တကယ်ပဲ ဟန်နီ၊ အဲဒီတစ်ယောက်မှာလည်း သူနဲ့ ရတဲ့ကိုယ်ဝန် ရှိတယ်တဲ့... သူ သစ္စာမရှိဘူး၊ ငါ့ကို ခင့်ဘူး'

'သစ္စာမရှိဘူးလို့ ခွန်ထိုက်ကို စွပ်စွဲရင်း ရှိုက်ကာငင်ကာဦး ကြွေးနေသော လေဘာတီကို ဟန်နီ ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်ရမှန်း မသိပါ။'

'ငါ့ဘဝ ပျက်အောင် လုပ်သွားတာ၊ ငါ့ကို ယူဖို့ အစီအစဉ် မရှိဘဲနဲ့ ပန်းကောင်းအညွန့်ချိုး လုပ်သွားရက်တာ၊ အမှန်က ငါသေ ပစ်လိုက်ချင်တာ ဟန်နီ၊ အခု ငါ့မှာက အသက်နှစ်ချောင်း ဖြစ်နေ လို့'

'စိတ်ထိန်းပါ သူငယ်ချင်းရယ်၊ ဒီမှာ နင့်ကိုသိတဲ့လူ တစ် ယောက်မှမရှိပါဘူးဟယ်... နောက်ပြီး... ငါတို့မှာလည်း ကလေးမရ ဘူးလေ၊ ကိုနေဦးကဆို ကလေးလိုချင်တာ တစ်ပိုင်းကို သေနေတာ ပဲ၊ နင့်ဗိုက်ထဲက ကလေးကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပြီး ချောချောမောမော

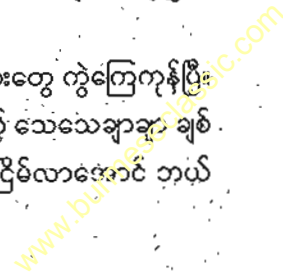
ဖြစ်အောင် မွေးပေးပါကွယ်၊ သူ အပြင်ရောက်တာနဲ့ ငါ့တာဝန်ထား နော် သူငယ်ချင်း၊ ငါတို့ကို ပေးမွေးပါတာ နင့်မှာက အန်တီရှိသေး တယ်လေ... နင် ကလေးမွေးပြီးတာနဲ့ ရန်ကုန် ပြန်ပြီး အန်တီကို ပြုစုရဦးမယ်... နင်ဖြစ်ချင်တဲ့ စေတနာဆရာဝန်မကြီး ဖြစ်အောင် လုပ်ရဦးမယ် မဟုတ်လား'

ခွန်ထိုက်ကို ဘယ်လိုပဲ စိတ်နာပါစေ သူ့ရဲ့သွေးကို သူများ ပေးဖို့ကျတော့ မလွယ်ကူပါ။ လေဘာတီ တွေဝေနေတာ ဟန်နီသိ သည်။ သူ့ရင်သွေးလေးဆိုတော့ ချက်ချင်း ဘယ်ခေါင်းညှိတ်မှာလဲ လေ...'

'လောလောဆယ်ဆိုတော့ နင့်ခေါင်းတွေ ပူနေမှာပဲ၊ အေး အေးဆေးဆေးအနားယူပြီး အချိန်ယူစဉ်းစားပါ လေဘာတီရယ်... အန်တီကို နင်ဘယ်လိုပြောလာသလဲဟင်'

'ငါ အမေ့ကို မညာစဖူး ညာလိုက်မိတယ်၊ ကျောက်ဆည် က သူငယ်ချင်းဆေးခန်းမှာ ကူမလို့ ဆိုပြီး ထွက်လာခဲ့တာ၊ ကျောက် ဆည်မှာ နင်လည်း ရှိနေတယ်ဆိုတော့ အမေက စိတ်ချလက်ချလွှတ် လိုက်တာလေ'

ဟန်နီကို ရင်ဖွင့်လိုက်ရလို့ နှလုံးသားတွေ ကွဲကြကုန်ပြီး နာနာကျင်ကျင်နှုတ်ဆက်ခဲ့တာ မဟုတ်ပေမယ့် သေသေချာချာ ချစ် ခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ရဲ့နှလုံးသားကို ရင့်ကျက်ပြီး တည်ငြိမ်လာအောင် ဘယ်

အချိန်အထိ စောင့်ရှုမိမိမှာလဲ။ ကံဆိုးလွန်းလို့ ခွန်ထိုက်လိုလူနဲ့ ဆုံဆည်းခဲ့ရတာလား။ မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကြောင်လိုပဲ ထားခဲ့မှာကို မသိလို့ အညာမိသွားတဲ့ ကိုယ့်အဖြစ်ကြောင့် ကိုယ့်ဘာသာပဲ အပြစ်တင်ပါတယ်။

နှလုံးသားက အနှုံးသမားဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ခွန်ထိုက်ဆိုတဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်ကို အယ်တော့မှ အယ်သောအခါမှ အမှန်းများ မရှိချင်ပါဘူး။

စိတ်တွေက ဒွိဟတွေနဲ့လေဝေဝါဖြစ်နေတုန်းပါ။ အရမ်းမှန်းသွားပြီလား။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ကို ချစ်နေတုန်းပဲလား။

အခန်း(၁၅)

ဟန်နီကို အရင်တုန်းက ကလက်သည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ ပေါ့ပျက်သည်ဟု ထင်ခဲ့မိသမျှ မှားပြီဆိုတာ သိလိုက်ရသည်။ လေဘာတီအံ့တွက်တော့ အားငယ်နေတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ့်ရဲ့သွေးသားရင်းချာညီအစ်မလို စိတ်ရော ကိုယ်ပါ နှစ်ပြီး စောင့်ရှောက်ပေးတဲ့အတွက် ပြောမပြုတတ်အောင် ကျေးဇူးတင်ရသည်။

'သူငယ်ချင်း... နွားနို့ပူပူလေးသောက်လိုက်ဦးနော်'
နွားနို့ခွက်ကိုမြင်လိုက်တာနှင့်တင် ဖျိုပျိုပြီးအန်ချင်လာ၏။
'မသောက်ချင်တော့ဘူး ဟန်နီရယ်... ဇွတ်မှိတ်ပြီး မြို့ချနေ'

ရတာ'

ဟန်နီက အပြောကောင်းသူပီပီ

သူ့အဖေကို စိတ်နာစာနာနဲ့ပဲ ကလေးအတွက် မစဉ်းစား တော့ဘူးလား. . ဒေါ်လေဘာတီ၊ နှင့် သိထားဖို့က ကလေးမှာ ဘာ အပြစ်မှ မရှိဘူးနော်

ဟု အပြစ်တင်တော့ လေဘာတီ ခံစားရသည်။ ပြိုလဲ ကြေ တွဲနေပေမယ့် ဟန်ဆောင်ပြုံးနေရတဲ့ ဘဝကို ဘယ်သူမှ မစာနာနိုင် တော့ဘူးလား. . .

နင်. . နင်ကပါ ငါ့ကိုအထင်လွှဲနေပြီလား ဟန်နီ၊ ငါ ဆရာ ဝန်တစ်ယောက်ပါဟာ၊ ပြီးတော့. . ဒီကိုယ်ဝန်ဟာ ငါ့ရဲ့သွေး. . ငါ ဘယ်လိုမှ မပစ်ပယ်နိုင်လို့ နင့်ဆီကို လာရတာလေ. . ကျေးဇူးပြုပြီး နောက်ကို အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ ဟန်နီရယ်. . . တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဒီကလေးကို ငါ့အသက်နဲ့ယဲပြီး ငါမွေးမှာပါဟာ

ပါးပြင်မှာ မျက်ရည်တွေစိုနေတဲ့သူငယ်ချင်းလေးကို ဟန်နီ သနားသွားသည်။ အရင်က ပြိုင်ဖက်လို သဘောထားပေမယ့် ကိုယ့် ဘဝနဲ့ကိုယ်ဖြစ်နေတဲ့ ခုလိုချိန်မှာတော့ သဘောထားတွေပြောင်းလဲ ကုန်ပြီဖြစ်သည်။

လေဘာတီကို ဝရုစိုက်တာထက် ဟန်နီက သူမ ငိုက်ထဲက ကလေးကို ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားသည်။

အိမ်ထောင်သက် ခုနှစ်နှစ်ကျော်လာပြီဖြစ်ပေမယ့် ကလေး မရနိုင်သေးတော့ ဒီတစ်သက် လက်လျှော့ရမလိမ့်ဖြစ်နေတုန်း ဘုရား

သိကြား မ.လို့ လေဘာတီက ငိုက်တစ်လုံးနဲ့ အိမ်ပေါ် ရောက်လာခဲ့ သည်။ ဒီအခွင့်အရေးကို လက်လွတ်ခံလို့ မဖြစ်။ ကလေးမရှိတဲ့ မိသား စုဟာ တစ်ခုခုလစ်ဟာနေသလို. . ယောက်ျားဖြစ်သူက အိမ်တောင် သိပ်မကပ်ချင်တော့ပါ။ ကိုနေဦးက လောင်းကစား ဝါသနာထုံသည်။ ဝါသနာတူသူငယ်ချင်းတွေ ပေါင်းမိရင် ညဘတ်တွေဆို အိမ်တောင် ပြန်မလာတော့ပါ။

လေဘာတီရှိနေလို့ ဟန်နီလည်း အဖော်ရနေသည်။ ညည တွေ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေရသည့် ဘဝမှ တခဏတော့ ကင်းလွတ်ခွင့် ရသွားသည်။ ဒီယောက်ျား အိမ်ကပ်အောင်လုပ်ဖို့က သူသိပ်လိုချင်နေသည့် ကလေးတစ်ယောက် ရှိမဖြစ်မည်။

‘ငါစကားမှားသွားရင် တောင်းပန်ပါတယ် သူငယ်ချင်းရယ် နင့်ငိုက်ထဲက ကလေးက ငါ့ကလေးပဲလေ စိုးရိမ်လို့ပါဟယ်’

နင် ငါ့အပေါ်မှာတာဝန်ကျေပါတယ် ဟန်နီရယ် နင့်ကျေးဇူးတွေ ငါ ဒီတစ်သက် မမေ့သလို ဆပ်လို့လည်း ကုန်မှာမဟုတ်ဘူး

‘လောလောဆယ်ကျေးဇူးဆပ်တဲ့အနေနဲ့ ဒီနို့လေးတစ်ခွက် တော့ သောက်ဖို့ခိုက်နော်၊ ပြီးရင်. . လမ်းလျှောက်ထွက်ကြမယ်လေ’

ဟန်နီရဲ့ ပြုစုစောင့်ရှောက်မှုအောက်မှာပဲ သူမရဲ့ကိုယ်ဝန် ဟာ လရင့်လာခဲ့ပါသည်။

ကိုယ့်ကလေးကို သားလား သမီးလား ဆိုတာ ကြုံပြီး မသိ

ချင်တာက သူမဆန္ဒ၊ ဘာလေးပဲဖြစ်ဖြစ်ချစ်မှာပဲ ဟန်နီ ဘယ်လိုပဲ တိုက်တွန်းပါစေ ultrasound ရိုက်ကြည့်ဖို့ ဘယ်တော့မှစိတ်မကူးခဲ့ပါ။ သဘာဝအတိုင်း ခက်ခက်ခဲခဲမွေးလာတဲ့ ကလေးလေးကိုကြည့်ပြီး အမောပြေချင်သည်။ လေဘာတီရဲ့နေ့စဉ်တောင်းဆိုမှုက ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကိုယ်လက်အင်္ဂါစုံလင်တဲ့ ကလေးလေးဖြစ်ဖို့ပင်။

သူမ ဆုတောင်းပြည့်ပါသည်။ နွေလယ်ရက်ရဲ့တစ်ခုသော အချိန်မှာ စပေါင်ရိုက်တဲ့ သမီးလေးကို ချောမောစွာမွေးဖွားနိုင်ခဲ့သည်။ ပြုငွေစကစ်နေသောသမီးလေးကို မြင်သူတိုင်း ချစ်ကြသည်။ ဟန်နီ တို့လင်မယားက အကဲဆုံး ဖြစ်သည်။ လေဘာတီသည် သမီးလေး မျက်နှာကို မြင်ရစဉ် အမောပြေ အေးမြသွားပြီး ခနာင်ဖြစ်လာမည့် ပြဿနာကို မစဉ်းစားချင်တော့ပါ။ မသိကျိုးကျွံ ပြုပြီး သမီးနှင့်သာ အချိန်ကုန်စေခဲ့သည်။

ရင်နှင့်စည်း၍ ခံခဲ့ရသော သောကတွေ၊ နာကြည်း ခံပြင်းမှုတွေကို မမေ့မေ့ခင်အချိန်မှာပဲ ကံကြမ္မာက ရိုက်ချက်ပြင်းပြင်းဖြင့် ဝင်ရောက်လာပုံက ရှင်နာစရာပင်။

မိန်းကလေးဘဝကို ပိုပြီးစိတ်နာမိလေသည်။ သိက္ခာတရားနှင့် အချစ် စစ်ဖြစ်နေရသောဘဝတွင် လေဘာတီဘဝက တစ်ဖက်သတ်အရှုံးသမားသာ ဖြစ်သည်။

နေ့ပိုင်းခင်း ဆိုတဲ့သမီးလေးကို သူမ သိပ်ချစ်ပါသည်။ နှိုင်း

လှည့်စရာမရှိလောက်အောင်ကို သမီးက သူမဘဝအတွက် မရှိမဖြစ်ဖြစ်ပါသည်။ ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် သမီးရှိနေသမျှ သမီးရဲ့အဖေကိုပင် အစားထိုးပြီး မေ့ပျောက်နေနိုင်ပါပြီ။ ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေတဲ့ ရင်ဘတ်ကြီးထဲမှာ သမီးက ဖြည့်စွက်အလင်းတန်းလေးတစ်ခုပါပဲ။

လေဘာတီရဲ့နေ့ရက်တွေ မိုးချုပ်စေဖို့ ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ သမီးတို့စိတ်မချတဲ့ လေဘာတီရဲ့အမေဟာ အကြောင်းမကြားဘဲ ကျောက်ဆည်ကို လိုက်ချလာပါသည်။ အဲဒီအချိန်မှာ လေဘာတီက မီးတွင်းထဲက ထွက်ကာစ။ ရွတ်တရက်ရောက်လာတဲ့ အမေကို တွေ့စဉ်ခဏမှာ သွေးတွေဆောင့်တက်ပြီး မတ်တတ်က လဲပြိုလုလု။ ကလေးတစ်ယောက်ကို တိတ်တိတ်ပုန်း လာမွေးတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ အမေ သိပ်ဂုဏ်ယူနေတဲ့ အမေသမီးပါလို့ ဘယ်လိုအင်အားနဲ့ပြောရက်စရာမလဲ။ ဆုံးရှုံးခံဖို့ဆိုရင် တီးတိုးငိုရွက်ပြီး ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ ခံချင်တာပါ။ မှောင်လင့်ချက်မရှိဘဲ ဆုပ်ကိုင်ထားရတဲ့သောကတွေနဲ့ အိပ်မက်တွေက နိုးထဖို့ ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ ထွက်ပြေးလို့မလွတ်မြောက်နိုင်တဲ့ လမ်းအိုလေးပေါ်မှာ ကူကယ်ရာမဲ့စွာ...။

'သမီးရယ်... နေမှကောင်းရဲ့လားလို့၊ မေမေမှာ သမီးကို အိပ်မက် ခဏခဏမက်နေလို့ စိတ်ပူပြီး လိုက်လာခဲ့တာ'

ဒီပွဲမှာ ဟန်နီက ဇာတ်ဆရာပါ။

သို့ပေမယ့် သူလိုရာ သူဆွဲကသွားတဲ့အပေါ်မှာ သူ့မက တူ

မသိဘမသိနဲ့ ဝင်ကလိုက်ရပြီး ဇာတ်သိမ်းခန်းက ကြော့ကွဲရာအထိ ဖြင့် ဇာတ်နာခွဲရလေပြီ။

'အူဝဲ အူဝဲ အူဝဲ'

သမီးကလေးရဲ့အသံလေးက သနားစဖွယ် ထွက်ဝေါလာ သောအခါ လေဘာတီမျက်နှာက ဖျက်သထက် ပျက်လာသည်။ သူ့ နှုတ်ခမ်း သူ့လျှာလေးနှင့်သပ်ရင်း ဗိုက်ဆာနေကြောင်း အချက်ပြနေ တဲ့ သမီးကိုကြည့်ပြီးဖြစ်ချင်ရာဖြစ် အားလုံးကို ရင်ဆိုင်ပစ်လိုက်ခဲ့ သည်။

'ဟယ်.. ကလေးငိုသံပါလား'

ဟန်နီက အချိန်မဆင်းဘဲ ချက်ချင်းပင်

'ဟုတ်တယ် အန်တီရဲ့.. ဟန်နီသမီးလေးပါ။လေးဆယ့်ရှစ် ရက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ဟင်း.. ဟင်း.. အဲဒါ လေဘာတီပဲ မွေးပေး တာလေ။ ကိုနေဦးကဆို သူ့ကို ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးဘူး'

ဘာမှမသိသေးတဲ့ အဘွားမှာစော့ ကိုယ့်မြှေးစစ်စစ်ကြီးကို သူများသမီးအမှတ်နှင့် တယုတ်ယချိပိုးလို့လေ။ ထိုမြင်ကွင်းကို ဘယ် လိုအင်အားနဲ့ ရှေ့ဆက်ကြည့်နေရမှာလဲ။

တစ်ခုခုပြောဖို့အားယူနေသော သူမလက်ကို ဟန်နီက ဖျတ် ညှစ်၍ အချက်ပေးနေသည်။

'ကြည့်စမ်းပါဦးကွယ်.. ဟန်နီသမီးလေးက ချစ်ဖို့ကောင်

ထိုက်တာ ဒါနဲ့ ကလေးက နို့ဆာနေတယ်နဲ့တူတယ်။ သနားပါ တယ်။ သမီးရယ်.. နို့တိုက်လိုက်ပါဦး'

'ဟင်း.. ဟင်း.. သမီးလေးက နို့ဘူးပဲ စို့တာ အန်တီရဲ့

ပေး.. ပေး။ နို့ဘူးတိုက်လိုက်ဦးမယ်'

ရက်စက်လိုက်တာ ဟန်နီရယ်။ သမီးလေးကို ငါ့နို့တိုက်ရ ဦးမယ်လေ။ နင်ဘာဖြစ်လို့ ပိတ်ပြီးပြောလိုက်တာလဲ။

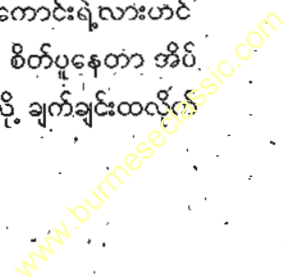
ဟင့်အင်း.. ငါ့သမီးကို ငါ့ရိုနေသမျှ နို့ဘူးမတိုက်စေရဘူး။ သမီးလေး အနားမှာ ငါ အမြဲချစ်ပါရစေဟာ။ ငါ့ရင်ခွင်ထဲက သမီး လေးကို ဆွဲထုတ်မသွားပါနဲ့။ သမီးလေးနဲ့ ခွဲခွာပြီး နေဖို့ ငါ့မရဲဘူး သန်နီရယ်။

ဟန်နီက သမီးလေးကိုခေါ်ပြီး သူ့အခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ လေဘာတီမှာ အသက်နှင့်ခန္ဓာတွဲလျက်က ကျောက်ရုပ်လို့ ဖြစ်နေမိ သည်။ နို့ရည်တွေက စိမ့်ကနဲထွက်ကျလာသည်။

'ဟဲ့.. သမီး.. ဘာတွေ ငေးနေတာလဲ။ မေမေ့အိတ်တွေ သယ်ပေးဦးလေ'

'ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့ပါ။ မေမေရော နေကောင်းရဲ့လားဟင်'

'ကောင်းပါတော်၊ ကျုပ်က ညည်းကိုပဲ စိတ်ပူနေတာ အိပ် ဆက်တွေက ညဆက် မက်နေလို့ မနေနိုင်တော့လို့ ချက်ချင်းထလို့က် တာနဲ့တာ'

'သမီးအတွက် စိတ်ချဝါ မေမေ'

သမီးအမိုက်မကို ခွင့်လွှတ်ပါတော့ မေမေရယ်။ ရင်ထဲက ဒဏ်ရာက ဟက်တက်ကြီး ကွဲနေပြီမေမေ။ လင်ကောင် မပေါ်ဘဲ ကလေးမွေးတဲ့မိန်းမရဲ့ မိခင်တစ်ယောက်အဖြစ် မေမေ မသိမိငယ်နေ ရပါဘူး။

အခန်း(၁၆)

လေဘာတီက မိခင်အလစ်ကို ချောင်းပြီး ဟန်နီအခန်းထဲ ကိုဝင်သည်။ သမီးလေးက ဉာဉ်ကောင်းသည်။ ဘယ်လောက်ပဲ နို့ ဆာနေပါစေ အကြာကြီးမငိုတတ်ပါ။ တစ်ချက်နှစ်ချက် ငိုလို့မှ နို့ ခရီးရလျှင် သူ့ဟာသူ လက်ကလေးစုပ်ပြီး တိတ်ဆိတ်စွာ နေသည်။

'ဟန်နီ . . သမီးလေး ငါ့ကိုပေး၊ နို့တိုက်ချင်လို့'

ဟန်နီလက်ထဲက သမီးလေးကိုယူပြီး နို့တိုက်တော့ စိတ်မ ထိန်းနိုင်ဘဲ လေဘာတီ ငိုမိသည်။

'သူငယ်ချင်းရယ် စိတ်ကိုထိန်းမှပေါ့ . . အန်တီ သိသွားရင် အရမ်းရှက်သွားလိမ့်မယ်၊ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ'

www.burmeseclassic.com

အမေကိုချစ်တဲ့သမီးဖို့ ဟန်နီက အမေနှင့်ကိုင်ပေါက်လို့
တော့ တစ်ချက်တည်း လေဘာတီ ငိုငါ့ကျသွားသည်။

‘နပ်ဝင်ဖြေရှင်းပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟာ၊ ဒါပေမယ့်
သမီးကို ငါမခွဲနိုင်ဘူး ဟန်နီ၊ ငါ မေမေ့ကို ဖွင့်ပြောလိုက်တော့မယ်’

‘ခေါင်းအေးအေးထားစမ်း လေဘာတီ၊ ဒီဖြစ်စဉ်တစ်ခုလုံး
ကို ငါသုံးသပ်ပြမယ်၊ နှင့် သိထားဖို့က ခွန်ထိုက်ဘက်က လုံးဝတာ
ဝန်မယူနိုင်တာ-သေချာနေပြီ၊ ဒီသမီးလေးကို အဖမဲ့သမီးအဖြစ် တစ်
သက်လုံးရှင်သန်စေတော့မှာလား၊ ပြီးတော့ . . . အန်တီလည်း အသက်
ကြီးပြီ၊ ခုချိန်မှာ နှင့်ကိုပဲ မှီခိုရတော့မှာ . . . နှင့်နဲ့ ငါက သူငယ်ချင်း
ညီအစ်မတွေပါ၊ နှင့်သမီးက ငါ့သမီးပဲပေါ့ . . . သမီးလေးကို ငါ့ဆီမှာ
ပဲ စိတ်ချလက်ချထားခဲ့ပါ။ လိုလေသေးမရှိ ငါဖြည့်ဆည်းပေးမှာပါ
နှင့် သတိရတဲ့အခါ အချိန်မရွေးလာကြည့်လို့ရနေတာပဲ လောလော
ဆယ်တော့ အန်တီနဲ့ နှင့် ပြန်လိုက်သွားလိုက်ပေါ့’

လေဘာတီခေါင်းထဲတွင် တစ်ဆစ်ဆစ်ကိုက်ခဲလာသည်။

‘ငါ့သမီးလေးကို လွမ်းလို့ ငါသေလိမ့်မယ် ဟန်နီ’

‘တစ်ခုရှိတယ်၊ ခွန်ထိုက် ပြန်လာရင် နှင့်စာရင်းရှင်းလိုက်
သူ လက်ခံတယ်ဆိုရင် သမီးကိုပြန်ခေါ်လိုက်ပေါ့’

ခါးသီးစွာပင် သူမ ငြင်းပယ်မိသည်။

‘ရှိပါစေတော့ ဟန်နီရယ် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မိန်းမ

နှစ်ယောက်က လူပြီး ပေါင်းရမယ်ဆိုရင်တော့ ငါဘေးထွက်နေလိုက်
တော့မယ်၊ သူ့မျက်နှာကိုတွေ့ရင် အဟောင်းက အသစ်ဖြစ်လာမှာ
မို့လို့ ဘယ်တော့မှမတွေ့ဖို့ ငါဆုံးဖြတ်ထားပြီးသား’

‘ဒါဆို နှင့် ဘာဆက်လုပ်မလဲ’

‘မသိတော့ဘူး ငါ ဘာမှမသိတော့ဘူးဟာ ငါသမီးလေးကို
ခေါ်ပြီး ဟိုးအဝေးကြီးကို ထွက်ပြေးသွားချင်တာပဲ၊ ဆီတယ်’

‘ဒါဆို ငါဆုံးဖြတ်ပေးမယ်နော်၊ နှင့်အန်တီနဲ့ ပြန်လိုက်သွား
ပြီး ပိုစတင်ကျတဲ့နေရာကို စောင့်၊ အဲဒီကို အန်တီမလိုက်နိုင်ဘူးဆို
မှ ကလေးထိန်းတစ်ယောက်ခေါ်ပြီး နှင့်သမီးလေးကို ခေါ်သွားပေါ့။
လောလောဆယ် ငါတို့လည်း ကလေးမွေးဖွားတယ်ရှိအောင် ခဏပေး
မွေးစားပါဟာ . . . သူများတွေပြောနေကြလို့လေ . . . ကလေးမွေးစားရင်
မကြာခင် ကိုယ်ဝန်ရတတ်တယ် တဲ့’

ဟန်နီကို လေဘာတီ ငြင်းနိုင်စွမ်းမရှိတော့ပါ။ သူပြောတာ
မှန်ကန်သင့်လျော်နေတာပဲလေ။

ဟန်နီကိုလည်း သနားသည်။

သူ့မှာ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေရတာ အတူနေ-
ကြည့်တော့မှ သူမ သိလာရသည်။

အပြစ်ကင်းစင်စွာအိပ်မောကျသွားပြီဖြစ်သော သမီးနဲ့ နဖူး
လေးကို ချောင်သာစွာ တရှိုက်မက်မက် နမ်းရှိုက်မိသည်။

မိုးကောင်းကင်ကြီးက အမြဲတမ်း ရှိနေသလို မေမေလည်း သမီးလေးအနားမှာ အမြဲရှိနေမှာပါ သမီးရယ်...

'လေဘာတီ နှင်မြန်မြန်သွားမှဖြစ်မယ်နော်။ ပတ်ဝန်းကျင်က ရွှံ့သေးတယ်၊ တော်ကြာ... ဒီကလေးကို ငါမွေးတာ မဟုတ်မှန်း အန်တီ သိသွားလိမ့်မယ်'

ဟန်နီပြောတာ သဘာဝကျပါသည်။ လေဘာတီက အားတင်းရင်း ကတိပေးလိုက်သည်။

'ငါ သွားမှာပါ ဟန်နီ၊ ဒါပေမယ့်... ငါပြန်လာခဲ့မယ်၊ ငါမရှိတုန်း ငါ့သမီးလေးကို ဂရုစိုက်ပေးပါ ဟန်နီရယ်၊ နင့်ကျေးဇူးကို ငါ ဒီတစ်သက် မမေ့ပါဘူး'

ဟန်နီက သူငယ်ချင်းကို လှမ်းဖက်ပြီး နှစ်သိမ့်မိသည်။

ပြန်လာခဲ့မယ်လို့ ပြောသွားခဲ့တဲ့ လေဘာတီ တစ်ယောက် သုံးလအတွင်းမှာ တကယ်ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ ယုံကြည်စွာထားခဲ့သော သမီးလေးကို မတွေ့ရတော့ပါ။ ဟန်နီတို့လင်မယားကိုလည်း မတွေ့တော့ပါ။

ရင်ဝကို မီးစနှင့်မြိုက်လိုက်သလိုပူလောင်လွန်းလို့ အရူးမီးပိုင်းဖြစ်ရသူက လေဘာတီပါ။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ စုံစမ်းကြည့်တော့မှ အကြောင်းစုံကို သိရတော့သည်။ ဒီအိမ်က ဟန်နီတို့အိမ်ပိုင်မဟုတ်ဘဲ နှစ်ချုပ်နှင့် ငှားနေ

တာတဲ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်ရက်လောက်ကမှပြောင်းသွားကြတာတဲ့။ အားသုံးက သူမကိုပဲ ပိုင်းပြီးအပြစ်တင်ကြသည်။ ကလေးကို ဘာဖြစ်လို့ ထားခဲ့တာလဲတဲ့။ ပြောကြပါဦးတော့။

မျက်စိမိုက်ပြီး စဉ်းစားကြည့်တော့မှ ဟန်နီ လှည့်စားသွားတာတွေ တရားရေးပေါ်လာသည်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ်လောက်ကမှ သူမ ဖုန်းဆက်သေးသည်။ အဲဒီတုန်းကရှိနေသေးတာပဲ။ ချင်းတောင်မှာ ပို့စတင်ကျတော့ အမေက လိုက်မနေနိုင်ပါ။ သူမမှာ ဝမ်းသာအားရနှင့် သမီးလေးကိုလာခေါ်ဖို့ ဟန်နီဆီဖုန်းဆက်သည်။ လာခေါ်ခါ စောင့်နေမယ်တဲ့လေ။

သမီးလေးကို ဒင်းတို့ ဘယ်ခေါ်ပြေးသွားပြီလဲ။ လူယုံဆတ်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲလား။ ပူလောင်သောမျက်ရည်စတွေက ပါးပြင်ပေါ်မှာ တစ်ပေါက်ပေါက်လိမ့်ဆင်းနေသည်။ ပြေးစမ်း ဟန်နီ။ နင်ဘယ်လောက်ဝေးဝေးကို ပြေးနိုင်မလဲ။ နင့်ဆီမှာပါသွားတာက ငါ့ရဲ့ သွေးလေ။ နင့်သွေးမှ မဟုတ်တာ။ သွေးချင်းနီးပါတယ်ဟာ။ ငါ့သမီးကို နင့်လက်ထဲက ရအောင်ပြန်ယူမယ်။

ဒီတစ်သက်တော့ နင်ဟာ ငါ့ရဲ့ရန်သူပဲ။ နင့်ကို ငါ သူငယ်ချင်းစာရင်းက ပယ်ဖျက်လိုက်ပြီ ဟန်နီ။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၁၇)

1* MB တက်နေတဲ့ နွေပျိုးခင်းဆီကို သက်စု မကြာခင် အလည်လာလေ့ ရှိသည်။

တောမြိုင်ကံတော့ သတိရတိုင်း လာပြီး အခစားဝင်သည် သူယေချင်းတွေက တောမြိုင်ကို သူမချစ်သူဟု သာ ထင်ကြသည်။

ပျိုးခင်း စုံစမ်းခိုင်းထားတဲ့ ဒေါက်တာခွန်ထိုက်အကြောင်း ပြောပြချင်လို့ သက်စုခမျာ ကင်န်တင်းမှာ နာရီဝက်လောက် ထိုင် စောင့်နေရသည်။

လက်ချာပြီးလို့ ထွက်လာတဲ့ ပျိုးခင်းက ထမင်းစားခင်း ကင်န်တင်းထဲကို လှမ်းအောင်

'ပျိုးခင်းရေး . ငါ ဒီမှာဟေ့'
သက်စုလှမ်းခေါ်တဲ့ဆီကို သွက်လက်သောခြေလှမ်းများဖြင့် လျှောက်သွားမိသည်။

'နင်စောင့်နေရတာကြာပြီလား သက်စု၊ အန်ကယ်ရော နေ ကောင်းရဲ့လားဟင်'

'ကောင်းပါတယ်ဟာ . နင့်ကိုပြောစရာရှိလို့ ဟဲ့ ဒေါက်တာ ခွန်ထိုက်အကြောင်း နင် သိချင်တာဆို'

'သိပြီလားဟင် . ဘာတွေ သိလာလို့လဲ'

'ငါ့ဝမ်းကွဲအစ်မဆီက သိလာတာ . သူ့သမီးလေး နာမည် က မိုးသားဖြူ . တဲ့၊ TTCမှာ ခုနစ်တန်းတက်နေတယ်။ သူ့မိန်းမက ဒေါက်တာပွင့်ကြည်သာ တဲ့။ OG ပဲလေ . နင်ကြားဖူးတယ် မဟုတ် လား'

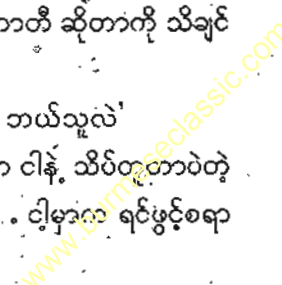
'အရမ်းချောတယ်လို့တော့ ကြားဖူးတာပဲ'

'ငါသိတာတော့ ဒါအကုန်ပဲ ပျိုးခင်း'

'ငါက သူတို့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး လေဘာတီ ဆိုတာကို သိချင် တာ'

'လေဘာတီ . လေဘာတီဆိုတာ ဘယ်သူလဲ'

'ငါလည်း မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူက ငါနဲ့ သိပ်တူတာပဲတဲ့ ငါနဲ့ နာမည်လို ပတ်သက်နေမှန်း မသိဘူး . . . ငါ့မှာက ရင်ဖွင့်စရာ

ဆိုလို့ နှင်ပဲ ရှိတာ၊ အခု မာမိတို့ကို ဒေါက်တာခွန်ထိုက်က ပေးကမ်း
စောင့်ရှောက်နေတာ ငါသိတယ်။ . ငါထင်တာမမှားဘူးဆိုရင် အခု
ငါတို့နေတဲ့ တိုက်ခန်းတောင် သူဝယ်ပေးထားတာ ဖြစ်ဖို့ များတယ်။
အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ . သူတို့ ဘယ်လိုဆက်စပ်မှုရှိလို့လဲ

သက်စုက ခေါင်းကို ဟိုဘာလို့ဒီတက်ခါရမ်းရင်း
'နှင်ပြောမှ ငါလည်း ရှုပ်ကုန်ပြီဟာ ထူးတော့ထူးဆန်းတယ်
နော်'

'ဟုတ်ဇာယ် သက်စု . . . ငါ့ဘဝကြီးက ပဟေဠိတစ်ပုဒ်လိုပဲ
လျှို့ဝှက်လွန်းတယ်။ တစ်ခါတလေဆို ငါတွေးမိတယ်သိလား . . . ငရဲ
တော့ ကြီးမလာမသိဘူး။ ငါ ငါက မာမိတို့ရဲ့သမီးမှဟုတ်ရဲ့လားလို့
ပြောရင်း အသံလေးတိမ်ဝင်သွားတဲ့ သူငယ်ချင်းကို သက်စု
က -

'ဘာတွေလျှောက်တွေးနေတာလဲ ပျိုးခင်းရယ်။ နှင် ပရက်
တီကယ်ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား၊ ထမင်းစားတော့လေ ငါသွားတော့
မယ်နော်'

'မရဘူး နှင် ငါနဲ့ အတူ ထမင်းစားပြီးမှ သွားရမယ်'
ငါ စားပြီးသွားပြီ ပျိုးခင်း၊ နှင်ကြည့်ရတာ ပိန်သွားသလို
ပဲ။ စာချည် ဖိကျက်မနေနဲ့ဦး တောမြိုင်ကဆို ခဏခဏပြောနေတာ
နှင့်ကို စိုးရိမ်လို့တဲ့'

ပျိုးခင်းက ခြောက်ကပ်စွာရယ်ရင်း .

'ငါ့အတွက် စိုးရိမ်ပေးကြတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟာ . .
ငါ့မှာတော့ အတွေးတွေနဲ့တင် ချာချာလည်နေလို့ ကိုယ့်ဟာကိုယ်
လျစ်လျူရှုထားတာ ကြာပြီ'

သက်စုက ပျိုးခင်းပဲခင်းလေးကို အသာရိုက်ရင်း
'ဆေးကျောင်းတက်လို့ မရှားဘဲ အတွေးလွန်ပြီး ကြောင်သွား
ဦးမယ် မိပျိုးခင်းရယ်။ ငါသွားပြီနော် ဘိုင့် . . .

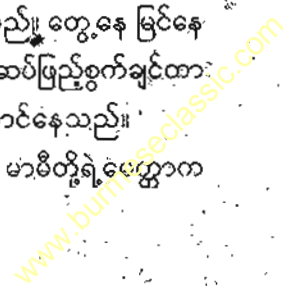
နွေပျိုးခင်းဟာ အလကားနေရင်း အတွေးကြောင်တတ်တဲ့
မိန်းမ မဟုတ်ပါ။

သံလွန်စလေးတစ်ခုကိုလိုက်ရင်း တွေးရင်းဖြင့် သက်စု ပြော
သွားသလို ရူးကြောင်ကြောင်ဖြစ်ချင်နေပြီ။

နောက်တစ်ခုက အရိပ် . . .
ပျိုးခင်းအတွက် အေးမြစေတဲ့ အရိပ်တစ်ခုကို မာမိတို့က
ပေးခဲ့သလား . . .

ပျိုးခင်းကတော့ မရူးဘူးလို့ပဲ ထင်သည်။ တွေ့နေ မြင်နေ
ကျ မိဘမေတ္တာမျိုးက ရယူလိုခြင်းကင်းပြီး ပေးဆပ်ဖြည့်စွက်ချင်တာ
က များတာကြောင့် Plus(+)သဘောကို ဆောင်နေသည်။

သို့ပေမယ့် ပျိုးခင်းကို ပေးဆပ်နေတဲ့ မာမိတို့ရဲ့မေတ္တာက
အထူးအစားရော ရှိရဲ့လား။

မူပိုင်နှင်းဆီ - ၁၄၀

သမီးကို ဗန်းပြပြီး သူငယ်ချင်းဆိုက လက်ဖြန့် တောင်းနေ
တာကျတော့ရော တရားရှဲ့လား.. မျောက်ပြ ဆန်တောင်းတဲ့အလုပ်
ကရော သမီးကိုချစ်တဲ့ အချစ်ပဲလား။

ပျိုးခင်း သိနေပါတယ်လေ..

မသိစိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုကို ကျိန်းသေသိနေစိတယ်။ လက်
ဆုပ်လက်ကိုင်ပြဖို့ပဲ လိုတာပါ။

(ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာများ ပေးပို့လိုပါက

အမှတ်-၄၁၊ မြေညီထပ်၊

မေတ္တာရောင်ပြန်ရပ်ရှင်၊

လမ်း ၉၀၊ ကန်တော်ကလေး၊

ရန်ကုန်မြို့သို့ ပေးပို့နိုင်ပါသည်။)

အခန်း(၁၈)

Class ပြီးလို့ အိမ်အပြန် ခြေလှမ်းတွေက လေးကန်လွန်း
သည်။ စိတ်နှင့်ကိုယ်က သိပ်မကပ်ချင်တော့ ခလုတ်တိုက်တာလည်း
ခဏခဏပင်။

လိပ်ခုံးရှေ့ စိုက်ပျိုးရေးမှတ်တိုင်မှာ ကားစောင့်နေတုန်း
Cygnus ကားဖြူလေးတစ်စီး ထိုးရပ်လာတာ မှန်တဲခါး ပွင့်လာပြီး
ဒေါက်တာခွန်ထိုက်၏ မျက်နှာကို နီးကပ်စွာတွေ့လိုက်ရသည်။

“သမီးလေးပါလား”

နွေးထွေးလိုက်တဲ့အသံ။ ပျိုးခင်း တစ်သက်မှာ အခုလိုမျိုး
မေတ္တာဓာတ်တွေလွှမ်းခြုံထားတဲ့အသံမျိုး တစ်ခါမှမကြားဖူးခဲ့ပါ။

ကားစောင့်နေတာလား သမီး

ဟုတ်. . ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်

စိတ်ထဲမှာ အလိုလိုသိမ်ငယ်လာသည်။

ကိုယ်က သူ့အထောက်အပံ့နှင့်ကျောင်းတက်နေရတာဆို

တော့ ကျေးဇူးတင်ပေးမယ့် အားနာပြီး အားငယ်ရသည်။

အန်ကယ် လိုက်ပို့ပေးမယ် သမီး၊ လာ. . ကားပေါ်တက်

ရ. . ရပါတယ်ရှင်၊ ပျိုးခင်း ကိုယ့်ဘာသာပြန်ပါ့မယ်

မဟုတ်တာပဲ သမီးရယ်၊ လာတက်. . ဒီမှာ ကားရပ်လို့မရ

ဘူး

ပျိုးခင်းမှာ ဆက်ပြီး တွေးတောချိန်မရှိတော့။ ခြေထောက်

တွေရဲ့ခေါ်ဆောင်ရာနောက်ကိုလိုက်ပြီး ဒေါက်တာခွန်ထိုက်၏ကား

ပေါ်သို့ရောက်သွားသည်။

တစ်ခါမှမစီးဖူးတဲ့ ကားကြီးက စီးလို့ကောင်းလိုက်တာ လွန်

ပါရော။

ပျိုးခင်း၏စိတ်က ကလေးလေးတစ်ယောက်လို သဘောကျ

တာကိုတွေ့လို့ ကျေနပ်နေတဲ့ပုံစံလေးဖြင့် ပျော်ရွှင်လာသည်။ အန်

ကယ်ကိုလည်း ကြောက်နေ ရှိန်နေတာမျိုး မရှိတော့ဘဲ နှုတ်သွက်

လျှာသွက်ရှိလာသည်။

စီးလို့ကောင်းလား သမီး

အရမ်းကောင်းတာပဲ အန်ကယ်၊ ပျိုးခင်း တစ်ခါမှမစီးဖူး

ဘူး သိလား

ဒေါက်တာခွန်ထိုက်က သမီးလေး၏မျက်နှာကို သနားကြင်

နာစွာကြည့်ပြီး မျက်ရည်တွေ ဝဲတက်လာသည်။ ချက်ချင်းပင် မျက်

နှာလွှဲလိုက်ရသည်။

ဒီလောကကြီးထဲမှာ ကိုယ့်ရဲ့သွေးနဲ့ဖြစ်လာတဲ့ သမီးလေး

နှစ်ယောက်ရှိပါသည်။ မိုးသားဖြူ ဆိုတဲ့ သမီးလေးမှာတော့ စည်းစိမ်

ဥစ္စာဆိုလည်း အလှူပယ်၊ လုံခြုံငွေ့ထွေးစေတဲ့ မိခင်မေတ္တာကိုလည်း

လိုသလောက်ရနေတဲ့အချိန်မှာ ဒီသမီးလေးကျတော့ မိဝေးဖဝေနှင့်

သူစိမ်းတွေကို မိဘုထင်ကာ အနိမ့်ခံဘဝဖြင့် ခိုကပ်နေရသည့်အဖြစ်။

ဘယ်လောက်တောင် အဖြစ်ဆိုးသလဲဆိုရင် တစ်စီးမိတ်တည်း အတူ

နေပြီး ဟင်းတောင်မှခွဲခြားပြီး ကျွေးတယ်ဆိုပဲ။

တာဝန်မကျေသည့် ဖခင်တစ်ယောက်အဖြစ် အချိန်တိုင်း

နာကျင်နေရသည်။ သမီးဇောနှင့်မို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တိတ်တဆိတ်

စုံစမ်းသည်။ ကြားရသည်က တစ်ခုမှ စိတ်ချမ်းသာစရာမရှိ။ သမီး

လေးခမျာ ဆေးကျောင်းတက်ရန် အမှတ်မီရဲ့သားနဲ့ ဆေးကျောင်း

တက်ခွင့်မရှိတော့ဘူးဆိုမှတော့ သူ ထိုင်ကြည့်နေလို့မရတော့ပါ။

အိမ်မှာ မမနှင့်အခြေအတင်ပြောပေးမယ့် မအောင်မြင်ပါ။

မမက ခါးခါးသီးသီးငြင်းတော့ သမီးအတွက် သူ ဘာလုပ်ပေးနိုင်သ

လဲဆိုတာ အထပ်ထပ်အခါခါ သုံးသပ်ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သမီး၏နာမည်နှင့် တိုက်ခန်း ဝယ်ပေးပြီး ကျောင်းတက်ဖို့ အတွက် ဘဏ်ထဲမှာ သိန်းတစ်ရာ ထည့်ပေးခဲ့သည်။

ဘဝင်မကျတာတစ်ခုက သမီးကိုတွေ့နေရက်သားနဲ့ သမီး လို့ခေါ်ပိုင်ခွင့်၊ ဖွင့်ပြောပြပိုင်ခွင့်မရှိခြင်းပင်။

ဟန်နီက သမီးကိုဖွင့်ပြောဖို့ အသည်းအသန်ပိတ်ပြောနေတာ ဘာအကြောင်းရှိလို့လဲ။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ခုလိုမျိုး သမီးလေးနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းရှိတုန်း ဖွင့်ပြောပြလိုက်ချင်သည်။

‘အန်ကယ် ဘယ်သွားမလို့လဲဟင်’

‘သမီးလေး.. ကျောင်းမှာ ပင်ပန်းလာမှာပဲနော်၊ သမီးများ ဝိုက်ဆာနေမလားလို့ တစ်ခုခုလိုက်ကျွေးမလို့’

ပျိုးခင်းက ပျာပျာသလဲငြင်းသည်။

‘မဟုတ်တာဘဲ အန်ကယ်ရယ်၊ အိမ်လိုက်ပို့ပေးတာတောင် လွန်လှပြီ’

‘အန်ကယ်ကို သူစိမ်းလို့ သတ်မှတ်မထားပါနဲ့လား.. သမီးရယ်’

ဖခင်တစ်ယောက်၏ သမီးအပေါ်မှာ ထားသည့် ကရုဏာ စိတ်ကြောင့် သမီးလိုအပ်မည်ထင်သော အသုံးအဆောင်လေးတွေ

တို့ ဝယ်ပေးရင်း တစ်ခုခုကျွေးရန် သူ့ကားက 'East Poing shopping mall' ဆီသို့ ဦးတည်နေပါသည်။

အန်ကယ်ခွန်ထိုက်က သူ့စိမ်းမဟုတ်ဘူး ဆိုရင် ပျိုးခင်းနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေသလဲ ဆိုတာလေးတော့ သိခွင့်ရှိရင် သိချင်ပါသည်။ ပျိုးခင်းက အရဲစွန့်ကာ

‘အန်ကယ်.. သမီးတစ်ခုလောက် မေးလို့ရမလားဟင်.. မေးပါဗျာ’

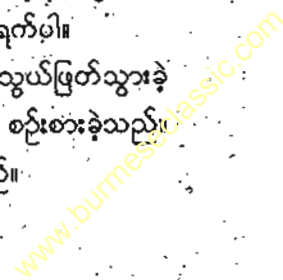
‘ဟိုလေ.. အန်တီလေဘာတီက အန်ကယ်ယူငယ်ချင်းလားဟင်’

ပျိုးခင်းက အန်ကယ်မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။ အန်ကယ်မျက်နှာမှာ အရိပ်လေးတစ်ခု ဖြတ်ပြေးသွားသည်။

‘သမီးမာမီ ပြောပြလို့လား၊ သူ့အကြောင်း ဘာဖြစ်လို့သိချင်တာလဲ သမီးရယ်’

သူက သမီးအမေပဲလေဟု ဖွင့်ပြောလိုက်ချင်သည်။ တစ်ဖက်သတ်ခွဲချက်တွေ တင်ပြီး စိတ်နာကာ တစ်သက်လုံးပုန်းကွယ်နေသော တစ်ချိန်က ချစ်သူကို ခွန်ထိုက်အပြစ်မယူရက်မိ။

အင်္ဂလန်မှာ နေတတည်းက အဆက်အသွယ်ဖြတ်သွားခဲ့သော လေဘာတီကြောင့် ခွန်ထိုက်ပြန်လာဖို့အထိ စဉ်းစားခဲ့သည်။ နောက်တစ်ခုက မာမီစကားကို သူ့ယုံစားမိခဲ့သည်။

စာတွေ အချိန်လုပြီး ရော့ခွဲပေမယ့် ဆယ်စောင်လောက် အထိ ပြန်စာတွေ မလာတဲ့အခါမှာတော့ လူ့စာ ရှေးချစ်လာပြီ။

ဒါနဲ့ပဲ အမေနဲ့ဖုန်းပြောတော့ မနေနိုင်သဖြင့် လေဘာတီ အကြောင်းကို မေးမိပါသည်။

အမေက 'မသိချင်နဲ့တော့ ဆား၊ ဆူးလမ်း၊ လှူသွားပြီး ဟီး အခုမြန်တော့ရင် အခုခံစားရသည်။ အမေ့ကိုလည်း ဒေါသ မထွက် ရက်တော့ပါသွား။ လူ့ လောကကြီးထဲမှာ ရှိမှမရှိတော့တာ။

အမေပြောလိုက်တဲ့ စကားဟစ်ခွန်းကြောင့် သူ့ ဟိုမှာ စွာ တွေ့လည်ခဲ့ရသည်။ စဉ်းစားရင်း၊ တွေးတောရင်း၊ ငေးမောရင်း ဘာ ကိုရော စိတ်ကိုပါ စာထဲတွင် နှစ်မြှုပ်ခဲ့သည်။ ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် သူ ပြန်မလေ့ရှိခဲ့ပါ။ လေဘာတီနှင့်တွေ့ပြီး သူ့မနဲ့တိက မွတ်ဟ ဝန်ခံဖို့ကိုမှာကို ချစ်မဆိုင်ရပါ။

အမေ လေဖြတ်သွားပြီ ဆိုတဲ့ သတင်းသား သူ့ဆီကိုရောက် မလာခဲ့ဘူးဆိုရင် သူ့ပြန်လာဖြစ်မည် မဟုတ်ပါ။

သူ့ဘဝဟာ နောက်ဆုံးမှာတော့ အမှေ့ကျန်းမာရေးအပြင် အနေအရ သူမ သဘောတူသည့် မပပွင့်ကြည်သာနှင့် လက်ထပ်ခဲ့ ရပါသည်။

လေဘာတီကို လိုက်ရှာပေမယ့် အိမ်ရောင်းသွားပြီး သား အင်နစ်ယောက် ခြေရာဖျောက်သွားကြသည်။

အန်ကယ် ဘာတွေ ခံတွေးနေတာလဲတင် အပန်းကြီးနေ ဘယ်ဆိုရင် မပြောမိနဲ့လား အန်ကယ်ရယ်။ ဇာမိတ ပြောပြောနေ တော့ မျိုးဆင်းနဲ့တူတယ်ဆိုလို့ ဆီချင်တာပေါ့။

သမီးလေးတို့ မှခံစားစေချင်ပါ။ သူ့အဖေပါလို့ သိသွားပြီး ဘုံနောက်မှာ တွေ့ချင်မြင်ချင်လာမည်။ တမ်းတလာမည်။

လှိုင်းလှိုင်း တွန်းပစ်သွားတဲ့ သံမဏိအသံသည် ဝိုင်ရင်ကြီးက တွက်လာမည်မှ မဟုတ်တာ။ အဲဒီအခါကျ သမီးလေးပဲ ခံစားရမှာ။

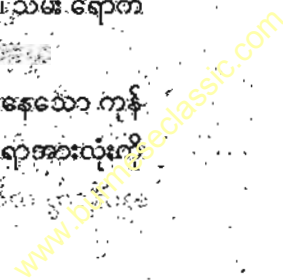
နှစ်တွေ ကြာပြီပဲ သမီး၊ သူ့ အန်ကယ်တို့ ထားခဲ့တာလေး၊ သံသရာရင်ကို အပြီးအပိုင်ဖြတ်သွားတာ၊ ခေတ်တော်အသည်းမာတဲ့ ခန်းခဲ

ပျိုးခင်း ဆတ်မမေးရက်တော့ပါ။

ဇာတ်နာစရာ အတိတ်က အကြောင်းတွေ အန်ကယ်နှင့် လေဘာတီဆိုတဲ့ အန်တီတို့ကြားမှာရှိနေတာကတော့ သေချာသွား ခဲ့ပြီ။

သမီး ဟိုမှာကြည့်စမ်း။ East Point လေး သမီး ရောက် ပြီးပြီလား။

ထည်ထည်ဝါဝါဖြင့် အရှိန်အဝါတစ်မျိုး တိုးနေသော ကုန် ဆိတ်ကြီးကို မြင်တော့ အေးရ မောရလွန်းသဖြင့် အရာအားသုံးကို နှိုးခင်း ဓမ္မာဓူးပါသည်။

အကြီးကြီးပဲနော် အန်ကယ်.. ပျိုးခင်း မရောက်ဖူးဘူး..
ခုမှပဲ မြင်ဖူးတာ.. ကြည့်စမ်းပါဦး.. လှလိုက်တာနော်'

'အထဲမှာ ကြည့်ပြီးရင် သမီးပျော်သွားမှာ သေချာတယ်..
Internet Cafe' ထိုင်မလား၊ စားမလား၊ ဈေးဝယ်မလား၊ ဆံပင်ညှင်
မလား.. အစုံရတယ်လေ'

သမီးပျော်တာ ကြည့်ပြီး သူ့ပါ ပျော်လာသည်။ သူ့လိုလူမှ
အိပ်ချိန်၊ စားချိန်ကလွဲရင် အချိန်တွေက ရှားပါးလွန်းသည်။ နားနာ
နေနေ ရုပ်ရှင်ကြည့်တာတို့၊ shopping ထွက်တာတို့ဆိုတာ သူ့ family
ကိုတောင်မှ အချိန်မပေးနိုင်ခဲ့ပါ။ အခု ဒီသမီးလေးနဲ့ကျမှ..

သမီးကို ကြည့်ရတာ တစ်ခါမှ ဈေးဝယ်ထွက်ဖူးပုံ မပေါ်တီ
အင်္ကျီဆိုင်၊ ဖိနပ်ဆိုင်တွေကို မြင်မြင်သမျှ တငေးတည်းငေးနေသည်
'သမီး.. အင်္ကျီတွေ သွားကြည့်လေ'

သမီးက အင်္ကျီလေးတွေ လျှောက်ကြည့်ရင်း သူသဘောတူ
သည့်အင်္ကျီလေးတွေဆို သူ့ကိုယ်မှာကပ်ပြီး ကြည့်သည်။ ပြီးတော့
အသာလေး ပြန်ချလိုက်သည်။

သူ့ချလိုက်တဲ့အင်္ကျီကို ကျွန်တော်က မှတ်ပြီး ဆိုင်ကကောင်
မလေးကို အသာပြလိုက်သည်။ သမီးကတော့ မသိရှာပါ။ ဒီနိုင်
ဆန်းဆန်းနှင့်အင်္ကျီလေးတွေ ရှေ့မှာ မျက်စိမခွာနိုင် ဖြစ်နေသည်။
အင်္ကျီတွေ တစ်ထည်ပြီး တစ်ထည် သူ ချသွားတိုင်း ကောင်မလေး

တွေက ယူပြီး အိတ်ထဲ ထည့်ထားပြီးသား။ ဖိနပ်ဆိုလည်း တစ်ရန်ပြီး
တစ်ရန်။ ကျွန်တော် ငွေလိုက်ရှင်းပြီးဝယ်ထားပေးသည်။ သမီးကြိုက်
တာ ကျွန်တော် သိသွားပြီလေ။ အဓိကက သမီးကို surprise ဖြစ်
သွားစေချင်သည်။

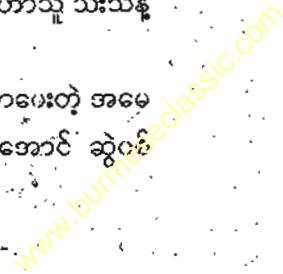
သမီး ဝိုက်ဆာလို့လားမသိ။ အင်္ကျီတွေကြည့်တာ ရပ်သွား
သည်။ အဲဒီတော့မှ သူလေးက ကျွန်တော့်ကို သတိရပုံ ပေါ်သည်။
ကျွန်တော့်လက်ထဲက အထုပ်အပိုးတွေလည်း တွေ့ရော..

'အန်ကယ်.. များလှချည်လား.. ဘာတွေလဲဟင်'
'သမီးအတွက်လေ.. ခုနတုန်းက သမီးကြည့်နေတဲ့ဟာ
တွေပေါ့'

'အန်ကယ်ကလဲလေ.. ပိုက်ဆံတွေ နှမြောစရာကြီး'
သိတတ်လိုက်တဲ့ သမီးလေး။

'ဟဲ.. သမီး ဝိုက်ဆာရောပေါ့.. သွားစားကြရအောင်'
အန်ကယ်က ပျိုးခင်းကို သိပ်ဂရုစိုက်တာပဲ။ ဒီလို အဖေမျိုး
နဲ့ခင်း လိုချင်လိုက်တာ။ အိမ်က ဒယ်ဒီကျတော့ သူ့ဟာသူ သီးသန့်
နေသည်။

ပျိုးခင်းလည်း ဝိုက်ဆာဆာနှင့် အန်ကယ်မှာပေးတဲ့ အမေ
တန်ထမင်းကြော်တစ်ပွဲလုံး တက်တက်စင်ပြောင်အောင် ဆွဲဝစ်
ခိုက်သည်။ မိမိနို့တစ်ခွက်လည်း ပြောင်ပြီ။

ဟန်ဆောင်ခြင်းတင်းစွာ အားရပါးရစားနေသော သမီးတို့ သူ့ တစ်ခွဲစိမ်းကြည့်နေမိသည်။ ခိုက်ဆာနေတာပျောက်ပြီး ဘာမှစားလို့ မဝင်တော့။

‘ဟင်. . အန်ကယ်က ဖော်ပြီလား၊ နည်းနည်းလေးပဲ စားတယ်နော်’

‘သမီးစားတာ ကြည့်ပြီး ကျေနပ်စွားတာလေ’

‘မာမိ စိတ်ပူနေမလား မသိဘူးနော်၊ ရှစ်နာရီတောင် ထီးသွားပြီ’

ခုမှ သတိရပြီး အဆူခဲရမှာကိုကြောက်နေသော သမီးလေးကို သူ သနားသွားသည်။

‘အန်ကယ်ပါသားပဲ သမီးရယ်. . ဘာကြောက်စရာ ခွိုင်းလဲ’

သမီးက ဖစ်စာကြကြဖြစ်နေပြီ။ သမီးမျက်နှာလေးကို ကြည့်နေချင်သေးပေမယ့် အိမ်ပြန်နောက်ကျရင် ပြဿနာတက်ရဦးမှာ ပြန်ဖို့ ပြင်ရသည်။

စက်လှေကားထိပ်ကို ရောက်တော့ စူးစူးရဲရဲစိုက်ကြည့်နေသော သမီးလေး မိုးသားဖြူကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူက ပျိုးခင်းထဲ ရန်လိုစွာ ကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ဘေးမှာ ‘မမ’ရဲ့ညီမ သူ့အန်ကယ်ပါလာသည်။

မိုးသားက ရုတ်တရက် ပျိုးခင်းရှေ့ကို ရောက်လာပြီး လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ မေးသည်။

‘သူက ဒယ်ဒီသမီးဆိုတာလား’

မိုးသားအန်ကယ်က ဝင်တားပေမယ့် မမိတော့ပါ။

‘သမီး’

ကျွန်တော့်အသံက နည်းနည်းကျယ်သွားသည်။

‘ဒယ်ဒီ သမီးကို အော်စရာမလိုပါဘူး. . ဒယ်ဒီအချစ်တွေ သူ့ကိုပဲ ပုံပေးထားတာ သိပြီးသားပါ’

ပျိုးခင်းမှာ အသက်ရှူဖို့ပင် မေ့လျော့နေသည်။ သတိဝင်လာလာချင်း သူမ လုပ်မိသည်အထိ ထွက်ပြေးခြင်းပင်။

ဒေါက်တာခွန်ထိုက်က သူ့အဖေဆိုပါလျှင် ခုနက ကောင်မလေးဟာ သူ့ရဲ့ ညီမလေးပေါ့။ ပျိုးခင်း သိလိုက်တာတစ်ခုက အဲဒီ ကောင်မလေးဟာ သူမကို တစ်သက်လုံးနာကြည်းတော့မည်။

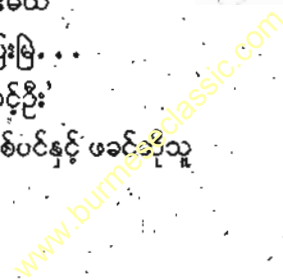
ပျိုးခင်းနောက်မှာ အန်ကယ်ကပ်ပါလာသည်။

‘သမီး. . ခဏနေဦး၊ ဖေဖေ ပြန်ပို့ပေးမယ်’

ပျိုးခင်း နားမထောင်ပါ။ ရှေ့ဆက်ပြေးမြို့. . .

‘သမီး. . ဖေဖေပြောပြမယ်၊ ခဏစောင့်ဦး’

လက်ထဲမှာ အထုပ်အပိုးတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်နှင့် ဖခင်ဆိုသူကို သနားသောသည်။

ရှင် 'ပျိုးခင်းကို သနားရင် ခုနက ညီမလေးနဲ့ အိမ်ပြန်ပါတော့

အဖေ ခေါ်ရမလား၊ အန်ကယ်ပဲ ဆက်ခေါ်ရမလား။

ရှင် 'သမီးစိတ်လှုပ်ရှားပြီး တစ်ခုဖြစ်သွားရင် ဖေဖေ ရင်ကနိုး ရမှာလေ'

ပျိုးခင်းပါးပြင်မှာ မျက်ရည်တွေက တာကနိုးသလို ဒလဟော စီးကျလာသည်။

တစ်သက်လုံး ကိုယ့်မိဘလို့ မှတ်ယူနားလည်ထားတဲ့သူတွေ က သူစိမ်းသက်သက်တွေပေါ့။

ပျိုးခင်းလိုချင်တဲ့ မေတ္တာတရားက ပူလောင်ခြင်းကင်းချင် တာလေ။ အရှုပ်အရှင်းလည်း ကင်းချင်တာ.. . ခု ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီ လဲ။ အဖေဆိုတာကြီးက ဘွားခနဲ ပေါ်လာပြီ။

ဒါဆို အမေက ဘယ်မလဲ။ ကိုယ့်သားသမီးကို ရင်အုပ်မ ကွာ မစောင့်ရှောက်ခဲ့ဘူးလား။ ဘာဖြစ်လို့ သူစိမ်းတွေနဲ့ထားခဲ့ရတာ လဲ။

ရင်ထဲမှာ သံသယစိတ်တွေ ဝင်တုန်းက သိချင်ပေမယ့်.. . တကယ်တမ်းသိလိုက်ပြန်တော့ ချက်ချင်းလက်ခံဖို့ဆိုတာ မလွယ် မှန်း သိလာသည်။

'သမီး.. . ဖေဖေကို စိတ်ဆိုးချင်ဆိုးနိုင်ပါတယ်.. . ဒါပေမယ့်

အထင်တော့ မလွဲပါနဲ့ကွယ်။ ဖေဖေသမီးလေးမှာ အပြစ်ဖြစ်သွားမှာ စိုးလို့ပါ.. . သမီးကို ဖေဖေသမီးမှန်းသိတာ မကြာသေးပါဘူး။ တစ် သက်လုံး ဖေဖေ သိခဲ့ပါဘူး။ သမီးမေမေက ဖေဖေကို စိတ်နာပြီး သမီးကို ဟန်နီဆီမှာ ထားခဲ့တာတဲ့။ ဖေဖေကို ယုံပါနော်.. . ပြီးတော့ ဖေဖေမှာ အပြစ်ရှိတယ်ဆိုရင်လည်း ခွင့်လွှတ်ပေးပါ သမီးရယ်'

'ပျိုးခင်းမေမေက ဘယ်သူလဲ' ခုချိန်ထိ သမီးက ဖေဖေလို့ တစ်ခွန်းမှမခေါ်သေးပါ။

'လေ.. . ဘာ.. . တီ'

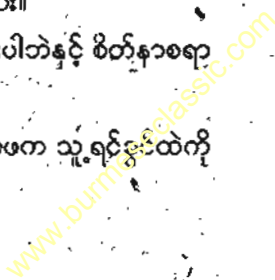
ရှင် 'သားအဖနှစ်ယောက်တို့တွေ့ဆုံမှုသည် နွေးထွေးသောဆက် ဆံရေးမှ ချက်ချင်း အေးစက်ကာ စိမ်းသွားခဲ့သည်။

သူမနှင့် သိပ်တူသည်ဆိုသော လေဘာတီဟာ အမေတစ် ယောက် ဖြစ်ထိုက်ရဲ့လား။

ဝမ်းနှင့်လွယ်ပြီး မွေးထားတဲ့ ကိုယ့်သမီးလေးကို ပြီးပြီးရော ထားခဲ့တဲ့ ခပ်ညှို့ညှို့မိန်းမတစ်ယောက်လေလား။

မိခင်ဆိုတာကြီးကို မတွေ့ဖူး မမြင်ဖူးပါဘဲနှင့် စိတ်နာစရာ တွေ ဖြစ်ဖို့ အကြောင်းက ဖန်လာခဲ့ပြီ။

ကြောင်ပြီးရပ်နေသော သူမကို ဖေဖေက သူ့ရင်ခွင်ထဲကို ဆွဲသွင်းရင်း.. .

‘သမီးလေး..’ သိပ်ခံစားနေရပြီလား၊ ဒါတွေ အားလုံးဟာ
ဖေဖေအပြစ်တွေပါ သမီးလေးရယ်၊ အတ္တကြီးတယ်လို့ပဲဆိုဆို သမီး
ဆီက ဖေဖေလို့ခေါ်တဲ့အသံလေးကို ကြားချင်ပါသေးတယ်’

ဖခင်ရဲ့ရင်ခွင်၊ ဖခင်ရဲ့အရိပ်ဟာ တကယ့်ကို နွေးထွေးပါ
သည်။ ဒီတစ်ခါကျတဲ့ ပျိုးခင်းရဲ့မျက်ရည်တစ်စက်ဟာ ကြည်နူးလို့
လား၊ ကျေနပ်လို့လားဆိုတာ ဤယ်တိုင် မသဲကွဲတော့ပါ။

အခန်း(၁၇)

မိုးသားဖြူ ဒီနေ့ မူမမှန်တာ စူးစူး တွေ့နေရသည်။ ညထဲ
သူ့အန်တီလေးနှင့် East Point သွားပြီး ပြန်လာကတည်းက ထမင်း
မစားဘဲ တန်းပြီး ဝင်အိပ်သွားသည်။ ဒီမနက်လည်း အိမ်က ကောင်
မလေးတွေ သွားနှိုးတာ ထမလာခဲ့ပါ။ မနက်ဆို စောစောထတတ်တဲ့
သမီးလေးဟာ ဘာကိုအလိုမကျမှန်းမသိ၊ ဘာကို စိတ်ကောက်နေ
မှန်းလည်း မသိရပါ။

အမေဆိုတော့လည်း ကိုယ့်သမီးလေး မစားမသောက်ဘဲ
ဒီတိုင်း အိပ်နေတာကို လျစ်လျူရှုပြီး ဆေးခန်းသွားမလုပ်နိုင်တော့၊
နောက်မော့မေးပြန်းပြီး တစ်ခုခုကျွေးရဦးမည်။

အခန်းထဲတွင် မည်းမှောင်နေသည်။ မီးဖွင့်ပြီးမှ အိပ်တတ်
တဲ့သမီးလေးက မီးတွေအားလုံး ပိတ်ထားသည်။ ထူးတော့ ထူးဆန်း
နေပါပြီ။ ခွန်ထိုက် ဆိုတဲ့ သမီးအဖေက သမီးလေးနှင့် အနေပိမ်းပါ
သည်။ နောက်ကွယ်ကနေ သမီးလိုအပ်တာတွေကို ဖြည့်ဆည်းပေး
ပေမယ့် သူ့အချစ်တွေကို သမီးသိအောင် မပြတတ်ပါ။ သမီးလေးက
အမေကိုပဲ ပိုခင်တွယ်သည်။ အမေနှင့်ပိုပြီး နီးကပ်သည်။

ပွင့်ကြည်သာက သမီးပါးပြင်လေးကို ငုံ့ပြီး နမ်းလိုက်သည်။
စိုထိုင်းနေတာက မျက်ရည်တွေလား... သူမ အလန့်တကြားဖြစ်သွား
ပြီး...

‘သမီး... သမီးလေး... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မာမို့ကိုပြောစမ်း...’

သမီး ငိုနေတာလား’

မေးလိုက်တာမှ သမီးရဲ့ရွိုက်သံလေးက ပိုကျယ်လာသည်။

‘သမီး မာမိ အရမ်းစိတ်ပူနေပြီနော်၊ သမီး မပြောရင် မာမိ
သိမှာမဟုတ်ဘူးလေ၊ ပြောစမ်း... သမီး ဘာတွေခံစားနေရ တာလဲ’
သမီးဆီမှ ရွိုက်သံနှင့်စကားသံတွေဟာ ဗလုံးဗထွေး ထွက်
လာသည်။

‘ဒယ်ဒီလေ... ဒယ်ဒီ ရက်စက်တယ် မာမိ၊ သူ့သမီးကိုဝယ်
ပေးထားတာ အထုပ်အစိုးတွေမှ အများကြီးပဲ၊ သမီးဝမ်းနည်းလို့ပါ၊
သမီးတို့သားအမိအတွက် ဒယ်ဒီအချိန်ပေးခဲ့ဖူးလို့လား... ဟင့်’

သမီး ဘယ်လောက်ခံစားသွားရမလဲဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့ရပါ
ပြီ။ ပြောနေရင်းမှ ရွိုက်သံက ထွက်လာပြန်တော့ သူ့ခမျာ ရှေ့ဆက်
ပြောလို့ မထွက်တော့။

‘တော်တော့ သမီး၊ ဆက်မပြောနဲ့တော့... မာမို့သမီးနဲ့ သူ့
သမီးနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူးလေ၊ ဒါကို သမီး သိတယ်မဟုတ်လား... သူ့
သမီးကို သူ့ဟာသူ ဘယ်လောက်ပဲ အရေးပေးပေး မာမိတို့ ဂရုစိုက်
စရာမလိုဘူး၊ သမီးရှေ့မှာ မာမိတစ်ယောက်လုံး ရပ်နေသေးတာပဲ
သမီးရယ်၊ မာမိပျောက်ရှုသွားမှသာ သမီးဝမ်းနည်းရမှာလေ၊ သမီး
ဒယ်ဒီကို ဘာမှအောက်ကျခံစရာမလိုဘူး သမီး၊ မာမိပြောတာ နား
လည်လား’

မိုးသားက ခေါင်းလေးညိတ်ပြသည်။

‘ဒါဖြင့် ထ... မျက်နှာသစ်ပြီး ကော်ဖီလာသောက်... ပျော့
ညံ့ပြီး သိမ်ငယ်နေရင် သမီး ရှုံးပြီပေါ့၊ အဲဒီသားအမိကို ငါတို့ ရှုံးလို့
မဖြစ်ဘူး’

ခွန်ထိုက်... ‘ငါ့ရဲ့ခံနိုင်ရည်ကို နှင် စမ်းသပ်နေတာလား။
ဟန်ဆောင်နေတာကို ရင်မနာဘူးလို့ နှင်ထင်နေသလား။ နင့်ကိုချစ်
မိလို့ တစ်သက်လုံး အချစ်ရဲ့ကျေးကျွန်ဖြစ်နေခဲ့ရတာ ငါ ကျေနပ်နေ
တယ် ထင်လို့လား...’

မိုးသားစုသုံးယောက်သာရှိတဲ့ စားပွဲလေးမှာ စကားသံတွေ

တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ခြောက်သွေ့မှုနှင့်အတူ အရာမယူငါ့သောမုန့်၊
များနှင့် အေးစက်နေသော ကော်ဖီဆိုးခွက်ကလည်း ဒီအတိုင်းပင်။
ဒေါက်တာခွန်ထိုက်က စတင်ပြီး တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြည့်လိုက်
သည်။

သမီးလေး... ဒယ်ဒီ တောင်းပန်ပါတယ်။
အကောက်မပြောသေးသော သမီးလေးက ထသွားပို့ ပြင်
သည်။ မျက်စိလျှပ်သော ပွင့်ကြည်သာက

သမီး... ပြန်ထိုင်စမ်း ရော့... ဝင်အောင်စား၊ သမီး မစား
ရင် မာနီ ရှိစံတားရမှာနော်။

ဦးသားဖြူက မိခင်ကိုသနားသဖြင့် ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်
တစ်ချပ်ကို စိတ်ပေါတပြုဖြင့် စားသည်။ စားရှင်းက ဝမ်းနည်းလာပြီး
မျက်ရည်ကျပြန်သည်။

ငါ့ရင်ကို ဖိနှိပ်နေတာလားဦးသား... သမီးအသက် ဝယ်
ငယ်လေးဝဲ ရှိသေးတယ်။ ဘယ်အရာကိုမှ စိတ်လိုက်မာန်ပါတွယ်တာ
မနေနဲ့၊ သမီးလေး တစ်ခုဖြစ်သွားရင်ထောင် အိဒီတစ်ယောက်က
အာမရစ်စားရမှာမဟုတ်ဘူး... နားလည်လား၊ ငါ့ဝဲ ရင်ကွဲနာကျရမှာ
သွားမှားနောက်ထပ် သမီးတစ်ယောက်ရှိသေးတယ်ဆိုတော့...
မမ... ကလေးစိတ်မကောင်းဖြစ်အောင် မပြောပါနဲ့။

ပွင့်ကြည်သာက ပြုံးသည်။

သို့ပေမယ့် မျက်လုံးတွေတာ စိမ်းသက်စွာ၊

‘စိတ်မတောင်းဖြစ်အောင်လျှပ်တာစား မင်းလေး... ငါ့အား
ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်။ မမ... ဒါပေမယ့်... မှားလို့
တောင်းပန်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် မမှားဘူး လုပ်သင့်တာထက်
အာထရီ လုပ်ခဲ့တာပဲရှိတယ်။’

သွေးဇနားအေးဖြင့် တိုက်ပွဲတစ်ခုကို အားပျိုးနေပြီဖြစ်သော
ဒီအနစ်ပါးကို ဦးသားက ရပ်တန့်မိဖြင့် ကြည့်နေရသည်။

မင်းလုပ်သင့်တာက... ငါ့သမီး စိတ်ဆင်းရဲစေဖို့လား...
မမ ရွတ်ရွတ်ချက်ကို ဖြေရှင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ ခါမာ တကယ့်

ကိုးမထေရ်တစ်ပါး အေးကောင်းရေမှန်တွေ လို့ တစ်ခုခုဆိုက်ကျွေး
မယ်ဆိုပြီး ခေါ်သွားတား... သူက ကျွန်တော်ကို သူ့အဖေလိုပဲမထား
ဘူး... မနေ့ညကမှ သမီးလေး ပြောလိုက်လို့ သိသွားပြီး စိတ်ထိခိုက်

သွားတယ်... မိခင်ကလေးအေး မိခင်ကလေး... ဘာခေါ်ပြီး မိခင်မိခင်
ခွဲခြား... ခြေထောက်... မမ မသိလို့အေးပါရစေရန် ဦးသားပြော

လို့ သိသွားပြီဆိုတော့ မင်းက... တာဆက်လုပ်ဖို့မှားလဲ... မိခင်မိခင်
တာဆက်မလုပ်ပါဘူး... ကျွန်တော်ကို လှုံ့ထားစေ တိုက်ထိ

ပါတယ်။ မမကသာ ကျွန်တော်ကို နားလည်မှုလေး ထားပေးပါလို့
တောင်းဆိုချင်တာ... မမကလေး... မိခင်မိခင်ကလေး

ငါ့လောက် မင်းအပေါ်မှာ နားလည်မှုထားတဲ့မိန်းမ ဟော

ဒီကမ္ဘာမှာ နောက်တစ်ယောက်ရှိမယ်ထင်လို့လား.. မင်း အသည်း
စွဲချစ်တဲ့မိန်းမတောင်မှ မင်းကိုနားလည်လို့လား'

'မဟုတ်ဘူး မမ.. ပြီးတာတွေ ပြီးခဲ့ပြီ ဆိုပေမယ့် ကြားထဲ
က မြေဇာပင်ကလေးဟာ ဆင်းရဲချို့တဲ့ပြီး သူစိမ်းတွေကြားမှာ စား
ဖို့တောင်အနိုင်နိုင်ဖြစ်နေရတာ၊ ဆေးကျောင်းဝင်ရက်သားနဲ့ မတက်
နိုင်တဲ့အခြေအနေပို့လို့ ကျွန်တော်မကြည့်ရက်တာပါ မမရယ်.. တို့
သမီးမှ ဒီသမီးမှ ဆိုတဲ့စိတ်မျိုး မရှိပါဘူး၊ ခွဲလည်း မခွဲခြားပါဘူး၊ ဘာ
လို့လဲဆိုတော့ နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ကျွန်တော့်သွေး ဖြစ်နေလို့ပဲ'

မမ ကျေနပ်နိုင်ပါစေ။ မေအပေါ်မှာ ကျွန်တော် တာဝန်
မကျေဘူး။ ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ခဲ့မိတယ်။
ဒါပေမယ့် တစ်ဖက်မှာလည်း ကျွန်တော် တာဝန်မမဲ့နိုင်ဘူး.. .

'မင်းရဲ့သွေးပါနေလို့ သူ့ဘဝနဲ့ သူ့အဆင့်အတန်းကို မြှင့်
တင်ပေးမယ် ဆိုပါတော့.. ခုတောင်မှ ဆေးကျောင်းကိုရောက်အောင်
ပို့ပြီးပြီ မဟုတ်လား၊ ထားပါလေ.. ဒါတွေက မင်းဝင်ငွေနဲ့ မင်းသုံး
တာပဲဆိုတော့ ငါ ဘာမှ မပြောလိုပါဘူး၊ သူ့အမေက ခု ဘယ်မလဲ၊
သမီးကို အကြောင်းပြုပြီး ပြန်မဆက်သွယ်ဘူးလို့ မင်း ကတိပေးနိုင်
လို့လား'

'အသက်ရှင်ရက်ရှိမရှိတောင် ဘယ်သူမှ အတိအကျမပြော
နိုင်ပါဘူး မမ'

အဲဒီစကားတစ်ခွန်းကိုတော့ ပွင့်ကြည်သာ ကျေနပ်သွားပါ
သည်။ သူ့ကို နောက်ကျမှချစ်ရပေမယ့် တစ်သက်လုံး ကိုယ်ပဲ ပိုင်
ခွင့်သည်။ သူ့မအတွက်တော့ ခွန်ထိုက် ဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်ကိုသာ
ဆိုအပ်ပါသည်။ အချစ် ပါသည်ဖြစ်စေ မပါသည်ဖြစ်စေ သူ့ရုပ်သွင်
အလေး ကိုယ်ရှေ့မှာရှိနေရင် တော်ပြီး ငွေကြေးအတွက် သူ့ဆီက
လှိုအပ်ပါ။ သူ့မ ရှာ၍ ရသောဝင်ငွေသည် သူ့ထက်မပိုလျှင်တောင်
မလျော့နည်းမည် မဟုတ်ပါ။ ငါရှာနိုင်တာပဲ ဆိုသည့် မာနကလေး
တော့ သူ့မဆီမှာ ရှိသည်။

www.burmeseclassic.com

အချိန်က ညနေလေးနာရီဆိုပေမယ့် မိုးတိမ်တွေအုံ့မှိုင်းပြီး ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံး မည်းမှောင်နေသည်။ တောမြိုင်က အလေးသင်တက္ကသိုလ်နဘေးရှိ ကင်နီတင်းထဲမှထွက်လာပြီး ပျိုးခင်းကို ရပ်စောင့်နေသည်။ ပျိုးခင်းက ဆေးကျောင်းအရှေ့ပေါက်မှမထွက်ဘဲ အနောက်ဘက်မှ ဘီအိုစီဝင်းရှိရာသို့ ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ပျိုးခင်း နေကောင်းရဲ့လားဟင်. . မျက်နှာလေး ညှိုးနေသလားလို့

မေးလည်း မေး၊ နဖူးကလေးကို သူ့လက်ဖြင့် လှမ်း၍ ညင်သာစွာ စမ်းကြည့်သေးသည်။

ပျိုးခင်းရင်ထဲတွင် လှိုက်ကနဲဖြစ်သွားပြီး တောမြိုင်ရင်ခွင်ထဲတွင်ပင် ငိုပစ်လိုက်ချင်လာသည်။

'ငါ. . နင့်ကို တမ်းတနေတာ သိလို့လားဟင်' နင့်ဆီကို အရမ်းလာချင်နေတာ၊ ဘယ်လိုသတိရမှန်းမဘိဘူး၊ ဒါနဲ့ စိတ်ပူပြီး လိုက်ချလာတာ. . လာဟာ. . ငါတို့ စိမ်းလန်းစိုပြေကိုသွားကြရအောင်'

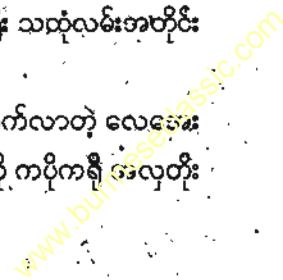
တောမြိုင်က ပျိုးခင်းလက်ကလေးဆွဲပြီး သာထုံလမ်းအတိုင်း လျှောက်ပြီး ထွက်လာသည်။

မိုးဖွားကလေးတွေ ကျလာပြီ။ ဖြတ်တိုက်လာတဲ့ လေခေးခေးလေးတွေက ပျိုးခင်းရဲ့ဆံ့နွယ်ညိုညိုလေးတွေကို ကပိုကရီ အလှတိုး

အခန်း(၂၀)

ရင်းနှီးစွာ သံယောဇဉ်တွယ်ရသောသူတွေကြားမှာ မမြင်ရသော စိတ်၏ဆက်သွယ်ချက်တွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ပျိုးခင်း လက်တွေ့ယုံလိုက်ရသည်။ တယ်လီဖုန်းမရှိ၊ ကြားခံဆက်သွယ်မှုမရှိပါဘဲ နှင့် ပျိုးခင်း စိတ်အားအငယ်ဆုံး အချိန်မှာ တောမြိုင်က ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့်ဖြင့် ရောက်လာခဲ့သည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရင်ဖွင့်ဖို့ရန် ပြင်းပြင်းပြပြလိုအပ်နေချိန်တွင် တောမြိုင်ကိုတွေ့လိုက်ရတော့ ဘယ်လိုအားရှိသွားမှန်းကို မသိပါ။

ရေခြားမြေခြားမှပြန်ရောက်လာသော ချစ်သူကို တွေ့လိုက်ရသလို တောမြိုင်ကို ပျိုးခင်းက အားကိုးတကြီးလှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

စေသည်။ ဂဏပ် နဖူးပြေပြေလေးက ခိုင်းညို့နေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဖြူဖွေးပေါ်လွင်ပြီး ကျက်သရေရှိလွန်းလှသည်။

တောမြိုင်က သတ္တလမ်း ဆုံးတော့ အင်းလျားလမ်းဘက်ကို ထွက်ပြီး ဆက်လျှောက်လာသည်။

ပျိုးခင်းမျက်နှာလေးကို ခိုးခိုးပြီး ကြည့်ရတာလည်း အမောပင်။ ဘယ်လိုကြည့်ကြည့် ချစ်စရာကောင်းနေတော့လည်း အခက်သား။ ဆွဲဆောင်မှု အားကောင်းသော ချစ်သူလေးကို တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ရမှာ ဘယ်လိုမှစိတ်မချနိုင်ပါ။

သင်္ဘောတက်ဖို့ အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။ ဟိုက လှမ်းခေါ်တာနှင့် သူထွက်ရုံပင်။ ပျိုးခင်း အားပေးမှာစိုးလို့ အသိပင်မပေးရက်ဘဲ မျိုသိပ်ထားရသည်။

‘တောမြိုင်’

‘ဈာ’

‘မိုးရွာနေပြီ ထီးလာဆောင်းလေ တော်ကြာ နင်နှာစေးနေဦးမယ်’

မိုးမိရင် သူနှာစေးတတ်တာ ပျိုးခင်းသတိရတုန်းပဲကိုး။ ရင်ထဲတွင် ကြည်နူးခြင်းက ညင်သာစွာ ရိုက်ခတ်လာသည်။

ပျိုးခင်းရဲ့ထီးလေးအောက်မှာ ခန္ဓာကိုယ်နှစ်ခုက ပူးကပ်သွား

သည်။ အသားယူတာ မဟုတ်ပေမယ့် သူ့သက်တစ်ဖက်က ပျိုးခင်းပခုံးလေးကို လှမ်းဖက်ပြီးသား ဖြစ်နေသည်။

ပျိုးခင်းရဲ့နူးညံ့တဲ့လက်ကလေးတစ်ဖက်က သူ့ လတ်တော်ကို လာထိပြီး အုပ်ကိုင်ထားသည်။ သူ့ ရင်တွေ တုန်ပြီး ခိုဝေဝေဖြစ်လာသည်။

စိတ်မထိန်းနိုင်တော့။

နီးနီးလေးမှာရှိနေသော သွေးကြောစိမ်းစိမ်းလေးတွေ လွှတ်ဖြာနေတဲ့ ပျိုးခင်းရဲ့ပါးလေးကို တစ်ရှိုက်မက်မက် ငုံ့ပြီး နမ်းမိသည်။ ‘တောမြိုင်နော်.. နင် ချောက်တော်ကနေ.. လူငယ်မြင်တန်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘မမြင်ပါဘူး.. ဒီမှာတွေ့လား’

‘တောမြိုင်က ထီးလေးနှင့်ကာပြုပြီး’

‘မယ့်ရင် ငါ ထပ်နမ်းပြုရမလား’

‘ကြည့်ပါလား.. ပြောရင်းပြောရင်းနဲ့ကို ကလာပြန်ပြီ နှာခေါင်းတပြင်ပြင်လုပ်နေသော တောမြိုင်ကို ပျိုးခင်းက ဘာမပြောညာမပြောဖြင့် နှာခေါင်းကို ဆွဲပြီး လိမ်ပစ်လိုက်သည်။

‘အား.. နာတယ်ဟ’

ချစ်သူ ဆိုတဲ့ခေါင်းစဉ်အောက်ကိုရောက်ဖို့ ပုံမှန်အားဖြင့် ဖွင့်ပြောစွမ်းမယ်။ အဖြေပြန်ပေးရမယ်။

သိပ်ကိုနားလည်မှုရှိတဲ့ ချစ်သူတွေမှာတော့ step ကောင်
သွားပြီး ဖွင့်မပြောပေမယ့် ပြန်ချစ်သွားတာ မထူးဆန်းဘူးလား။

စိမ်းလန်းစိပြေကို ရောက်တော့ မိုးတွေက သည်းလာပြီဦး
အမိုးအကာရှိတဲ့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲကို ဝင်ရသည်။

တောမြိုင်က ပျိုးခင်းအကြိုက် ဘလက်ကော်ဖီခါးခါးလေး
နှစ်ခွက်ကို မှာပြီး ငါးသေတ္တာနှင့် sandwich တစ်ပွဲ မှာသည်။

'ပျိုး... ခုချိန်ကစပြီး ပျိုးလို့ပဲ ခေါ်မယ်နော်၊ ပြီးတော့ ဒီနေ့
ဟာ ငါတို့ရဲ့ အမှတ်တရနေ့လေးဖြစ်သွားပြီ၊ ဒီမှာကြည့် 5:00 PM
21st June... မိုးတွေရွာနေတဲ့အချိန်မှာ ငါတို့ ချစ်သူဖြစ်သွားပြီနော်
မောင်လို့ခေါ်ပေးပါလား ပျိုးရယ်... နော်'

ပျိုးခင်းကို သူ့လက်မှန်ကိုင်ပြီး အချိန်တွေ နေ့တွေပြော
ပြနေသော တောမြိုင်ကို ကြည့်ပြီး သူမ ရယ်ချင်လာသည်။

- 'သွား... လိပ်ကြီး'
- 'ခေါ်စမ်းပါကွာ ကြားချင်လို့၊ တစ်ခါတည်းပါ ပျိုးရာ'
- 'ခေါ်ပါဘူး'
- 'ခေါ်ပါကွာ'
- 'အစ်ကို ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တာလားခင်ဗျ'

ကော်ဖီလာချပေးသော ဝိတ်တာကောင်လေးက သူ့ကိုခေါ်
တယ်ထင်ပြီး မေးသည်။

တောမြိုင်က ချော်ရွှေရောထိုင်ဖြင့်
'အေး ဟိုလေ... ရခိုင်မှန်တီတစ်ပွဲလောက်မှာပေးပါလား'
'ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ'

ပျိုးခင်းက လက်ညှိုးကလေးကွေးပြီး ကရော်ကရော်ပုံစံလုပ်
ပြသောအခါ တောမြိုင်က ပျိုးခင်းလက်ဖဝါးလေးကို ဆတ်ကနဲဆွဲယူ
ပြီး တော်လ်ပင်ကိုထုတ်ကာ 'Tate Chit Del'ဟု ရေးပြသည်။

ပျိုးခင်းက ဖတ်ပြီး ဟားတိုက်ရယ်သည်။
'တိတ်ချစ်ဖွယ်... ဟုတ်လား၊ စကားလည်း မပီဘူးကွာ...'

ဟား... ဟား

'သူများခဲစားချက်ကို မလှောင်ပါနဲ့ကွာ... ပီရအောင် ပြော
တတ်တယ်၊ ကြားချင်လို့လားဟင်... ပျိုး နားထောင်ရဲလား'

ပျိုးခင်းက သူမ နားနှစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့် ပိတ်ထားရင်း
'ဖာင့်အင်း... မပြောနဲ့၊ ပျိုးရုတ်တယ် မောင်'

'မောင်' တဲ့။

'Please, once again'

'တော်ပြီလေ... မောင်ရယ်'

'ဟော... ခေါ်ပြန်ပြီ'

'ကြည့်ပါလား... ဘယ်လိုအဖြူးနေမှန်းကို မသိဘူး... ပျိုး
ကဖြင့် စိတ်ညစ်လွန်းလို့ သေတော့မယ်'

'ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ ပျိုရယ်'
'ပျိုရင်ဖွင့်ချင်နေတာ... ပျို တစ်ခါပြောဖူးတယ်လေ၊ ပျို
ကျောင်းတက်ဖို့ ထောက်ပံ့ပေးနေတဲ့ ဒေါက်တာခွန်ထိုက် ဆိုတာ
'မောင် သိတယ်လေ... အန်တီဟန်နီ သူငယ်ချင်းဆိုတာ
မဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်၊ အမှန်က အဲဒါ... ပျိုရဲ့ဖေဖေတဲ့
'ဘယ်လို'

'မောင် မယ့်ဘူးမဟုတ်လား... ပျိုလည်း စိတ်တွေအရမ်း
ရှုပ်ထွေးနေတယ်၊ ပြီးတော့... ဖေဖေမှာက သူ့မိသားစုနဲ့သူ ဖြစ်နေ
ပြီလေ၊ ပျို ဝမ်းနည်းတယ်မောင်ရယ်'

'စိတ်အေးအေးထားပါ ပျိုရယ်... ပျိုအနားမှာ မောင်တစ်
ယောက်လုံး ရှိပါတယ်၊ အန်တီဟန်နီတို့နဲ့ ဘယ်လိုမှမတော်စပ်ဘူး
ပေါ့၊ ဟုတ်လား... ပျို'

'ဟုတ်တယ် မောင်၊ ပျိုမေမေမှာမည်ကွ ဒေါက်တာလေ
ဘာတီ ဓဲ့... မာမိုသူငယ်ချင်းပဲလေ'

'တောမြိုင်က လေဘာတီဆိုတဲ့နာမည်ကို ကြားတော့ စဉ်း
စားသလို ခဏငြိမ်ကျသွားသည်။'

'ဒီလိုနာမည်မျိုးက အတူရှိလို့လား... မရှိနိုင်ဘူး ထင်
တယ်'

လေဘာတီနှင့်ပတ်သက်ပြီး တောမြိုင်မှာ သံလွန်စများဖို့
လို့လား...'

'မောင်က သူ့ကို သိလို့လားဟင်'
တောမြိုင်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

'မောင်တို့ဆွေးလှူတုန်းက တစ်ခါဆိုဖူးတယ်... အန်တီ
ဟန်နီတို့အရွယ်လောက်ပဲ၊ ပြီးတော့... ဒီနာမည်မျိုးက ရှားတယ်ဆို
တော့ မှတ်ထားမိတာပါ'

'နေဦး မေပိုင်... သူ... အဲ... မေမေက ပျိုနဲ့တူတယ်ဆို...
ဟုတ်လားဟင်'

'ပျိုခင်းဖျက်နာကို သေချာစိုက်ကြည့်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို
သတိရသွားသလို တောမြိုင်က -

'ဟုတ်ပြီ... ဒါကြောင့် အဲဒီအန်တီကို တွေ့တုန်းက မြင်ဖူး
ပါတယ်လို့ထင်နေတာ... လက်စသတ်တော့ ပျိုနဲ့တူတာကိုး၊ ဟော
ဒီဖျက်လုံးတွေအတိုင်းပဲ ဇူးရှုထက်မြက်တာ၊ ပြီးတော့... နှာတံအကျ
လည်း တူတယ်ပျို၊ နဖူးလည်း ဝယ်ပုံပဲ တော်တော်ကြီးကိုဆင်တာ'

'သူ... သူ... ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ သိလားမောင်၊ ပြော
စမ်းပါ မောင်ရယ်... ပျို မေမေကို မြင်ဖူးချင်လွန်းလို့ပါ'

'အဲဒီတုန်းက အဲဒီအန်တီက ရိပ်သာကနေ လာလှူတာ၊
ဘယ်မှာနေလဲတော့ မသိဘူး'

မူပိုင်နင်းဆီ - ၁၇၀

'ဒါဆို အဲဒီရိပ်သာမှာ သွားစုံစမ်းရင်ကော်'
 'ဟုတ်သားပဲ. . အဲဒီမှာ သွားမေးရင် သဲလွန်စတစ်ခုတော့
 ရမှာပဲ ပျိုး ဘယ်နေ့ သွားချင်လို့လဲ'
 'ဒီဆန်းစေးသွားမယ်. မောင်'
 'မှော်တီအထိ သွားရမှာနော် ပျိုးအိမ်ကို သေချာပြောခဲ့ဦး
 မောင်. . သက်စုကို အခေါ်လွတ်လိုက်မယ်လေ'
 'ဟုတ်တယ် အဲဒါကောင်းတယ် မောင် ခြောက်နာရီတောင်
 ထိုးနေပြီ ပြန်ကြရအောင်နော်'
 အစားအသောက်တွေကို လက်စသတ်ပြီး ပြန်ဖို့ပြင်သော
 အခါ မောင်က ပျိုးရဲ့နှုတ်ကလေးကိုနမ်းရင်း
 'ပျိုး. . မောင့်ကို အချိန်တိုင်းသတိရနေပါနော်'
 ပျိုးခင်းက ခေါင်းလေး ညိတ်ပြပါသည်။ ချစ်သူဘဝမှာ
 ကြေကွဲစရာအကောင်းဆုံးဟာ အိမ်ပြန်ချိန်ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ နိယွန်
 မီးတိုင်လေးအောက်မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး
 နှုတ်ဆက်ကာ လမ်းခွဲခဲ့ကြပါသည်။

အခန်း(၂၁)

Buddha's Teachings are not for Knowledge only but also for Self Practice & Implementation.

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမ အားလုံးသည် ဗဟုသုတ ရရှိ
 ပါးစပ်ဖျားလေးမှ ပြောနေ ဟောနေရုံမျှ လမ်းဆုံးနေတာမျိုး တစ်ခု
 မရှိခဲ့ပါဘူး။

အဆုံးအမတိုင်းသည် ကိုယ်တိုင်လက်တွေ့ကျင့်ကြံပြီးမှ မိမိ
 နှင့် အများအကျိုးအတွက် အကျိုးရှိအောင် လက်တွေ့အသုံးပြုပြီးမှ
 သာလျှင် အဓိပ္ပာယ်ပြည့်စုံပြီး ပန်းတိုင်(နိဗ္ဗာန်)သို့ မျက်မှောက်ပြုနိုင်
 ခြင်းသည်သာ အနှစ်သာရဖြစ်ပေသည်။

ဒေါ်လေဘာတီက ထိုရိပ်သာတွင် စံပြုဖြစ်သည်။ ကံသုံးပါး

ကို လုံအောင် ထိန်းပြီး အချိန်တိုင်းတွင် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမ များကို နှလုံးသွင်းကာ မိမိခန္ဓာအတွက် ရန်သူများဖြစ်သော လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟမီးများ မဝင်ရောက်နိုင်အောင် စိတ် ဆိုတဲ့ ခံတပ်တံ တိုင်းကြီးကို လုံသထက် လုံအောင် သမာဓိတရားကို အမြဲထူထောင် ထားသူဖြစ်သည်။

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်က ခင်းပြထားတဲ့ လမ်းကြောင်းရဲ့ အဆုံးမှာ နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ (ဒုက္ခအားလုံး ချုပ်ငြိမ်းရာ သံသရာမှလွတ်မြောက်ခြင်း) ချမ်းသာအစစ်ဟာ ရှိကိုရှိနေတာပါ။

နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကသာ မဖောက်မပြန်သော မဟာသန္တိသူခ ချမ်းသာအစစ် ဖြစ်ပေသည်။

လူတွေ မက်မက်မောမော တောင်းဆိုပြုနေကြတဲ့ လူချမ်း သာ နတ်ချမ်းသာတို့မည်သည်မှာ ဖြစ်ပေါ်ခြင်း၊ ချုပ်ပျောက်ခြင်းတို့ က အစဉ်ထာဝရနိုင်စက်သော ဒုက္ခသစ္စာနယ်ထဲတွင် ခံစားနေရပြီး သုံးဆယ့်တစ်တုံ သံသရာလည်စေသော ချမ်းသာအတုဖြစ်ပေသည်။

လူ့ဘဝရဲ့ ဒုက္ခဆိုတာကြီးကို သူမ ကောင်းကောင်းခံစားခဲ့ ရပြီးပြီ။ အပူတကာ့အပူမီးတွေဖြင့် စိတ်နှလုံးသည် ကူကယ်ရာမဲ့စွာ ဟုန်းဟုန်းတောက်ခဲ့ဖူးပြီ။ မိမိသွေးသားကို တိတ်တဆိတ်အလစ်သုတ် သွားခဲ့သော လင်မယားနှစ်ယောက်ကို အငြိုးတကြီးဖြင့် လိုက်ရှာနေ စဉ်အချိန်များတွင်ကား ကာယကံမြောက် မဟုတ်သော်ငြား မနောက်

ဖြင့် အကြိမ်ကြိမ်သတ်ခဲ့ဖူးသည်။ လုပ်ရက်လေခြင်းဟူသော နာကြည်း စိတ်ဖြင့် လက်ရှိ ကိုယ့်ဘဝ၊ ကိုယ့်အခြေအနေကိုပင် မေ့လျော့ကာ သမီးဇောတစ်ဦးတည်းဖြင့် မြို့တကာ၊ နယ်အနံ့ လိုက်ရှာခဲ့ရသောနှစ် တွေက မနည်းလှပါ။

အဆုံးသတ်မှာ လောဘာတီ ဘာကို ရလိုက်သလဲ ဆိုတော့ မိခင် သေဆုံးတာကို မမြင်တွေ့လိုက်ခြင်းပင်။ ကန်တော့ဖို့ ဆိုတာ ထေးလို့ သေပြီး တစ်လကျော်ကြာမှ အမေဆုံးတာ သိခွင့်ရတဲ့ ဘဝ။ နှလုံးရောဂါအခံရှိသောမိခင်မှာ ရေချိုးရင်း ချော်လဲရာမှ နှလုံးဖောက် သွားပြီး တစ်ခါတည်း အသက် ပါသွားလေသည်။ သမီးမိုက်တစ် ယောက်ရဲ့ ရင်နာစရာဇာတ်လမ်းတွေကို မသိမြင်ချင်တော့လို့ ဘဝ ကို အဆုံးသတ်သွားလေသလား . . . .

ထိုအချိန်မှစ၍ လောဘာတီ၏ဘဝသည် ပို၍မှောင်သွားခဲ့ သည်။ အထီးကျန်ဆန်လွန်းတော့ သူမ၏စိတ်တွေသည် normal မဟုတ်တော့ဘဲ စိတ္တဇဆန်ချင်လာသည်။ အဆိုးဆုံးမှာ မိမိ၏သမီး အရွယ် ကလေးတွေကိုတွေ့လျှင် အတင်းလိုက်ခေါ်၊ ပြီးလျှင် တစ်မိ နှိမ့်ကြည့်မည်။ ပြီးတော့ မျက်ရည်ကျမည်။

အကြောင်းမသိသူတွေက သူမကို အရူးမဟုတ် ထင်ယောင် ထင်မှားဖြစ်လာကြသည်။

ကိုယ့်ခန္ဓာက ဘာတွေလုပ်နေသလဲ ဆိုတာ လိုက်ပြီး မသိ၊

နိုင်တော့လောက်အောင် စိတ်စာ လွတ်နေပြီ။ ဘယ်လောက်ထိတောင် ဆိုးရွားခဲ့သလဲဆို နွေဖိုးခင်းလို့ သူမဘာသာယုံကြည်ခဲ့သော ကလေး မလေးတစ်ယောက်ကို မိမိအိမ်တွင် ခေါ်၍ သိပ်ခဲ့သည်။ ကလေး၏ မိဘများက အိမ်မှာ လာရှာတော့မှ ပြဿနာ အကြီးအကျယ်တက် တော့သည်။

‘သမီး.. သမီးရေ.. ရွက်ဝေ’

ကလေးမလေးက သူ့မိဘရဲ့အသံကိုကြားတော့ အတင်းထ၊ ပြေးသည်။ လေဘာတီက ကလေးလက်ကို အတင်းဆွဲပြီး တင်းတင်း ဖက်ထား၏။

ကလေးက ရုန်းလေ.. သူမက ပိုဖက်လေ..

‘သမီး ဒီမှာ မေမေရေ.. သမီးကို ကယ်ပါဦး’

ကလေးမိဘတွေက အထဲမှာ သူ့သမီးရှိတာ သေချာသွား တော့ တံခါးကို တဖုန်းဖုန်းထု၏။ ကလေးအဖေက ရပ်ကွက်လူကြီး ပါ သွားခေါ်လာပြီး တံခါးကို အတင်းဖျက်ကာ ဝင်လာကြသည်။ အဲဒီ အချိန်မှာ သူတို့မြင်လိုက်ရတဲ့ လေဘာတီရဲ့မျက်လုံးတွေက တကယ် ကို အရှုံးမျက်လုံးတွေ..

‘ဒါ.. ဒါ ကျွန်မသမီးလေး၊ ကျွန်မ သိတယ်.. ရှင်တို့တွေ ကျွန်မသမီးကို ခေါ်မသွားပါနဲ့နော်.. ကျွန်မ ရှိကြီးခိုးပါတယ်’
သူမက အမှန်တကယ်လည်း ထိုင်ပြီး ကန်တော့ရှာပါသည်။

သူမအကြောင်းကို အနည်းအကျဉ်းသိနေသော ရပ်ကွက်လူကြီးက စာနာသနားပြီး ဝင်ဖြေရှင်းခဲ့လို့သာ..

‘တုတ်ပါတယ်.. အဲဒါ လေဘာတီရဲ့သမီးလေးပဲလေ..

ခုလည်း အပြီးလာခေါ်တာမှမဟုတ်တာ၊ သူ့အဝတ်အစားတွေ ပြန် ယူပြီး ပြန်လာခဲ့မှာ စိတ်ချ.. သူ့ကို ခဏပေးပြန်လိုက်နော် သမီး’
ဦးချစ်ဝေက ချော့မော့ပြီး ယုံအောင်ပြောတော့ လေဘာတီ ပျော်သွားသည်။

‘ဟော.. တွေ့လား၊ သူ ကျွန်မသမီးဆိုတာ အဘတောင် သိတယ်၊ ရှင်တို့ ကလိမ်ကကျစ်လာလုပ်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့’

ကလေးမိဘတွေက ကိုယ့်သမီးကိုယ်ပြန်ရဖို့အရေး လေဘာ တီကို မြှောက်တစ်ခါ၊ ချော့တစ်လှည့်ဖြင့် အတော်ကြာအောင် စည်း နိုးယူလိုက်ရသည်။ စိတ်ရောဂါ မသိမသာခွဲကပ်နေသူတစ်ယောက် ကို အကြမ်းကိုင်လို့ မရမှန်း ပညာတတ်တွေ ဖြစ်တဲ့ သူတို့က သိနေ သည်။

ကလေးမလေးက သူ့မိဘတွေနောက် ပြန်လိုက်သွားတော့ လေဘာတီက ကလေးကို တတွတ်တွတ်အော်ပြီး မှာနေသည်။

‘မေမေသမီးလေး.. မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့နော်၊ မေမေ သမီးကို ထပ်ပြီး အပျောက်မခံနိုင်တော့ဘူး.. သမီး ကြားလား’
ရပ်ကြည့်နေသော ဦးချစ်ဝေပင် မျက်ရည်တွေ ငဲတက်လာ

သည်။ နှမြောစရာကောင်းလိုက်တာ။ . . လေဘာတီဆိုတာ ဆရာဝန်
မလေးမှန်း သူတို့တစ်နယ်လုံး သိနေသည်။ အရွယ်ကောင်းလေးမှာ
ဘယ်လိုဒုက္ခတွေ့က နှိပ်စက်လို့ ဒီလိုဖြစ်သွားရတာလဲ။ သူ ဆက်ပြီး
ကြည့်မနေနိုင်တော့။ လေဘာတီကို ချောခေါ်ပြီး ဆေးကုသမှု ခံယူ
စေသည်။ စိတ်ချရပြီဆိုမှ ဗုဒ္ဓတရား၏ အေးရိပ်အောက်သို့ ပို့ပေးခဲ့
ခြင်းဖြစ်သည်။

နှစ်တွေပြောင်းပြီး ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်လာသော ဒေါ်လေ
ဘာတီဘဝတွင် ဆင်းရဲသောလူနာများကို အခမဲ့ဆေးကုသပေးပြီး
ကျန်သောအချိန်များတွင် ဤရိပ်သာ၌ တရားအားထုတ်ခြင်းဖြင့်သာ
အချိန်တွေကို ကုန်လွန်စေခဲ့သည်။

သံယောဇဉ်ကြီးလေးတစ်ချောင်းကို ဖြတ်တောက်နိုင်ပြီလို့
ယူဆထားပြီးမှ ယခုတလော သမီးလေးကို အိပ်မက်တွေ ခဏခဏ
မက်သည်။ အနိုင်နိုင်ထိန်းထားရသော စိတ်တွေက အကျင့်ပျက်ကာ
ယိုင်နဲ့ချင်လာသည်။ သမီးလေးကိုမှန်းပြီး မေတ္တာတွေ ပို့သည်။ သမီး
ဘဝလေး အေးမှအေးမြရဲ့လား၊ ဘယ်လိုအပူမီးတွေက သမီးကိုနှိပ်
စက်နေလို့လဲ။ . . ထူထောင်ထားသောသမာဓိတွေက ပျံလွင့်ချင်လာ
သည်။ နှာသီးဖျားလေးဆီမှ ဝင်လေ ထွက်လေကို လိုက်မှတ်နေရင်း
ရိပ်သာထဲမှ တရားဖြုတ်ရန် အချက်ပေး တိုးခေါက်သံ ကြားလိုက်ရ
သည်။

ဆွမ်းစားချိန်တောင် ရောက်ပါရှေ့လား။ . . ရိပ်သာတွင်
ဝေယျာဝစ္စကူလုပ်ပေးနေသော မမြင့်က တိုးတိုးလေးလာပြောသည်။

'အန်တီ . . ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်၊ ခုနက အန်တီ တရား
မဖြုတ်သေးလို့ လာမပြောတာပါ'

ဧည့်သည်ဆိုပါလား။ . . သူမဆီသို့ သီးသန့်လာရောက်တွေ့
ဆုံမည့် ဧည့်သည် ရှိလို့လား။ သူများကို ဧည့်သည်လို့ သုံးနှုံးနေပေ
မယ့် အမှန်စင်စစ် မိမိကိုယ်၌ကလည်း ဧည့်သည်ပါပဲလေ။ . . တစ်
ယောက်တည်း လာပြီး တစ်ယောက်တည်းပြန်ရမယ့် ဧည့်သည်ပါပဲ။
'အန်တီ လာခဲ့မယ် မမြင့်'

တွေက မောဟိုက်တုန်ယင်နေတဲ့ သူမရဲ့ ရင်အစုံကို ဖြေသိမ့်ခြင်းဟာ မစွမ်းနိုင်ပါ။

မေမေက သမီးကို မချစ်လို့ ပစ်ထားခဲ့တာလား... အဲသလို တွေးလိုက်တိုင်း ပျိုးခင်း အားငယ်ရတယ် မေမေ။ သမီး ကြီးပြင်းရှင် သန်ခွဲရတဲ့နှစ်တွေက ဆယ်စုနှစ် နှစ်ခုနီးပါးရှိနေပါပြီ။ အဲသလောက် နှစ်တွေအကြာကြီးမှာ မေမေက သမီးကို တစ်ချက်လေးမှလာကြည့် ဖော်မရဘူးနော်။

အခုတွေ့ရမယ့်သူဟာ မေမေ ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ် သည်ဖြစ်စေ သမီး အပြစ်မယူရက်တော့ပါဘူး။ မေမေ နေထိုင်တဲ့ ဝန်းကျင်လေးက အေးမြတယ်၊ တိတ်ဆိတ်တယ်။ ပြီးတော့ မေမေက သူတော်ကောင်းအကျင့်ကို ကျင့်နေတဲ့သူ မဟုတ်လား။ မေမေဘဝ လေး အေးချမ်းနေတာ၊ အနည်ထိုင်နေတာ သမီးကြောင့် အနှောင့် အယှက်မဖြစ်စေချင်တော့ဘူး။

တောမြိုင်က ပျိုးခင်းလက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး တိုးတိတ် စွာ လှမ်းပြောသည်။

ပျိုး... ဟိုမှာလာနေတဲ့ အန်တီပဲ

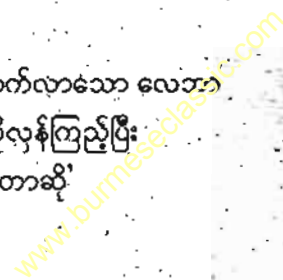
ဣန္ဒြေရစွာ တစ်လှမ်းချင်းစကြိုလျှောက်လာသော လေဘာ တီက ပျိုးခင်းတို့အနားရောက်မှ မျက်လွှာကိုလှန်ကြည့်ပြီး 'သားတို့သမီးတို့ အန်တီနဲ့တွေ့ ချင်တာဆို'

အခန်း(၂၂)

ဘုရားရိပ်၊ တရားရိပ်ဟာ တကယ်ပဲ အေးမြစေတာပါ လား။ အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းရှိတဲ့ သစ်ပင်ကြီးတွေရဲ့ အောက်မှာ ထိုင် ရအောင် ခုံလေးတွေရိုက်ပေးထားပြီး တရားထိုင်ဖို့ သီးသန့်တစ်ဖက် ဆောင်လေးတွေက အရိပ်အာဝါသကောင်းသော သစ်ပင်ကြီးများ အောက်ဝယ် ကျက်သရေရှိစွာ စီတန်းနေလေသည်။

ရာသီဥတုက သာယာပြီး ကောင်းကင်ကြီးက ကြည်လင် နေပါသည်။ လွင့်မေ့နေတဲ့ တိမ်စိုင့်ဖြူဖြူကလေးတွေကို ကြည့်ပြီး ပျိုးခင်း ငိုချင်လာပါသည်။

တစ်ချက် တစ်ချက် ဝေ့ပြီးတိုက်ခတ်လာတဲ့ လေပြေလေး

'အန်တီက ဒေါ်လေဘာတီလား ခင်ဗျ'
တောမြိုင်က လက်ကလေးနောက်ပစ်ပြီး ရှိကျိုးစွာ မေး၏။
'ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်'
တောမြိုင်နှင့်ပျိုးခင်း မျက်လုံးချင်းဆုံမိကြသည်။ ဘာဆက်
လုပ်ရမလဲဆိုသည့်သဘော...။

'ဟို... ဟိုလေ...'
တဟိုဟိုနှင့် ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိသော တောမြိုင်၏
စကားမဆုံးမီ ပျိုးခင်းက ဝင်၍
'သမီးနှာမည်က နွေပျိုးခင်းပါ'
ဟု ဖြတ်ပြောပြီး မျက်နှာကို အကဲခတ်သလို တစ်ချက်ငေး
ပြီးကြည့်သည်။ ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ် မှန်ထဲပြန်ကြည့်နေရသလိုပါပဲ။ အသက်
အရွယ်ချင်း ကွာခြားနေလို့သာ။

'ပျိုး... ခင်း... နွေပျိုးခင်း... ဟုတ်လား... ဒါဆို... သ...
သမီးက မေမေသမီးပေါ့'
တည်ငြိမ်နေသောလေဘာတီ၏မျက်နှာက 'သမီး'ဆိုသည့်
ကြိုးတစ်ချောင်းဖြင့် လှမ်းချည်လိုက်သောအခါ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်
လာသည်။

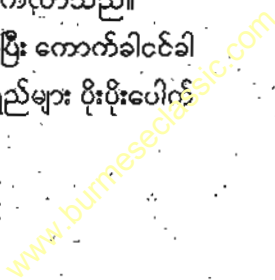
ပျိုးခင်းကို သူမ၏မျက်လုံးညိုညိုများဖြင့် မလွတ်တမ်းစိုက်
ကြည့်နေပြီး

'သမီး... ဟန်နီကြည် ဘယ်မလဲ'
ဟု စိင်းသက်စွာမေးသည်။
'မာမိ အိမ်မှာရှိပါတယ်'
လေဘာတီက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိုက်သည်။ အမေကို
တစ်ချိန်လုံး ငေးကြည့်နေပြီး အားငယ်ဝမ်းနည်းနေပုံရသော သမီး
လေးကို သူမက ရင်ချင်းအပ်ကာ ဖက်ထားမိသည်။

'သမီးရယ်... သမီးကို မေမေ လိုက်ရှာနေတာ ကြာလှပြီ'
'သမီးကို သူတို့ဆီမှာ ထားခဲ့တာ မဟုတ်လား'
ကလေးဘဝတုန်းက 'မေ... မေ'ဟု မတတ်မချင်း အခေါ်
သင်ပေးခဲ့တာမဟုတ်တော့ ရုတ်တရက် ပြန်တွေ့ရတဲ့အချိန်မှာ 'မေ
မေ'ဟု ခေါ်ချင်ပေမယ့် နှုတ်က မရဲပါ။ ပျိုးခင်းဟာ မိခင်ရင်ခွင်ထဲကို
ရောက်နေတဲ့အတွက် ဝမ်းသာတဲ့စိတ်က တုန်ဖက်၊ မိမိကို ဝစ်ထား
ရက်ခဲ့လေခြင်းဟု ဝမ်းနည်းယူကြုံးမရဖြစ်သည့်စိတ်က တစ်ဖက်ဖြင့်
ရင်ထဲတွင် တုန်ခါလွန်ဆွဲနေသည်။ မိခင်အပေါ်တွင် မကျေမနပ်ဖြစ်
နေသည့်စိတ်ကလေးက တစ်စွန်းတစ်စပေါ်ထွက်လာသည်။

လေဘာတီက မိမိရင်ခွင်ထဲမှရုန်းထွက်ပြီး ကောက်ခါငင်ခါ
မေးလိုက်သော သမီးရဲ့ စကားသံကြောင့် မျက်ရည်များ ပိုးပိုးပေါက်
ပေါက်ကျလာသည်။

နှာကျင်ကြေကွဲစွာဖြင့်

'သမီးက... သမီးက ဒီလိုပဲထင်ထားသလား... တစ်သက်လုံး ဒီအတိုင်းပဲယုံကြည်ထားတာလားကွယ်'

ရက်ပေါင်းများစွာ၊ လပေါင်းများစွာ နှစ်ပေါင်းများစွာ တမ်းတရင်း လွမ်းခဲ့ရတဲ့ အမီးလေးဟာ အမေကို ပြန်တွေ့တဲ့ အချိန်မှာ နာကြည်းနေပြီပဲ။

လေဘာတီက သမီးမျက်နှာလေးကို သူမလက်များဖြင့် ညှင်သာစွာ ပွတ်ပေးရင်း

'မေမေက ထားခဲ့တာမဟုတ်ဘူး သမီး... သူတို့... သူတို့က သမီးလေးကိုခေါ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတာ'

ရှင်

ဖိုးခင်း အံ့ဩသွားသလို တော်မြိုင်လည်း ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် မှင်သက်နေမိသည်။ လေဘာတီက ရက်ပေါင်း ငါးဆယ်ကျော်သာ ထွေးပွေ့ယုယုစွာ မိမိရင်နှို့တိုက်ကျွေးခဲ့ရသော သမီးလေးကို ပြန်သတိရသွားပြီး ဟန်နီကို နာကြည်းစိတ်က ချက်ချင်းဝင်လာသည်။ အရိယာသူတော်စင်ဖြစ်ရန် ကျင့်နေပေမယ့်လည်း ပုထုဇဉ်ဘဝမှာသာရှိနေသေးသည့်အတွက် မိမိခန္ဓာကိုချည်နှောင်ထားသော ကြိုးဆယ်ကြိုးစလုံးကို ဖြတ်ရန် မစွမ်းသာသေးပါ။ သို့သော်ငြား... တရားကို လက်ကိုင်ထားပြီဖြစ်သည့်အတွက် ဝဋ်ကြွေးပါလာ၍ပေးဆပ်ခြင်းဟုသာ ဖြေသိခံပါတော့သည်။

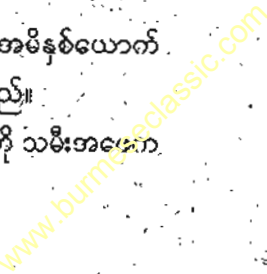
'သမီး မေမေ့ကို အမြင်စောင်းပြီး အပြစ်ရနေမှာမို့လို့ ပြောပြတာ... ဒီလိုပြောလိုက်လို့ တစ်ဖက်ကိုလည်း စိတ်မနာနဲ့... မေမေပြောတာ သဘောပေါက်လား သမီး... သူတို့က သမီးကို ဒီအရွယ်ထိရောက်အောင် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ မေမေအသေခင် သမီးလေးကို ပြန်တွေ့ရတာဟာ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားရဲ့ ဝဏ်ကျေးဇူးကြောင့်ပဲ။ သမီးလေး ပျောက်သွားတဲ့အချိန်ကစပြီး မေမေ့ဘဝကြီး မှောင်အတိကျခဲ့တာပါ။ 'မေမေ့ အပူတွေကို တရားရေအေးနဲ့လာပြီး ငြိမ်းသတ်နေရတာ သမီးလေးတွေ့တယ်မဟုတ်လား'

ပျိုးခင်းက အမေ့ကို သနားကရုဏာသက်စွာဖြင့် မျက်ရွည်တွေ ကျလာသည်။ သူမက ရှိုက်ကြီးတင်ငြင့်

'မေမေရယ်... သမီးဘဝက ကိုယ်နဲ့ ဘာမှ မတော်စပ်တဲ့ သူစိမ်းတွေကို တစ်သက်လုံး မိဘတွေပဲလို့ ထင်ခဲ့တာ... ဒါဇော်မယ့် သူတို့တွေရဲ့ ခွဲခြားတဲ့ဆက်ဆံမှုတွေကြောင့် အမြဲပဲ သိမိငယ်ခဲ့ရတယ်၊ အဖေမနဲ့မတွေ့ခင်အချိန်ထိ 'သမီးမှာ အနေဆင်းရဲ၊ အစားဆင်းရဲနဲ့ မေတ္တာငတ်ခဲ့ရတာပါရှင်'

သစ်ပင်အောက်ရှိ ခုံတန်းလေးတွင် သားအမိနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ဖက်ပြီး ငိုနေကြပါသည်။

'ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မေမေ့သမီးရယ်... သမီးကို သမီးအဖေက အသိအမှတ်ပြုတယ်တဲ့လား'

နှစ်တွေ ဘယ်လောက်ပင် ကြာခဲ့ပါစေ... လေဘာတီက
ခွန်ထိုက်ကို မမုန်းပေမယ့် နာကြည်းနေဆဲပင်။

သရော်ရိပ်စွန်းနေသော သူမမျက်လုံးတွေက သက်သေခံ
နေကြသည်။

‘ဖေဖေက သမီးကိုချစ်ပါတယ် မေမေ၊ ဖေဖေ... ဖေဖေမှာ
က သူ့မိသားစုနဲ့သူ ဖြစ်နေပါပြီ။ သမီးမှာ ပစ္စုပ္ပန် ခွဲနေပါပြီ မေမေ
ရယ်... အနာဂတ်ဆိုတာလည်း ရေးတေးတေးပဲ’

တောမြိုင်က ပျိုးခင်းကို ဝင်ပြီး ဟန့်တားမိသည်။ ဒါက
လည်း ကိုယ့်ချစ်သူလေး စိတ်ဆင်းရဲနေမှာစိုးလို့ပါ။

‘ပျိုး... တော်တော့လေ၊ အရမ်းပင်ပန်းနေပြီ... အခု ပျိုး...
အမေကိုတွေ့နေပြီပဲ။ ဘာဆက်လုပ်မလဲဆိုတာ ပျိုး ဆုံးဖြတ်ပေါ့’

လေဘာတီက တောမြိုင်ကို ကြည့်လင် တောက်ပသော
အပြုံးများဖြင့်

‘အန်တီသမီးလေးကို အန်တီဆီ ခေါ်လာပေးတဲ့အတွက်
သားလေးကို ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်ကွယ်... ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ
အန်တီသွေးသားဆိုလို့ သမီးလေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တာပါ’

‘အန်တီ... ပျိုးအတွက် စိတ်ချပါဗျာ။ သူ့ကို ကျွန်တော် ဟိုး
အရင်ကတည်းက စောင့်ရှောက်လာခဲ့တာပါ။ ပျိုးလည်း သိပ်မကြာ
ခင်မှာ ဆရာဝန်မကြီးဖြစ်တော့မှာ’

တောမြိုင်ရဲ့ရွှန်းရွှန်းဝေနေသောစကားများအဆုံးမှာ လေ
ဘာတီက

‘မေမေ ကျေနပ်တယ် သမီး၊ သိပ်ကို ကျေနပ်ပါတယ်...
သမီးလေးက ကိုယ့်ဘဝကိုယ် တည့်မတ်အောင် ထိန်းကျောင်းပုံကိုင်
နိုင်လို့ပဲ။ မေမေလေ... အရင်ကဆို ငါ့သမီးလေးကို ကိုယ့်ရဲ့လက်နဲ့
မစောင့်ရှောက်ရတော့ တစ်ခုခုများ ချွတ်ယွင်းသွားမလားဆိုပြီး တစ်
ချိန်လုံး သောကရောက်နေရတာ... မေမေက သမီးလေးအပေါ်မှာ
တာဝန်ကျေခွင့် မရခဲ့ဘူးလေ... လိပ်ကမ္ဘာမကြီးတွေလိုပဲ သူတို့ရဲ့
ကလေးတွေကို ဟိုးအထွေထွေပြီး မေတ္တာပို့ပေးနေရတဲ့ဘဝပါကွယ်’

ပျိုးခင်းက မိခင်၏မျက်ရည်များကို သူမလက်ဖဝါးနုနုလေး
ဖြင့် သုတ်ပေးရင်း

‘မငိုပါနဲ့တော့ မေမေရယ်၊ မေမေငိုရင် သမီးလည်း ငိုချင်
လို့ပါ။ မေမေမေတ္တာကို သမီးနားလည်ပါပြီ။ နှစ်ရှည်လများခွဲခွာနေ
ရပေမယ့် မေမေအချစ်တွေက သမီးအပေါ်မှာ အနှိုင်းခွဲတယ်ဆိုတာ
လည်း သမီးသိပါတယ်’

‘မေမေသမီးက ဆရာဝန်မကြီးဖြစ်တော့မှာဆိုတော့ မေမေ
စကားလက်ဆောင်လေး ပေးချင်တယ်ကွယ်။ သမီး သတိထားမိလား
တော့ မသိဘူး၊ သမီးတို့ဆေးကျောင်းရှေ့က ဆိုင်းဘုတ်မှာ ပါဠိလို
ရေးထားတာ ရှိတယ်လေ။ (ဥပဋ္ဌာနံ၊ အနုကမ္မာ၊ ဒယာ) တဲ့၊ မေမေ

ရှင်းပြမယ်နော်၊ ဥမဋ္ဌာနံ ဆိုတာက စိတ်ရောကိုယ်ပါ ယုယုယယဖြင့် စောင့်ရှောက်ပါမည် တဲ့၊ အနုကမ္မာ ဆိုတာက ကိုယ်ချင်းစာတရား လက်ကိုင်ထားလျက် လူနာတွေကို စောင့်ရှောက်ပါမည်ပေါ့၊ ဒါဟာ ဆိုတာကတော့... လူသားအချင်းချင်း ညှာတာ ထောက်ထားသော အသိဖြင့် စောင့်ရှောက်ပါမည်လို့ဆိုလိုတာပေါ့၊ သမီးမှမဟုတ်ဘူး... ဒါဟာ ဆရာဝန်တိုင်း လက်ကိုင်ထားရမယ့်တရားတွေပဲ၊ လူနာ ဆိုတာ စိတ်နှလုံးညှိုးနွမ်းပြီး ကိုယ့်ကိုအားကိုးတကြီးနဲ့ရောက်လာတာ လော ဘယ်လောက်သနားစရာကောင်းသလဲ... သူတို့တွေကို ကိုယ်က နွေးနွေးထွေးထွေးနဲ့ကြိုဆိုရမှာပေါ့၊ လူနာတွေက ကိုယ့်အပေါ် ယုံကြည်လာအောင်၊ အားကိုးလာအောင်လည်း ကိုယ်က နေတတ်ရမယ်၊ ပြီးစလွယ်ဝတ်ပြီး ဖြစ်သလို ပရမ်းပတာပြောဆိုနေလို့မရဘူး၊ neat & tidy ဖြစ်နေရမယ်၊ အချိန်တိုင်းမှာ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဝတ်စားပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို confident အပြည့် ရှိနေရမယ် နားလည်လား သမီး

နားလည်ပါပြီ မေမေ၊ သမီး မေမေပြောသလိုဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါမယ်

လေဘာတီက သမီးမျက်နှာကို ကြည့်နူးစွာကြည့်ပြီး ပြုံးနေသည်။ 'ဒုက္ခ'ဟူသမျှကို ခါးစည်းခံခဲ့ရသော သူမအတွက် 'သူခ'က ရောက်လာပြီလား။ ဘဝမှာ နောက်တစ်နေ့ ဆက်နေနိုင်ဖို့အတွက်

သမီးက အားဆေးလေလား။ သေချာပါတယ်... သမီးလေးကို သူမ သိပ်ကို လိုအပ်နေတာ။

'သမီး... မေမေနဲ့လာနေမယ်' မဟုတ်လားဟင်

အသနားခံ အောက်ကျိုးနေသော အမေမျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး ရင်ထဲတွင် နာကျင်လာသည်။ ကိုယ့်ဝမ်းနဲ့ လွယ်ပြီးမွေးခဲ့ရတဲ့ သမီးလေးကို သူများလက်ထဲက ပြန်လုနေရတဲ့မေမေအဖြစ်မှာ သနားစရာကောင်းလှသည်။ ပျိုးခင်းက အမေခါးကိုဖက်ပြီး အားတက်သရော မေးမိသည်။

'မေမေ လာခေါ်မှာလားဟင်'

'မေမေ လာမခေါ်နိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါ သမီးရယ်... အဓိကတ မေမေ ဟန်နီတို့လင်မယားကို မတွေ့ချင်ဘူး သမီး၊ ခုချိန်မှာ... မေမေက ဘုရားရိပ်နဲ့အေးချမ်းနေပြီမို့ ဘယ်သူ့ကိုမှအပြစ်မယူသလို တုံ့ပြန်လိုစိတ်လည်း မရှိတော့ပါဘူး သမီးရယ်၊ မေမေ အားလုံးကို ခွင့်လွှတ်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါတယ်၊ မေမေကိုနားလည်တယ်ဆိုရင် ဒီလိပ်စာအတိုင်း သမီးလာခဲ့နော်၊ မေမေ မျှော်နေမှာနော် သမီး'

မေမေကို သနားလိုက်တာ...။ နှစ်တွေ အကြာကြီး တစ်

ယောက်တည်း နေခဲ့ရတာ ဘယ်လောက်တောင် အံ့ထီးကျန်လိုက်လဲ။ ဒီတစ်ခါတော့ ပျိုးခင်း မေမေကို တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားနိုင်တော့လေ။ ဒါကြောင့်ပဲ ခေါင်းကို မြန်မြန်လေးညှိပြီးပြီမိသည်။

မေမေမျက်နှာက အပြုံးက လှမ်းအစင်းတစ်ရာမက လင်းပပါတယ်
မေမေ...။

‘ပျိုး . ပြန်ရအောင်နော်၊ အရမ်းမိုးချုပ်သွားရင် မကောင်း
ဘူး’

‘ဂရုစိုက်ပြီးသွားနော် သမီး’

အိမ်အပြန် ခြေလှမ်းတွေက လာတုန်းကလို မသွက်လတ်
တော့။ ဝမ်းသာဝမ်းနည်းဖြင့် ဘယ်လိုကြီးခံစားရမှန်းကိုမသိပါ။ မေ
မေက တရားနဲ့မွေ့လျော်နေသူမို့ စိတ်မနာဖို့ ပြောပေမယ့် ပျိုးခင်း
စိတ်ထဲမှာ ဒယ်ဒီနဲ့မာမီကို စိတ်ခုနေတာကတော့ အမှန်ပင်။ သူတို့
သားလေး စစ်ကြည့်နဲ့ယှဉ်ရင် အမြဲနူးခဲ့ရတဲ့အကြောင်းရင်းက သူတို့
သွေးသားမဟုတ်လို့ ကိုး။ ပျိုးခင်းတို့ သားအမိကို ရှင်ကွဲ ကွဲအောင်
ရက်ရက်စက်စက်လုပ်ခဲ့ကြတာ ဘယ်လိုမေ့လို့ ရမှာလဲ။ သူတို့ပျိုးခင်း
ကို ကျွေးမွေးခဲ့တာ ဖေဖေဆီက ငွေညှစ်ချင်လို့ဆိုတာ ထင်ရှားနေပြီ
ပဲ . . ပျိုးခင်း အရွယ်ရောက်လာပြီလေ . . ကိုယ့်မိဘအရင်းကိုလည်း
တွေ့နေပြီပဲ။ ဘာကိုကြောက်နေရဦးမှာလဲ။

အခန်း(၂၃)

‘ဘာ . . ညည်း ဘာပြောလိုက်တယ် . . ပြန်ပြောစမ်းပါဦး’
ဟန်နီ အသံက ကျယ်လောင်စွာ ဟိန်းထွက်လာသည်။

‘မေမေလေဘာတီနဲ့ တွေ့ပြီးပြီ၊ ပျိုးခင်း မေမေနဲ့ သွားနေ
မလို့ . . အသိပေးတာ’

မာမီလို့တောင် မခေါ်နိုင်တော့ဘူးလား ပျိုးခင်းရယ် . . .
ဇုတ်တရက် သူမ ရင်တွေ တုန်လာသည်။ ဒီသမီးလေးကို မချစ်ခဲ့တာ
ဗုဒ္ဓမဟုတ်တာ . . ချစ်လွန်းလို့ ခိုးယူပြေးခဲ့တာ သမီးသိအောင် ဘယ်
လို ပြောရမှာလဲ။ ဟန်နီ နားလည်ပါသည်။ သမီးအကြည့်တွေဟာ
အေးစက်ကာ သူစိမ်းဆန်လွန်းနေသည်။

‘ဒီမှာ ပျိုးခင်း... တစ်သက်လုံး ကိုယ့်သမီးလေးလို တယူ တယမွေးခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်ကို တစ်ရက်တည်း နဲ့ဖြတ်ပစ်တော့မှာပေါ့ ဟုတ်လား... သမီးက မာမိတို့ကို နည်းနည်းလေးမှ မချစ်ဘူးလား တင်၊ မာမိကို ထားခဲ့တော့မလို့လား’

ပျိုးခင်းတစ်သက် မာမိကို ရင်မဆိုင်ရဲခဲ့ပါ။ မာမိဘာပြော ပြော ခေါင်းညိတ်ခဲ့ရသည်သာ။ အခု မာမိရှေ့မှာရှိနေတဲ့ နွေပျိုးခင်း ကတော့ မကျေနပ်ချက်တွေကို ဖွင့်ပြောဖို့ လှစ်ဟပြုဖို့ အဆင်သင့် နေပါသည်။

‘ပျိုးခင်းကို ကျွေးမွေးခဲ့တာ ဖေဖေဆီက ငွေတွေလိုချင်လို့ ဆိုတာ မာမိ ဘာဖြစ်လို့ဝန်မခံရတာလဲ၊ တစ်သက်လုံး ကိုယ့်ရဲ့မိရင်း ဖရင်းတွေကို သိခွင့်မရှိအောင် အမှောင်ချထားခဲ့တာကရော သံယော ဇဉ်ပဲလား၊ တော်ပါတော့ မာမိရယ်... ပျိုးခင်း ထပ်ပြီးမကြားပါရစေနဲ့ တော့၊ မာမိတို့မှာက အချစ်တွေ ပိုပေးစရာ သားအရင်းခေါက်ခေါက် ကြီးတစ်ပေဖောက်လုံး ရှိပါသေးတယ်၊ ပျိုးခင်းရဲ့အမေမှာတော့ အထီး ကျန်ပြီး တစ်သက်လုံးစိတ်သောကတွေနဲ့ လူဖြစ်လာခဲ့ရတာ... အဲဒါ တွေ မာမိ ကိုယ်ချင်းစာတတ်ရဲ့လား’

မျက်နှာအမူအရာအပ်တင်းတင်း၊ လေသံအပ်မာမာဖြင့် တစ် ခါမှ ပြန်မပြောဖူးသော ပျိုးခင်းကြောင့် ဟန်နီကြည်မှာ မူးမေ့လဲကျ မတတ် ခံစားလိုက်ရသည်။ ယိုင်နဲ့လာသော ခန္ဓာကိုယ်ကို အနီးရှိ

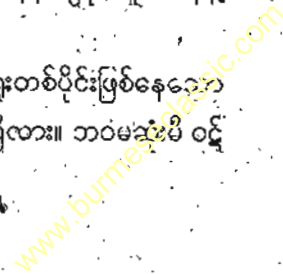
ဆိုဖာခုံကို လှမ်းကိုင်ရင်း မနည်းပြန်တည့်ထားရသည်။ သူတို့ နှစ် ယောက် ပြောဆိုနေသမျှကို အခန်းထဲမှနားထောင်နေသော ဦးနေဦး မှာ ပျိုးခင်းကို ဖျောင်းဖျရန်အတွက် ထွက်လာပြီး

‘ပျိုးခင်း... သမီး စိတ်အေးအေးထားပါကွယ်၊ သမီးအနေနဲ့ အခုမှသိရတာဆိုတော့ ပေါက်ကွဲတာ ခယ်ဒီအဖြစ်မပြောပါဘူး၊ ဒါ ဇေမမလို့ သမီးမာမိကိုတော့ မပြစ်မှားပါနဲ့ကွယ်... သူ့ခမျာ သမီးကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာပါ။ ဒါကြောင့်လည်း လုပ်သင့်လား မလုပ်သင့်ဘူး လားဆိုတာတောင် ခွဲခြားနိုင်စွမ်းမဲ့ခဲ့တာပါ သမီးရယ်၊ ဒီထိဒီတို့ကို နားလည်ခွင့်လွတ်ပေးဖို့ အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်နော်’

တောင်းပန်တိုင်း ကျေနပ်ရမှာလား။ ခံခဲ့ရတာက အနှစ် နှစ်ဆယ်လေ... ပျိုးခင်းက ခွန်းတုံ့ပြန်မနေတော့ဘဲ ထိုနေရာမှ ချာ ကနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ သူမ လုပ်ချင်တာကို လုပ်တော့မည်ဆို သည့်သဘော။

နေဦးရယ်... သူ့... သူ့ တကယ်သွားတော့မယ်ထင်တယ် ဟန်နီတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်၊ သမီးကို ဟန်နီ မခွဲနိုင်ဘူး၊ ဟန်နီ ကို ကယ်ပါဦး... နေဦးရယ်’

ဝိုကြီးချက်မဖြင့် ကူပါ ကယ်ပါ အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်နေသော ဟန်နီကို တကယ်သနားပါသည်။ ဝဋ်လည်ပြီလား။ ဘဝမဆုံးမီ ဝဋ် ကြွေးဆုပ်ရတော့မှာလား။

'ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ ဟန်နီရယ်.. ကံကုန်တော့ သွားမှာ ပေါ့ကွာ၊ မင်းစိတ်ကိုခိုင်ခိုင်ထားပါ ဟန်နီရော၊ ငါလည်း စိတ်မကောင်း ပါဘူး.. သမီးက ငါတို့ကို တော်တော်နာကြည်းနေပုံပဲ'

'ဟူး ခနဲ လေပူစာစချက်ကို မှတ်ထုတ်လိုက်ရင်း ဇနီးသည် ဇာပန်းကို ဖွဖလေးပုတ်ရင်း နှစ်သိမ့်လိုက်ပေမယ့် သူ့ရင်ထဲမှာလည်း ငါ့လောင်ဆူနေတာပဲလေ။'

သားလေး စစ်ကြည့် ကိုယ်ဝန်မရခင်အချိန်အထိ သူတို့နှစ်ယောက် သမီးလေးကို တကယ်ချစ်ခဲ့ပါသည်။ နောက်ပိုင်းမှသာ စီးပွားရေးအခြေအနေ ချို့တဲ့လာလို့ ကိုယ့်သားနဲ့ယှဉ်ရင် သမီးလေးကို ချိုးနှိမ်သလိုဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဒါပေမယ့် သမီးလေးက နားလည်ပြီးလိမ္မာခဲ့လို့ သူတို့မှာ ဖြေသာခဲ့ရပါသည်။ အခုဆို စီးပွားရေးကလည်း ပြေလည်နေပြီ။ အိုးပိုင်အိမ်ပိုင်နဲ့လည်း နေနိုင်နေပြီ။

ဒီလိုအချိန်ကျမှ သမီးလေးက သူတို့ဘဝထဲက အပြီးထွက်သွားတော့မယ်ဆိုပါလား.. ဟန်နီ ကြော့ရှာမှာပေါ့။ သူက သမီးကို သဲသဲလှုပ်ချစ်ခဲ့သူလေ။ သမီးငယ်ငယ်ကဆို နေမကောင်းဖြစ်တာနှင့် ဟန်နီ မအိပ်တော့။ တစ်ညလုံး သမီးအနားမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်ပြီး ကိုယ်ပူ မပူ စမ်းမည်။ ခွေးထွက်လျှင် အကူလဲပေးမည်။ တကယ်ကို သမီးအရင်းနဲ့မခြား ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ခံပြီး ပြုစုခဲ့တာပါ။

'ကံကုန်ရင် သွားမှာတုလား.. ဟင့်အင်း ကံမကုန်စေရဘူး။'

သူက ဟန်နီ သမီးလေ.. လောဘာတိက ငွေနှစ် ငွေခွဲတာပါ.. ဟန်နီ လက်နဲ့ထွေးပွေ့ပြီး ဟန်နီရင်ငွေနဲ့ သူ ငြိမ်းလာခဲ့တာလေ။

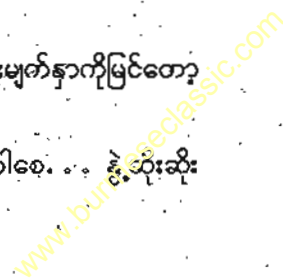
'မင်း ဒီလောက်ခဲစားနေရရင် ငါ လောဘာတိနဲ့သွားတွေ့ပြီး စောင့်ပန်ပေးပါမယ်.. ဒါပေမယ့် သူက ငါတို့ကို ခွင့်လွှတ်ချိမလား မသိဘူး၊ အေးလေ.. တို့ ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အပြစ်တွေက ဒီတစ်သက် ခွင့်လွှတ်စရာမှမရှိတာ၊ မင်းစိတ်ကို ပြေပါတော့ ဟန်နီရော'

ညသည် တိတ်ဆိတ်လွန်းသည်။ လပိုက်ညှို့ အလင်းရောင် တလည်း ဖျော့တော့နေသည်။ ဒယ်ဒီနှင့်မာစီတ အခန်းထဲဝင်သွားပြီး ထမင်းပင် ထွက်မစားတော့ပါ။ ထမင်းစားချိန်ရောက်တော့ ပျိုးခင်းမှာ ဖင်တကြွကြွဖြစ်နေသည်။ ဒါတိုင်းဆို သူပဲ ပြင်ဆင်ကျွေးမွေးခဲ့တာ။ တစ်အိမ်လုံး အပ်ကျသံပင် ကြားရလောက်အောင် ငြိမ်သက်နေသည်။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း ပျိုးခင်း စိတ်မတောင်းနိုင်ပါ။ အပြင် မှုပြန်လာသော မောင်လေးစစ်ကြည့်က

'မမ.. weather မကောင်းပါလား၊ တစ်အိမ်လုံးတိတ်နေတာပဲ၊ ကျွန်တော် ဗိုက်ဆာပြီ မမရော၊ ထမင်းလေးတော့ ခွေးကျွေးပါနော် ချစ်မမ.. ဟဲ.. ဟဲ'

ကလေးစိတ်မပြေယုံတပြယ် မောင်လေးမျက်နှာကိုမြင်တော့ ချိုးခင်းရင်ထဲတွင် ဆို့လာသည်။

သူ ကိုယ့်အပေါ် ဘယ်လိုပဲ နိုင်စားခဲ့ပါစေ.. နဲ့ ဘိုးဆိုး

တဲ့သဘောမို့ ကိုယ့်ကိုယ်၌က လိုလိုချင်ချင်လုပ်ပေးခဲ့တာချည်းပင်။
နောက်တစ်နေ့ကျရင် ဒီမောင်လေးကို ဒီလိုလုပ်ပေးဖို့ အခွင့်အရေး
သူမမှာ မရှိတော့ပါလား။ သူမလက်တွေ့က မောင်လေးစားဖို့ ထမင်း
ခူးပေးပြီး မျက်လုံးတွေက ဖိုနေလေပြီ။ မနက်ကတည်းက ကြောင်
အိမ်ထဲမှာ သေသေချာချာသိမ်းထားခဲ့သော မောင်လေးကြိုက်သည့်
ငါးရဲ့အူဟင်းလေးကို စေတနာပါစွာ ပြန်ပြီး နွေးနေမိသည်။ မောင်
လေးကို နောက်ဆုံးအနေဖြင့် စိတ်ပါလက်ပါ ထမင်းကျွေးသွားချင်
သည်။ အစ်မကို အမြဲတမ်း ဆိုးနွဲ့တတ်သူမို့ စစ်ကြည်က တစ်ခါ
တလေဆို ထမင်းပါ ခွဲကျွေးခိုင်းတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးဆို ပျိုးခင်း
ကလည်း ကျေနပ်စွာ ခွဲကျွေးသည့်သာ။ နောက်ထပ် မောင်လေး
ကြိုက်တတ်သည့် အာလူးချောင်းကြော်ကိုလည်း ထပ်ကြော်လိုက်
သေးသည်။ လက်ဖက်ကိုလည်း ချဉ်စပ် ခရမ်းချဉ်သီးများဖြင့်
သုပ်ပေးသည်။ စစ်ကြည်က ထမင်းပွဲတွင် သူ့အကြိုက်တွေချည်းတွေ့
သောအခါ ပါးစပ်တပြင်ပြင် ထုပ်ပြုရင်း ပျိုးခင်းပါးလေးကို ဆွဲလိမ်
သည်။

‘ဟား... ဟင်းတွေက ရှယ်ပဲ၊ ဒါကြောင့် တို့အစ်မကို ချစ်
နေရတာ’

စစ်ကြည်က ထမင်းကို ပဲလုတ်ပလောင်းစားရင်း
‘မမရော တစ်ခါတည်းစင်စားလေ၊ ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ’

‘မောင်လေးပဲ ဝအောင် စားပါ၊ မမ ရင်တွေ ပြည့်နေလို့ .
စားလို့ကောင်းလား မောင်လေး’

စစ်ကြည်က ပါးစပ်က ပြန်မဖြေဘဲ လက်မလေးကို ထောင်
ပြသည်။ Goodတယ် ဆိုသည့် သဘော။

‘မမ ခွဲကျွေးရဦးမလား’

မောင်ဆိုးလေးက ချက်ချင်းပင် ‘ပန်းကန်ကို သူ့အစ်မရေ့
တွန်းပို့ပေးလိုက်သည်။

‘ဒီနေ့ မမ အရမ်းအရမ်းလိမ္မာနေပါလား... ဘာလဲ... ကို
တောဂနိုင်နဲ့ အိုကေနေပြီ မဟုတ်လား’

စစ်ပြုဖြုတ်ဖြင့် အစ်မကို လှမ်းစသေးသည်။ စစ်ကြည်က
ဒီလိုပဲ စုံတောမြိုင်ကို တောအနိုင်မှာ ခေါ်တတ်သည်။ နောက်ထပ်
နေ့ အိမ်မှာ အစ်မမျက်နှာကို မတွေ့ရတော့ဘူးဆိုရင် သူ ဒီလိုမျှ
နိုင်ဦးမှာလား။ ပျိုးခင်း ဒီလိုတွေ့မိချိန်မှာ မျက်ဝန်းအိမ်မှမျက်ရည်
တစ်စက်က ပေါက်ခဲနေကျသည်။ စစ်ကြည်က မြင်ဖြစ်အောင် မြင်
သွားပြီး

‘ဟင်... မမငိုနေတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ မာမိဆူလို့လားကင်
ပျိုးခင်းက ပျာပျာသလဲ ငြင်းမိသည်။

‘မဟုတ်ပါဘူးကွယ်... မျက်စိထဲ ပိုးကောင်ဝင်သွားလို့လား
တယ်... ရော့... မောင်လေး... နောက်တစ်လုတ် စားလိုက်ဦးနော်’

ထိုနေ့က စစ်ကြည်သည် ထမင်းနှစ်ပန်းကန်အမောက်ကြီး ကုန်အောင် စားလိုက်ပါသည်။

ပျိုးခင်းက မနမ်းတာကြာပြီဖြစ်သော မောင်လေးနဖူးလေး ကို ညစ်သာစွာ နမ်းရှိုက်ရင်း

'မောင်လေးက လိမ္မာလိုက်တာကွယ်... မောင်လေး ဒီနှစ် ဆယ်တန်းကို နှစ်ချင်းပေါက် အောင်အောင်ဖြေနေော်... ကြားလား ဘာအကွက်ကြောင့်မှ ကိုယ့်ပညာရေးကို ထိခိုက်မခံနဲ့၊ ဒယ်ဒီနဲ့မာမီ ကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားရမယ်နော်'

မောင်လေးက ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။ သူ့ပုံစံက ကြောင် တောင်တောင်ကလေး ဖြစ်နေသည်။ ပျိုးခင်းကို အထူးအဆန်းတစ် ယောက်လိုပြန်ပြီးကြည့်နေတော့သည်။

'သွားလေ... စာသွားကြည့်တော့... ပြီးရင် စောစောအိပ် နော်'

ပျိုးခင်းရင်ထဲဝယ် မွန်းကြပ်လာသည်။ စစ်ကြည်ကို ဆိုဆုံး ဓမ္မိ ဒယ်ဒီတို့မှာ ဘယ်တော့မှမအားကြပါ။ သူတို့အလုပ်နဲ့သူတို့နှစ် နေတာဆိုတော့ ပျိုးခင်းပဲ ခိုင်ခံ့ပြောနေရတာ။ သူမ မရှိရင် မောင် လေး ပျက်စီးသွားမှာလား။

ဆုံးဖြတ်ချက်တွေက နည်းနည်းတွေဝေချင်လာသည်။
အိုး... ဘာဆိုလို့လဲ။ သူက ငါ့မောင်မှ မဟုတ်တာ။ စိတ်

တို့ ပြန်တင်းရင်း ဖြေယူရသည်။ မောင်အရင်း မဟုတ်သေးလို့ ချစ်ခွင့် လေးတော့ ရှိပါသေးသည်။ မိုးသားဖြူ ဆိုတဲ့ ဖေရွာသင်း ပျိုးခင်းရဲ့ ညီမလေးဆို သူမ ချစ်ခွင့်ရှိလို့လား... ချစ်လို့ရော ရလို့လား

ညီအစ်မပေမယ့် နှစ်ယောက်ကြားမှာ ကမ္ဘာခြားနေသလို ပါပဲလား။ ဒါဆို ဒီကမ္ဘာကြီးမှာ ပျိုးခင်းဆိုတာ ဘာလဲ... လူတွေရဲ့ အပယ်ခံလား၊ ဒါမှမဟုတ် လူတွေ စိတ်ရှိတိုင်း ဆော့လို့ရတဲ့ သက်ဦး အရပ်ကလေးလား။ သေချာတာကတော့ နွေပျိုးခင်းဟာ အနေအ ကန်ကို ကံဆိုးခဲ့ပါသည်။

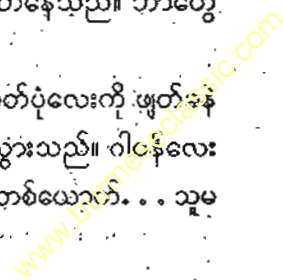
အခန်း(၂၄)

ညက ပျိုးခင်း တော်တော်နဲ့ အိပ်မပျော်ပါ။ နှစ်ရှည်လမှာ နေထိုင်ခဲ့တဲ့ အသိုက်အမြုံလေးကို စွန့်သွားရတော့မှာဆိုတော့ ဝမ်းနည်းရပါသည်။ တစ်ရာသီစာလေးပဲ လာပြီး ခိုနားတဲ့ အောင်းခိုဝတ် မှမဟုတ်တာ။ တစ်နေ့နီးလာတော့ နံနက်ငါးနာရီထိုးနေပြီ။ မာမိက ဒီအချိန် ထလေ့မရှိမှန်း သူမ သိသည်။ ဒီအိမ်က ထွက်သွားဖို့ ဒီအချိန်က အသင့်တော်ဆုံးပင်။ ပျိုးခင်းက အသာအယာထပြီး သွားတိုက်သည်။ မျက်နှာကို ရေထိလိုက်တော့ လူက လန်းလာသည်။ ပျိုးခင်း၊ နင်က ဘာကိုသွေးကြောင်နေတာလဲ... ခုသွေးရမှာက နင့်အဖေအဖေရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးလေ... နင့်ရဲ့ဘဝသစ်က

ခုမှ စ,ရမှာ၊ လူမှန်နေရာမှန်ရောက်ရမယ့်ကိစ္စကို ဘာဝမ်းနည်းနေတာလဲ၊ ပျော်လိုက်စမ်း... အားရပါးရပျော်ပစ်လိုက်

အားငယ်လာတိုင်း သူမ လုပ်နေကျ ကိုယ့်စိတ် ကိုယ်ပြန် အားပေးရင်း မျက်နှာသုတ်ကာ အဝတ်အစားလဲသည်။ ကပိုကယို ဖြစ်နေသောဆံပင်တွေကို ပြီးကာ အနောက်မှာ စုချည်လိုက်သည်။ ညကတည်းက ပြင်ဆင်ထားသော အဝတ်အိတ်နှင့်ကျောင်းစာအုပ်များထည့်ထားသောအိတ်ကို တစ်ဖက်စီဆွဲကာ အိမ်ရှေ့သို့အထွတ်မာမိတို့အခန်းရှေ့မှအဖြတ်တွင် အိတ်တွေကိုဘေးချိုပြီး ကန့်ကန့်လေးထိုင်ကာ ကန်တော့မိသည်။ ကျွေးမွေးခဲ့ဖူးသောကျေးဇူး ရှိပါသည်။ အပြစ်ရှိက ခွင့်လွှတ်ဖို့တောင်းပန်မိသည်။ ကျလာသောမျက်ရည်တွေကို သုတ်ရင်း ခပ်သုတ်သုတ်လေးထွက်လာမိသည်။ ဘုရားစင်ရှေ့မှာ ထိုင်နေသော မာမိကို မြင်တော့ သူမ ခြေလှမ်းတွေ တန်သွားသည်။ အမိ တစ်ညလုံးအိပ်သေးပုံမပေါ်ပါ။ ပျိုးခင်း အံ့ဩသွားသည်။ မာမိက ဘုရားစင်ရှေ့ကို အဝင်နည်းပါသည်။ တစ်ညလုံးများထိုင်နေလေသလား။ ပါးစပ်မှလည်း တတွတ်တွတ် ရေရွတ်နေသည်။ ဘာတွေ ဆူတောင်းနေတာလဲ။

မာမိလက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော ဓာတ်ပုံလေးကို ဖျတ်ခနဲ ဖြင်လိုက်ရစဉ် သူမ ရင်တွင် အပူလုံးကြီးဆိုသွားသည်။ ဝါငန်လေးထပ်ပြီး စလေးဖက်တွားနေသောကောင်မလေးတစ်ယောက်... သူမ

ပုံကလွဲလို့ ဘယ်သူများ ဖြစ်ရဦးမှာလဲ...။ ထိုပုံလေးကို ငေးစိတ်
ကြည့်ရင်း မာမီတစ်ယောက်တည်း စကားတွေပြောနေသည်။ သူမ
မာမီအနားသို့ တိုးကပ်သွားမိသည်။

‘ကြည့်စမ်းပါဦး... ငါ့သမီးလေးက ချစ်စရာကောင်းလှိတ်
တာ... သမီး သိလား... သမီး သွေးလွန်တုပ်ကွေးဖြစ်တုန်းက မာမီ
ကိုခွဲသွားတော့မှာပဲဆိုပြီး တစ်ချိန်လုံး ဖက်ပြီးငိုခဲ့ရတာ၊ ခုကျတော့
သမီးက တကယ်ခွဲသွားတော့မှာပေါ့၊ မာမီကိုထားခဲ့တော့မှာပေါ့...
သမီးကိုချစ်လွန်းလို့ မာမီခေါ်ခဲ့တာပါကွယ်... သမီးတို့သားအမိ တွေ
ကွာပါစေတော့လို့ ရည်ရွယ်ခဲ့တာ မဟုတ်ရပါဘူး၊ မာမီ သမီးနဲ့မခွဲနိုင်
ဘူး... ဟင့်... မာမီကို တစ်ခါတည်း သတ်သွားပါစေလား သမီး
ရယ်... ဒီအတိုင်း မထားခဲ့ပါနဲ့... ဟီး’

ရွိုက်ကြီးတင်ပူဆွေးဝမ်းနည်းစွာ ငိုနေသော မာမီကိုကြည့်
ပြီး သူမ ဝမ်းနည်းလာသည်။ မာမီကိုနှစ်သိမ့်ချင်စိတ်က ကြီးစိုးလာ
သည်။ သံယောဇဉ်ဆိုတာ ဒါပဲနဲ့တူပါရဲ့။

‘မာမီ... မငိုပါနဲ့’

သတိမထားမိခင်မှာပင် သူမ အသံက ထွက်သွားခဲ့ပါပြီ။

‘ဟင်... သမီး’

မာမီက သူမလက်ထဲမှ အိတ်တွေကို သတိထားမိသွားပြီး
သူမလက်ကို အတင်းဆွဲထားသည်။

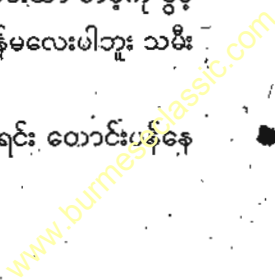
‘အမယ်လေး... ကံကြီးပေလို့ပေါ့၊ သမီး တကယ်သွားတော့
မှာပေါ့ ဟုတ်လား... မာမီ သိတယ်၊ သမီးသွားမယ်ဆိုတာ သိတယ်၊
ဒါကြောင့် တစ်ညလုံးမအိပ်ဘဲ ထိုင်စောင့်နေတာ၊ ထင်တဲ့အတိုင်းပါ
ပဲလား သမီးရယ်... မသွားပါနဲ့နော်... မာမီကိုထားပြီး မသွားပါနဲ့၊
မာမီ တကယ်သေသွားလိမ့်မယ် သမီး၊ သမီး မရှိရင် မာမီ အသက်
မရှင်ချင်တော့ဘူး’

တကယ်လည်း မာမီ သွေးနွေးသွေးတမ်း ဖြစ်နေပါပြီ။ မျက်
လုံးတွေမှာ အလွန်အမင်းအားငယ်နေပုံက ထင်ရှားစွာပေါ်နေသည်။
ပျိုးခင်းထွက်မသွားရက်တော့ပါ။ လောကကြီးက ဆန်းကြယ်ပါသည်။
နီးစပ်လွန်းတဲ့သံယောဇဉ်က ပိုပြီးငြိတွယ်လေသလား။

မေမေ့ကို ရက်စက်ရာကျပေမယ့် တရားသဘောကိုနား
လည်တဲ့ မေမေက တရားမသိသေးတဲ့ မာမီထက် ပိုပြီးရင့်ကျက်မှာ
သေချာနေသည်။ ချိန်ခွင်လျှာက မာမီဘက်ကို စောင်းသွားပြီမှန်း
သူမဘာသာ သိလိုက်သည်။

‘နော်... သမီး... မသွားပါနဲ့နော်၊ သမီးသာ မာမီကို ခွင့်
လွှတ်မယ်ဆိုရင် မာမီ ထိုင်ကန်တော့ဖို့လည်း ဝန်မလေးပါဘူး သမီး
ရယ်’

ပျိုးခင်းက သူမကို လက်ဖျပ်လေး ချီရင်း တောင်းပန်နေ
သောမာမီကိုကြည့်ပြီး ငိုမိပါသည်။

'မာမိရယ် တော်ပါတော့... ပျိုးခင်း မသွားတော့ပါဘူး'
 မာမိရဲ့အင်တစ်ဝက်မျက်နှာက ချစ်ချင်းဝင်းပလာကာ
 'သမီး... တကယ်ပြောတာနော်... တကယ်နော် အမယ်
 လေး မာမိဆုတောင်းရကျိုးနပ်သွားပြီ သမီးရယ်... သမီးလေးထင်
 နေသလို မာမိက ငွေမက်တယ်ဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်၊ သမီး
 အဖေဖေတွေ အထောက်အပံ့တွေကို မာမိ မလွှဲသာလို့ယူခဲ့ရတာပါ။
 သမီးကို ဆေးကျောင်းတက်စေချင်တဲ့ဆန္ဒလည်း ပါပါတယ်။ သမီး
 မကြိုက်ရင် ဒါတွေအားလုံး မာမိ ခွန်ထိုက်ကိုပြန်ပေးလိုက်မယ်နော်၊
 နော်... သမီး၊ မာမိမှာ သမီးရှိရင် လုံလောက်ပါပြီကွယ်... ခုတော့
 မာမိ အားလုံးကို နားလည်သွားပါပြီ၊ မာမိပြုခဲ့တဲ့ကံ မာမိနောက်
 ကို ပြန်လိုက်နေပြီ သမီးရယ်'

'မာမိတို့ ပျိုးခင်းကို တကယ်ချစ်ရင် မောင်လေးစစ်ကြည်ကို
 ဒီအကြောင်းတွေ မပြောပြပါနဲ့... သူ့ကို ပျိုးခင်း မောင်လေးလိုပဲ
 ဆက်ချစ်ပါရစေ... ဒီကတိလေးတစ်ခုတော့ သမီးကိုပေးပါနော်'

'ပေးပါတယ် သမီးရယ်၊ မာမိကိုခွင့်လွှတ်ပြီလား သမီး'
 ပျိုးခင်းက လှိုက်လှဲစွာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ မရတာ
 ကြာပြီဖြစ်သောမာမိမေတ္တာရိပ်အောက်တွင် ပျိုးခင်း ထပ်ပြီး ရှင်သန်
 ရတော့မည်။ နွေးထွေးမှုကိုတော့ မက်မောစွာ တောင်တမိတာပေါ့။
 အမှန်တကယ်ရမည်လို့လည်း သူ့မ မျှော်လင့်ပါသည်။

သနားစရာကောင်းသောမေမေ့ကို စိတ်ထဲကနေပြီး အခါခါ
 တောင်းပန်နေမိသည်။ ကိုယ့်ရဲ့သွေးသားကို မွေးရုံပဲ မွေးခွင့်ရခဲ့ပြီး
 ထွေးပွေ့ကြင်နာခွင့်မရတဲ့ဘဝ။

ပျိုးခင်းကိုယ်၌ကတော့ ဘာများလုပ်ပေးနိုင်လို့လဲ။ နောက်
 ဆုံးမှာတော့ မေမေ့မျှ တစ်ယောက်တည်း ရင်စည်းပြီးခံရဦးမှာ
 ပါပဲ။

သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပါစော့ မေမေရယ်...။

အခန်း(၂၅)

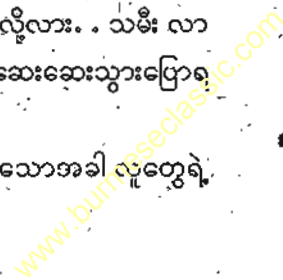
ဒေါက်တာခွန်ထိုက်က ဟန်းဖုန်း မကိုင်တတ်တဲ့ ထူးဆန်း
သောလူတစ်မျိုးဖြစ်သည်။ ပျိုးခင်းမှာ ဖေဖေကို ပြောစရာစကားတွေ
များစွာရှိပါသည်။ မေမေလေဘာတီကို ရှာတွေ့ပြီဆိုတဲ့အကြောင်း
ဖက်လှဲတကင်းပြောပြချင်သည်။ ဒါဆို ဖေဖေ ဖျော်သွားမှာလား..
ဟင့်အင်း.. မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေ၊ တကယ်လို့ ဖေဖေ ပျော်သွားတယ်
ပဲ ထားဦး.. လွတ်လပ်စွာ ထုတ်ပျော်ခွင့်မှမရှိတာ။ ဖေဖေကို အနား
သတ်ပေးထားတဲ့ မိသားစုတစ်စုရှိနေပြီပဲ။ ဖေဖေက သူတို့အတွက်
အသက်ရှင်နေရတဲ့သူ။ မေမေက ပျိုးခင်းအတွက် အသက်ရှင်နေ
တာတဲ့။

ဒါဆို ပျိုးခင်းက ဘယ်သူ့အတွက် ရှင်သန်နေရတာလဲ..
အဓိပ္ပာယ်မရှိသောရှင်သန်ခြင်းဆိုတာ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်အတွက်
မဟုတ်ဘူး၊ ဖြစ်လည်း မဖြစ်သင့်ဘူးလေ။ နွေပျိုးခင်း ဆိုတာ လူ
အများအတွက် ဖွေးဖွေးလာတာ။ လူနာတွေက ပိုင်တဲ့ ဒေါက်တာနွေ
ပျိုးခင်းဘဝကို ပိုပြီး မက်မောပါသည်။

ပျိုးခင်းသည် ဒေါက်တာခွန်ထိုက်အိမ်ထဲ လိုက်မသွားဝံ့သ
ပြင် သူထိုင်တတ်သော အထူးကုဆေးခန်းရှေ့တွင် လူနာတွေကုန်တဲ့
အထိ ငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်နေမိသည်။ အဖေကိုတွေ့ချင်လေနှင့်ပို့
ထမင်းစားဖို့လည်း သတိမရ၊ ဆာလောင်ရမှန်းလည်း မသိတော့ပါ။
လူနာတွေ ရှင်းသွားချိန် ညကိုးနာရီခွဲကျော်မှ ဖေဖေထွက်လာသည်။
ပျိုးခင်းနှုတ်က ဖေဖေလို့လှမ်းခေါ်ချင်ပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်က အသိ
အမှတ်ပြုထားတဲ့ ဒေါက်တာခွန်ထိုက်ရဲ့သမီးဟာ မိုးသားဖြူတဲ့..
နွေပျိုးခင်းမှမဟုတ်တာ။ သိမ်ငယ်စိတ်တွေက တစ်ကိုယ်လုံးကိုကျွ
တ်သွားသလိုခံစားရစေသည်။ ဖေဖေက သူမကိုတွေ့သွားပြီး အနား
တိုရောက်လာပါသည်။

'သမီးပါလား.. ဖေဖေကိုပြောစရာရှိလို့လား.. သမီး လာ
လေ.. ဖေဖေတို့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ အေးအေးဆေးဆေးသွားပြောရ
အောင်'

ဖေဖေနှင့်ပျိုးခင်း အတူထွက်လာကြသောအခါ လူတွေရဲ့

မျက်လုံးများက စပ်စသလိုလှမ်းကြည့်ကြသည်။ သို့လော့ . . သို့လော့
ကြည့်ကြတဲ့ မျက်လုံးတွေကို ပျိုးခင်း မုန်းပါသည်။ တစ်လောကလုံး
ငြောင်းဆန်သွားအောင် အော်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ 'ဒါ ကျွန်မအဖေ
ပါ. . ကျေးဇူးပြုပြီး ဒီမျက်လုံးတွေနဲ့မကြည့်ကြပါနဲ့'လို့. . .

ဘယ်လိုအကြောင်းကံတွေကြောင့် အဖေကို အဖေလိုခေါ်
ခွင့်မရှိရတာလဲ၊ အမေကို တွေ့နေရတ်သားနဲ့ ဘာလို့ အတူနေခွင့်
မရှိရတာလဲ။

ပျိုးခင်းအတွက်ဆို ကံဇာတ်ဆရာ အလိုကျ ဇာတ်နာစရာ
တွေပဲ ဖန်တီးနေလေရောသလား. . . ဝမ်းနည်းစိတ်၊ သိမ်ငယ်စိတ်၊
အလိုမကျစိတ်တွေနှင့် ပျိုးခင်းသည် ဖေဖေကားခေါ် ဘယ်လိုရောက်
သွားမှန်းပင် မသိလိုက်ပါ။ ဖေဖေက ကားကို ကျပ်လည်စွာ မောင်း
ထွက်ရင်း

'သမီး စာတွေလိုက်နိုင်ရဲ့လား၊ အရမ်းခက်နေရင် ပြောနော်
ဖေဖေ guide ငှားပေးမယ်'

'လိုက်နိုင်ပါတယ် ဖေဖေ. . သမီး ဖေဖေကိုပြောစရာလေး
ရှိလို့ လာတာ'

ပျိုးခင်းက ဖခင်မျက်နှာကို တစ်ချက် အကဲခတ်သလိုကြည့်
ရင်း -

'သမီးလေ. . မေမေ့ကိုရှာတွေ့ပြီ'

'သူ့ကိုတွေ့ပြီ. . ဟုတ်လား သမီး'
ဖေဖေကားက လမ်းဘေး၌ ထိုးရပ်သွားသည်။ ဖေဖေကြည့်
ရတာ အရမ်းအံ့ဩနေသလို ယုံတစ်စက် မယုံတစ်ဝက် ဖြစ်နေပုံရ
သည်။

'မေမေမှ ခေမေအစစ်ပါ ဖေဖေ၊ သမီးတို့ မေမေက သူနဲ့
အတူလာနေဖို့ ခေါ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မာမိက အန္တတစ်ပိုင်ဖြစ်ပြီး
သိပ်ခံစားနေရလို့ သမီး မသွားရက်တာပါ. . ခေခေက သမီးကို နေ
တိုင်းမျှော်နေမှာလည်း သိနေပါတယ်၊ သမီးစိတ်တွေ အရင်ခွန်ကြပ်
နေတယ် ဖေဖေရယ်. . ခုတလော သမီးနေလို့မမျှော်ဘူး ဇာတက်
ရတာလည်း စိတ်မပါတော့ဘူးဖြစ်နေတယ်၊ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့
လို့ ဖေဖေဆီလာခဲ့တာပါ'

ဖေဖေက ပျိုးခင်းရဲ့ဆံနွယ်ပျော့ပျော့လေးတွေကို သစ်တင်
ပေးရင်း

'ဖေဖေသမီးလေး ကံဆိုးရှာတယ်ကွယ်. . ဒါတွေအားလုံး
မှာ ဖေဖေအသုံးမကျလို့ဖြစ်ခဲ့တာပါ၊ သမီးရယ်၊ သူ. . သူ့ရော ဖေ
ဖေကို နာကြည်းနေတုန်းပဲလားဟင်၊ ဖေဖေ သိပြီးသားပါလေ၊ သမီး
လေးကိုတောင် သူများလက်ထဲ ဝကွက်အပ်ခဲ့တဲ့ မိန်းမပဲ'

ဟု လေဘာတီကို စိတ်နာစွာ ပြောနေသည်။

'သမီး သိတာတစ်ခုက ဖေဖေနဲ့မေမေဟာ တစ်ယောက်ကို

တစ်ယောက်၊ အချစ်လွန်နေလို့ ယုံကြည်မှုတွေ ပါးသွားတာ၊ အဖြစ် မှန်က မေမေက သမီးကိုပစ်ထားခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ မာမီဟန်နီကြည် က သမီးကိုချစ်လွန်းလို့ ခိုးပြေးခဲ့တာပါ ဖေဖေရယ်၊ မေမေခမာမှာ မပဏှ မြေလူးဖြစ်ခဲ့ရတယ်တဲ့'

'ဟန်နီ ဒီလောက်ထိ ယုတ်မာပတ်စက်လိမ့်မယ်လို့ ဖေဖေ ထင်မထားဘူး သမီး၊ တကယ်ဆို လောဘာတိက သူ့ရဲ့အချစ်ဆုံးသူ ငယ်ချင်းပဲ၊ သူ့အန္တိတာကိုလည်း တော်တော်လေးခံခဲ့ရတာ၊ ဒါမျိုး မလုပ်သင့်ဘူး၊ သူ့သာ သူငယ်ချင်းကောင်းပီသရင် ဖေဖေဆီ ဆက် သွယ်ပြီး အကြောင်းကြားရမှာပေါ့၊ ခုတော့... အားလုံးဟာ ပြန်ပြင် လို့မရတော့တဲ့ ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်လို့ပဲ အဖြေက ထုတ်ပြီးသွားပြီ'

ဖေဖေ တော်တော်လေးခံစားနေရရှာသည်။ နီရဲနေသော မျက်ဝန်းတစ်စုံက သူ့ဘယ်လောက်နာကျင်နေမှန်း သက်သေခံနေ ကြသည်။ စကားမပြောတတ်သော ဖေဖေလက်တစ်ဖက်က ပျိုးခင်း ရဲ့ပါးလေးတစ်ဖက်ကို ဖွဖွလေးကိုင်ကြည့်ပြီး

'ဖေဖေလောက် ကံဆိုးတဲ့သူရှိပါဦးမလားကွယ်... ကိုယ့်ရဲ့ သမီးဦးလေးကို နမ်းခွင့်ချီခွင့်လေးတောင်မှမရခဲ့သူလေ၊ ဒီနေ့တော့ သမီးလေးကို ဖေဖေ ထမင်း ခွဲကျွေးပါရစေနော်... ဒါလေးတော့ မငြင်းလိုက်ပါနဲ့ကွယ်'

ဖေဖေ လက်ကို ပြန်ပြီး ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိစဉ် ပျိုးခင်းလက်

တွေထဲကို နွေးထွေးသောမေတ္တာဓာတ်တစ်မျိုးတ စီးဝင်သွားသည်။ အားအင်တွေ ပြန်ပြည့်သွားသလို လုံခြုံမှုတစ်ခုကိုလည်း ထူးဆန်းစွာ ရလိုက်လေသည်။ ဒယ်ဒီနဲ့ကျတော့ ဒီလိုခံစားမှုမျိုး မဖြစ်ပေါ်ဖူးပါ။ ဒယ်ဒီက ခပ်စိမ်းစိမ်းနေတာကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ အဖေ့ ဆီက ဘာတွေရလိုက်သလဲဆိုတော့ မေတ္တာတရား၊ မကောင်းတာ တွေ တစ်ခုမှမပါဘဲ ကောင်းတာတွေနဲ့ပြည့်နေတဲ့ မေတ္တာတရားလေ ... လုံခြုံတယ်၊ အေးချမ်းတယ်၊ ထို့အတူ ကြည်နူးစေပါသည်။

ဖေဖေကားလေးဟာ သမီးဖြစ်သူကို ကျွေးချင်ခံသာစေတာ နှာဖြင့် စားသောက်ဆိုင်ကောင်းကောင်းတစ်ဆိုင်ဆီသို့ ဦးတည်နေ ပြီဆိုတာ အလိုလိုသိလိုက်ပါသည်။ ဒီလိုအချိန်လေးတွေ အဆုံးသတ် သွားမှာ နှမြောမိသည်။ သိပ်မကြာခင်မှာ ဖေဖေနဲ့ပျိုးခင်းဟာ တစ် ယောက်တစ်နေရာစီ ပြန်ရဦးမည်။ ခွဲခွာရဦးမည်။

ကံကြမ္မာကိုသာ ပြုပြင်စီရင်ခွင့် ရမယ် ဆိုရင် သူ့မ တစ် ယောက်တည်းပိုင်တဲ့ ကမ္ဘာလေးထဲမှာ ချစ်သောဖေဖေနှင့်မေမေကို အပြီးခေါ်ယူထားချင်ပါသည်။ နောက်ဘဝမှာ ပြန်ဆုံခွင့်ရခွဲမယ်ဆို ရင် ပျိုးခင်းတို့မိသားစုသုံးယောက် ပျော်ရွှင်စွာ မခွဲမခွာနေသွားချင် သွပါသည်။

နွေပျိုးခင်းဆေးကုခန်း
ဒေါက်တာလေဘာတီ (M.B.B.S Ygn)
ရဟန်းသံဃာတော်များ၊ သီလရှင်များနှင့်
ဆင်းရဲနွမ်းပါးသောလူနာများအား
အခမဲ့ဆေးကုပေးသည်။

အခန်း(၂၆)

ခွန်ထိုက်သည် သမီးပေးလိုက်သောလိပ်စာကို ထကူးတက
ရှာစရာ မလိုဘဲ ထိုလမ်းထဲရှိ လူစာစိယောက်ကို မေးလိုက်ရုံမျှဖြင့်
လွယ်ကူစွာ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ တောင်ဥက္ကလာပ၊ ပင်းယ(၁၀)
လမ်းတွင် လေဘာတီ နေပါသည်။ သိပ်မကျယ်ပေမယ့် လေကောင်း
လေသန့်ရရှိ ခြံဝင်းလေးထဲတွင် တစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးက နေ
ချင့်စဖွယ် သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေးရှိနေသည်။

ခြံဝတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဆိုင်းဘုတ်ကြည့်ရုံဖြင့် သမီး
အပေါ် သူမ ဘယ်လောက်အထိ အလေးအနက်ထားမှန်း သိသာနေ
သည်။

ခွန်ထိုက် ငါက စေတနာဆရာဝန်မကြီးလုပ်မှာ။ အသပြာ
နောက် ဓလိုက်ချင်ဘူးဟု ပြောခဲ့ဖူးသော သူမစကားသံလေးကို ပြန်
ထည်ကြားယောင်လာပြီး ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရှက်မိပါသည်။ နိုင်ငံခြား
မှာ ဘွဲ့တွေယူလာပြီး သူမလို အခမဲ့ကုပေးနိုင်သေးပါ။ အသပြာ
ဆရာဝန် ဖြစ်နေဆဲမို့ လေဘာတီကို ရင်ဆိုင်တွေ့ရန် ခြေလှမ်းတွေ
တို့နှေးသွားရသည်။

ပန်းပင်လေးတွေကို ရေလောင်းနေသောလေဘာတီက မြဲ
တံခါးဖွင့်သံကြားသည်နှင့်

သမီး...

ဟု လှမ်းခေါ်ပြီးထွက်လာသည်။ သူ့သမီးလေးကို မျှော်နေ
ပုံပင်၊ ခွန်ထိုက်ကိုမြင်တော့ သူမမျက်လုံးတွေက ချက်ချင်းအေးစင်
သွားသည်။ မျက်ဝန်းညိုညိုလေးတွေက ယခင်အတိုင်းပင် မပြောင်း
ဆဲတဲ ရှိနေသည်။ မခွဲစားယှိကြည့်တတ်တဲ့အကြည့်လေးတွေကလည်း

အရင်အတိုင်းပဲ။ ဘာဆိုဘာမှ မပြောင်းလဲသေးပါလား လေဘာတီ
ရယ်။

‘ရှင်ကိုး...’

‘ကိုယ့်ကို ဝင်ခွင့်ပြုပါ လေဘာတီ၊ ဒီနေ့တော့ မင်းကျေနပ်
တဲ့အထိ ကိုယ်တောင်းပန်ပြီးမှ ပြန်မှာပါ။ သမီးဆီက အကြောင်းစုံသိ
ခဲ့ပြီးပြီ၊ မင်း ဘယ်လောက်ထိခံစားခဲ့ရမယ်ဆိုတာ ကိုယ်နားလည်ပါ
တယ်’

‘ကျွန်မနဲ့ရှင် ကြားမှာ တောင်းပန်ခြင်းတွေ၊ ခွင့်လွှတ်ခြင်း
တွေ မလိုအပ်တော့ပါဘူး။ ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဘာဆိုဘာမှမသက်ဆိုင်တော့
တာ’

‘ပြောပါ လေဘာတီ၊ မင်း ကျေနပ်တဲ့အထိ ပြောဆိုနိုင်ပါ
တယ်၊ မင်းဟာ မိခင်စိတ်ဓာတ်အပြည့်နဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ သွေးသားကို ငွေ
ဖွားပေးခဲ့တာတစ်ခုတည်းနဲ့တင် မင်းအပြောအဆိုကိုခံဖို့ လုံလောက်
နေပါပြီ’

လေဘာတီ မျက်နှာတစ်ချက်မဲ့သွားသည်။ သို့သော် နှုတ်
ခမ်းက ခပ်ပြုံးပြုံးပင်။

‘ကျွန်မမှာ ရှင်လိုစိတ်ဓာတ်မှမရှိတာ၊ မိန်းမနှစ်ယောက်ကို
တစ်ပြိုင်တည်း ကိုယ်ဝန်ဆောင်စေခဲ့ပြီး သာတဲ့တစ်ယောက်ကိုငွေ
မယ်... မသာတဲ့ တစ်ယောက်ကို ခေါက်ထားရက်ခဲ့တဲ့ ရှင်ရဲ့ စိတ်

ဓာတ်ကို တုံ့ပြန်ရုံတင်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ကျွန်မကလေးကို အဖေမပေါ်ဘဲ
မွေးခဲ့တာ၊ လောကမှာ ကျွန်မလိုစိတ်ထားမြင့်မြတ်တဲ့သူတွေရှိသေး
တယ်ဆိုတာ ပြလိုက်တာပဲ။ နို့မဟုတ်ရင် ရေပေါ်ဆီတွေ အနိုင်ကျင့်
သမျှ ခေါင်းငုံ့ခံနေရမှာလေ’

‘မင်းပြောလို့ပြီးပြီလား လေဘာတီ၊ မင်းပြောစရာကုန်ပြီဆို
ရင် ကိုယ် ရှင်းပြမယ်၊ သေသွားတဲ့သူကို အပြစ်ပြောတာ မကောင်း
မှန်း ကိုယ်သိတယ်၊ ပိုဆိုးတာက သူ့ဗာ ကိုယ့်အမေဖြစ်နေလို့ပဲ...
အဲဒီသတင်းစာကိုစွဲကြီးက ကိုယ်ဘာမှမသိဘူး၊ အဲဒီမိန်းမနဲ့လည်း
ဘာမှပတ်သက်မှုမရှိဘူး။ တကယ်တော့ ဒါတွေအားလုံးဟာ လုပ်ကြံ
မှုသက်သက်ပဲ။ မင်းက ယုံကြည်ပြီး ကိုယ့်ကို ပုန်းရှောင်သွားချိန်မှာ
အဆက်အသွယ်မရလို့ အမေဆီကို လှမ်းမေးတယ်၊ မင်း ကိုယ့်လမ်း
တိုယ်ရွေးသွားပြီဆိုတဲ့ အဖြေကို ကိုယ်ရခဲ့တယ်... ဟိုမှာ ကိုယ်ကမ္ဘာ
ဗျက်ခဲ့ရတယ်၊ လုံးဝ ပြန်လာချင်စိတ်မရှိအောင် လေနေခဲ့တယ်...
နောက်ဆုံး အမေကျန်းမာရေးအခြေအနေကြောင့် ကိုယ်ပြန်ရောက်
လာပြီး မင်းကိုလိုက်ရှာခဲ့ပါသေးတယ်၊ ခြေရာဖျောက်တော်တဲ့ မင်း
တို့ ကိုယ်အရူးပေးခဲ့ရတယ်၊ အမေဆန္ဒအရ ကိုယ်လက်ထပ်ခဲ့ရတယ်၊
တို့ယ် မှားပါတယ် လေဘာတီ’

ဒူးထောက်ကာ တောင်းပန်နေသော ခွန်ထိုက်ကို လေဘာ
တီက သံယောဇဉ်လက်ကျန်လေးဖြင့် ပျာပျာသလဲဆွဲထူရင်း

‘ခွန်ထိုက် နှင့် ဒါအာလုပ်တာလဲ၊ ထစမ်း.. မကြီးမငယ်နဲ့
ရှူးနေပြီလား.. ခုချိန်မှာ ငါက ခွင့်လွှတ်ပါပြီတဲ့.. ဘာထူးလာမှာလဲ
အားလုံးဟာ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ် ဖြစ်နေပြီပဲ၊ ငါ့သမီးလေးကို မျှော်နေ
တာ.. ခုထိ မလာသေးဘူး၊ ဟန်နီ ပေးမလာတာများလား’

ခွန်ထိုက် လေဘာတီကို ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား
သည်။ သမီး မလာနိုင်တာကိုလည်း ပြောမထွက်ပါ။

‘သမီးကို ငါပြောပေးပါမယ်၊ သမီးက နင့်ကိုသိပ်ချစ်ပါတယ်
ဟာ၊ သူ့အမေကိုသနားလို့တဲ့ တဖွဖွပြောနေတာ၊ ငါထင်တာက
စာမေးပွဲတွေရှိလို့ဖြစ်မှာပါ’

မုသားမပါ လက်မချောတဲ့။ လေဘာတီ ကျေနပ်သွားပုံ
သည်။

‘အေးပေါ့လေ.. ငါ့အိမ်ကနေ ကျောင်းတက်ရရင် ပင်ပန်း
မှာပေါ့၊ စာမေးပွဲဖြေပြီးမှပဲ လာပါစေတော့ဟာ’

ကိုယ့်အတ္တထက် သားသမီးအကျိုးကိုသာကြည့်တတ်သော
မိခင်တစ်ယောက်၏လှပသောစိတ်ထားကို ခွန်ထိုက် ကောင်းစွာတွေ့
မြင်လိုက်ပါသည်။

‘မိုးချုပ်တော့မယ် ခွန်ထိုက် နှင့်ပြန်တော့’

လေဘာတီက ပြတ်သားစွာ နှင်ထုတ်နေပါပြီ။ သူ အလို့ငှာ
တသိပင် နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်ဖို့ပြင်တော့

‘နင် နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှမလာပါနဲ့တော့ ခွန်ထိုက်..
နင့်ကို ငါက ပြန်တောင်းပန်နေတာပါ’

ခွန်ထိုက်ရင်မှာ နာကျင်ရပါသည်။

ဖြူစင်စွာချစ်ခဲ့ဖူးသော ချစ်သူက စိမ်းကားစွာ နှင်ရက်လေ
ခြင်းဟု ယူကြားမရဖြစ်မိသည်။

(ဝေဖန်စာ အကြံပြုစာများ ပေးပို့လိုပါက
အမှတ်-၄၀၊ မြေညီထပ်၊
မေတ္တာရောင်ပြန်ရပ်ရုံ၊
လမ်း ၉၀၊ ကန်တော်ကလေး၊
ရန်ကုန်မြို့သို့ ပေးပို့နိုင်ပါသည်။)

www.burmeseclassic.com

ဘာဆို ဘာမှမရှိတော့။ သမီးအတွက် သူ လုပ်ပေးစရာတွေ အများ ကြီးရှိသေးသည်။

'ဖေဖေ တာဝန်ကျေပါရစေဦး သမီးရယ်... ဒီလိုကြီးတော့ ဖေဖေကို မထားခဲ့ပါနဲ့'

(ဒုတိယဇော)

နာရီကိုကြည့်ပြီး ရင်တွေတုန်လာသည်။ ဘုရား... ဘုရား လေယာဉ်ထွက်တော့မှာပါလား... ကိုးနာရီကျော်နေပြီ။ ငှားလာသော ကားက ရှစ်မိုင်မှာပဲ ရှိသေးသည်။ မီးဖွင့်မိတာကလည်း ခဏ ခဏ ပင်။ လေဘာတီသည် ဘုရားကိုအာရုံပြုပြီး တိုင်တည်သစ္စာဆိုမိ၏။ သမီးလေးကို မိမိအသက်ပေး၍ ချစ်ရပါသည်။ ကိုယ်တိုင်ဖို့တောင် ခွင့် မရခဲ့ပေမယ့် ရေခြားမြေခြားမှာ မကြီးပြင်းစေချင်ရိုး အမှန်ပါ။ မြန်မာမိန်းကလေးမို့ ယဉ်ကျေးမှုရှိသောအရပ်တွင်သာ တင့်တယ်စေ ချင်ပါသည်။ သမီးလေးကိုတားဖို့ အချိန်မရှိနိုင်ပါစေ။ တရားသဘော ကို သိပေမယ့် သူမတွင် စိတ်ဇောတစ်ခုက ပူးကပ်ပြီး နှောင့်ထွက် နေပြီဆိုတာ ကောင်းစွာသိလိုက်ပါသည်။

(တတိယဇော)

သမီးနှင့်တစ်အိမ်တည်းအတူနေပြီး သမီးတစ်ယောက်ယုံ

အခန်း(၂၇)

(ပထမဇော)

ခွန်ထိုက်သည် လီဇာကို ဖိနင်းကာ အရှိန် ထပ်တင်လိုက် သည်။ လက်မှနာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ ကိုးနာရီကျော်နေပြီ။ မမြင် ရတဲ့'ဇော'တစ်ခုက ခွန်ထိုက်ထံမှာ ပိညာဉ်ပူးသလို ဝင်ပူးနေပြီ။

သမီးလေးကို အချိန်မီတားရမည်။ သမီးထွက်သွားလို့ ခြေမ ဘူး။ သမီးဇောဖြင့် လေဆိပ်ကို အမြန်ရောက်ချင်နေမိသည်။ ခြေ ချင်ရာဖြစ်၊ နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေးဆိုပြီး မီးဝါကိုလည်း ပြတ်ပြီး မောင်းလေသည်။

သူ့အာရုံမှာ သမီး၏အရိပ်၊ သမီး၏စကားသံတွေက လွှဲခဲ့

နိုင်ငံခြားကို အပြီးထွက်သွားမှာကို မသိရလေခြင်း။ ဒီလောက် အတွဲ အမေပျို ဘယ်မှာ သွားရှာမလဲ။ ငတ်းမ ဟန်နီကြည်။ သံဗုဒ္ဓေ ဝါထာကို အစအဆုံးမရသော ဟန်နီကြည်။ ဘုရားစာရော ဆိုတတ် ရဲ့လားဆိုတော့ တီးခိုခေါက်မိပင်။ ဘာကိုမှသေသေချာချာမရသော အခါ တီးစပ်မှ 'ဘုရား.. ဘုရား' ဗုဒ္ဓေါ့.. ဗုဒ္ဓေါ့ဟု အဆက်မပြတ် ရွတ်နေရင်း ကားသမားကောင်လေးကို 'မရောက်သေးဘူးလား.. ။ မြန်မြန်မောင်းပါဟဲ့၊ လိပ်လိပ်' ဆိုပြီး ရန်က တွေ့ရသေးသည်။ 'ငါ သမီးကို မမိရင် နင့်ကို ကားခမပေးဘူး' ဆိုတာက ပါသေး။

ကားသမားလည်း အမြင်ကပ်လာသည်ထင်။ လေယာဉ်ပျံ က အဖေခေါ်ရလောက်အောင် လီဗာကို အသားကုန်တင်ကာ တွေ့ ရာမြင်ရာကားမှန်သမျှကို ပွတ်ဆွဲပြီး ပညာခန်းတွေ ပြလိုက်တော့မှ ဒေါ်ဟန်နီတို့ ငြိမ်ကျသွားသည်။ ပါးစပ်ကတော့ ပြောမြဲပင်။

'အမယ်လေး.. အဲသလောက်ကြီး မောင်းစရာလား၊ လေ ဆိပ်မရောက်ဘဲ ရေဝေးရောက်သွားရင် ငါ့သမီးနဲ့တွေ့ရမှာမဟုတ် ဘူး' တဲ့။ ကားသမားလည်း တော်တော်နားငြီးသွားပုံရသည်။ မြန်မြန် ရောက်ရင် ပြီးရောဆိုပြီး ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်ဖြင့် မောင်း နေသည်။

ရန်ကုန်အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာလေဆိပ်ရှေ့သို့ ကား သုံးစီး (Cygnus တစ်စီး၊ Taxi နှစ်စီး) ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလိုရောက်

လာကြသည်။ ခွန်ထိုက်၊ လေဘာတီနှင့် ဟန်နီကြည်တို့သည် သံ သုတ်သုတ်ဖြင့် မပြေးရုံတမယ် လေဆိပ်ထဲသို့ဝင်ကြပြီး တွေ့ရာမြင် ရာလူတိုင်းကို ဇောဖြင့်

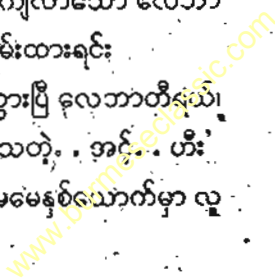
'ဘန်ကောက်သွားမယ့်လေယာဉ် ထွက်သွားပြီလား' ဟု အလောသုံးဆယ် လိုက်မေးကြသည်။

'ဟာ.. TG လား ထွက်တော့မယ် ထင်တယ်'

ခွန်ထိုက်တို့သုံးယောက်မှာ လေယာဉ်ကြီးကိုမြင်ရဖို့အနေ လေဆိပ်အပေါ်ထပ်သို့ အပြေးအလွှားတက်သွားကြသည်။ ဟန်နီ နှင့် လေဘာတီမှာ ဖြစ်ခဲ့သမျှကို ခဏမေ့လို့ သမီးဇောဖြင့် လက်ချင်း တွဲကာပြေးလွှားနေလေသည်။ သူတို့လည်း အပေါ်ထပ်သို့အရောက် လေယာဉ်ပျံကြီးက ထိပ်တွေပေါ်သို့ ပျံတက်သွားပြီဖြစ်သည်။ မိုးထ လေထဲတွင် လေယာဉ်ပျံကြီးထွက်ခွာသွားချေပြီ။

ခွန်ထိုက်သည် ယောက်ျားတန်ဖဲ့ မျက်ရည်တွေစို့လာသည်။ သမီးကို နှုတ်ဆက်ဖို့အတွက် အာခေါင်တွေခြောက်သွေ့ပြီး အသံ က ထွက်မလာတော့ပါ။ အရုပ်ကြီးပြတ်ပြီလဲကျလာသော လေဘာ တီကို တရွပ်ရွပ်ငိုနေသောဟန်နီက ဆီး၍ဖမ်းထားရင်း

'သမီးက ငါတို့ကို သင်ခန်းစာပေးသွားပြီ ငလဘာတီနယ်၊ ဒီတစ်သက်ပြန်မလာတော့ဘူးလို့ ပြောသွားသတဲ့.. အင်.. ဟီး' သမီးအတွက် မွေးမေမေနှင့်ကျွေးမေမေနှစ်ယောက်မှာ လူ

ပုံအလယ်တွင် မရှက်နိုင်မကြောက်နိုင်ဘဲ ငိုပွဲဆင်နေကြသည်။ လေ
ဘာတိုက မကျေမနပ်ဖြင့်

‘ဟန်နီ. . အဲဒါနှင့်ကြောင့် သမီးက ငါနဲ့နေချင်တာ နင်မှ
လေးမနေဘဲ’

‘သူ့ဟာသူ ငါ့ကိုသနားပြီး မသွားတာပါဟယ် ဘုရားစူး’
‘ခုတော့ သွားပြီလေ၊ မမြင်လိုက်ရတာ ရင်နာတယ်ဟဲ့’

ပြောပြီး ငိုပြန်သည်။ ခွန်ထိုက်မှာ သူတို့ကိုချော့ဖို့နေနေသာ
သာ ကျောက်ရုပ်လို တောင့်တောင့်ကြံ့ကြံ့ဖြစ်ပြီး အသံတိတ်ငိုနေလေ
သည်။

ဩစကြေးလျတွင် ကျောင်းသွားတက်မည့် သူငယ်ချင်းကို
နှုတ်ဆက်ဖို့ လိုက်ပို့ရင်း တစ်ခါမှအတူတွဲပြီး မတွေ့ဖူးသော ဖေဖေ
တို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ပျိုးခင်း တော်တော်
အံ့ဩသွားသည်။ တပိုငို၊ တယိုယိုဖြစ်နေပုံကလည်း သနားစဖွယ်ပင်။
ဘယ်လိုပြဿနာကြောင့်လဲ. . ပျိုးခင်းနဲ့များ ပတ်သက်နေလို့လား။
ထိုအချိန်တွင် တောမြိုင်သည် ပျိုးခင်းလက်ကိုလာဆွဲခေါ် သွားသည်။

‘အန်ကယ်နဲ့အန်တီတို့ ပျိုးခင်းက ဒီမှာပါ’

ပျိုးခင်းကိုတွေ့တော့ သူတို့မျက်နှာမှာ Dramaတား ကြည့်
နေရာမှ Comicပြောင်းကြည့်ရသလို ချက်ချင်းပင် အပျော်ဘက်သို့
ကူးပြောင်းသွားကာ

‘သမီး. . သမီးက ဟိုလေယာဉ်နဲ့ပါမသွားဘူးလား’

‘သမီး တကယ်မသွားဘူးနော်’

‘သမီး မေမေတို့ကို ခွဲသွားပြီထင်လို့’

ဆိုပြီး ဝိုင်းပြောသောအခါ ဒီတစ်ခါငိုရသူမှာ ပျိုးခင်း ဖြစ်
သွားလေသည်။ တောမြိုင်က

‘ပျိုးခင်း သူ့သူငယ်ချင်းကိုလိုက်ပို့မယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်
အကြံတစ်ခုရပြီး အန်ကယ်တို့ အန်တီတို့ဆီ သတင်းအမှားကြီးပေး
လိုက်တာပါ။ ပျိုးခင်းက အမြဲတမ်းသိမ်ငယ်နေတာ၊ သူ့ကို ဘယ်သူမှ

မချစ်ဘူးလို့ စိတ်စွဲနေတော့ အဲဒီအခွဲကိုချွတ်ပေးချင်တာလည်း ပါ
ပါတယ်။ အခုဆို ဘာပဲပြောပြော အန်ကယ်တို့ ခံစားနေရတာ သူ့
မျက်မြင်ပဲလေ. . ကျွန်တော် လူကြီးတွေကို မလေးမစားလုပ်မိရာကျ

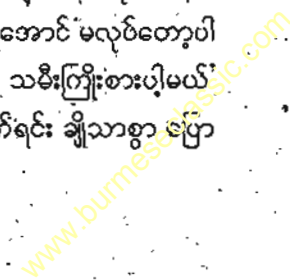
သွားရင် ခွင့်လွှတ်ပါနော်’

ပျိုးခင်းက ဝမ်းနည်းပမ်းနည်းဖြင့် ရှိုက်ငိုပြီး

‘ခုတော့ သမီးစိတ်ထဲမှာ အားလုံးရှင်းသွားပါပြီ။ ဖေဖေရော
မေမေရော မာမိရော သမီးကို ဘယ်လောက်ထိချစ်တယ်ဆိုတာ နား

လည်သွားပြီမို့ နောက်ဆို မိဘတွေ စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်တော့ပါ
ဘူး။ အရှိကို အရှိအတိုင်း လက်ခံနိုင်အောင် သမီးကြိုးစားပါမယ်’

ခွန်ထိုက်က သမီးရဲ့ပခုံးလေးကို ဖက်ရင်း ချိုသာစွာ ပြော
သည်။

မူပိုင်ရှင်ဆီ - ၂၂၂

တစ်ခုကျန်သေးတယ် သမီး... သမီးရဲ့မေမေလို စေတနာ ဆရာဝန်မကြီးလုပ်ရဦးမယ်လေ'

'သမီး သိပါတယ် မေမေ... ဆိုင်းဘတ်မှာ ဒေါက်တာနေ့ပျိုး ခင်း M.B.B.S(Ygen)အောက်မှာ မည်သူမဆို ဝင်ရောက်တုသနိုင်ပါ သည် (FOC)လို့ရေးလိုက်မယ်လေ မကောင်းဘူးလား'

'ဟား... ဟား... ဟား'

ဒီလိုပါပဲ။ လောကမှာ အချိန်တိုင်း အချိန်တိုင်းဟာ ပူဆွေး စရာ ပျော်စရာတွေနဲ့ တစ်လှည့်စီလှည့်ပတ်နေတာပဲလေ... အဲဒီ လောကစံတွေကို ခံနိုင်ရည်ရှိဖို့သာ လိုတာပါ။

(တကယ်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသောအဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို အခြေခံ၍ ဇာတ်လမ်းဖွဲ့ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ်တိုင်မွေးပြီး ချစ်ခွင့်မရတဲ့ မိခင်နှင့် ဝမ်းနှင့်လွယ်မမွေးဘဲ တစ်သက်လုံးချစ်နေခွင့်ကြုံသောမိခင် နှစ်ယောက်အတွက် (အမှတ်တရ)။

မူပိုင်ရှင်ဆီ

3:35 A.M

6th, July, 2009

Monday

ဆောင်းပြုဂျာနယ်

စာရေးဆရာမ

မူပိုင်ရှင်ဆီ

ဝတ္ထုတိုပြုစုထားသော စာအုပ်များ

ပင်လယ်ရေချမ်း နွေမှာခန်း

ဖူးစာ လူးလာ ခူးတကလို့မရ

ဒါရိုက်တာ ၂၀၀၉

စပ်မထိခိုက်

www.burmeseclassic.com